

КЕРИ ДРЮЪРИ КИЛИЯ НОМЕР 7

Част 1 от „Килия номер 7“

Превод от английски: Александър Маринов, 2016

chitanka.info

На Ребека Маскъл и Ема Пас, които бяха с мен по пътя.

Има едно съдилище, по-висше от правосъдието — съдилището на съвестта. То превъзхожда всички останали.

Ганди

ПРОЛОГ

В ума си чувам два звука.

Гърмежът на оръжието в тишината.

И собствения си вик: „Бягай!“.

И двата кънтят силно.

Усещам пристягане в гърдите. И горещина. Напомнят безпокойството по време на разходка в тъмна нощ или при почукване на вратата, когато съм сама. Стомахът ми се присвива по същия начин.

Замаяна съм, но дишам. В съзнание съм. Жива.

Какво направих?

Думите се повтарят отново.

Все същите, същите, същите.

Мракът е смазващ.

Чувам хриптенето на дъха си в него. И тупкането на сърцето ми.

В далечината зазвучава сирена, виждам слаби проблясъци... фарове.

„Можеш да избягаш“, мисля си.

— Няма смисъл — изговарям на глас. — Това е шансът ти да направиш нещо. Шансът за промяна. Трябва да го направиш.

Сирената се засилва, фаровете са по-ярки.

Лъчите им завиват и ме окъпват в бяло. Вдигам ръката с оръжието, засенчвам очи. Мигащата синя лампа хвърля отблясъци по кожата ми.

Светва, гасне, светва, гасне, светва...

Осветява и тялото в краката ми. Както и червеното петно, което тече от него.

Какво направих?

Въпросът все още ехти в главата ми.

— Каквото трябваше — отговарям му. — Нямах друг избор. Беше единствената възможност.

Фаровете отслабват. От колите се изсипват тъмни униформи, говорят, нареждат. Не слушам.

Пускам оръжието, слагам ръце на главата си.

— Аз го направих! — викам. — Застрелях го! Убих Джаксън Пейдж.

Не различавам отговора им.

Очите им върху мен са пълни с отвращение, белезниците на китките ми — студени като сърцата им.

Живеят в балона на Авенютата и Ситито — блясъкът се отразява отвътре и не им се налага да се чудят какво е извън него.

Ще умра след седем дни, защото трябва, но след това балоните им ще се пръснат и всички ще научат истината.

КИЛИЯ 1

НОВИНИ

— Започваме с покъртителната новина за шокиращото убийство на звездата Джаксън Пейдж, застрелян само на няколко метра от мястото, на което стоя аз. Пейдж спечели сърцата на нацията с участието си в риалити предаванията и с неуморната си благотворителна дейност. Намираме се на улица „Крокъс“, в района на града, известен като Блокови жилища. В неочакван развой на събитията извършителката, останала на местопрестъплението след стрелбата, вече се е признала за виновна. От полицията разкриха, че става дума за шестнайсетгодишната Марта Хънидю.

— Хънидю вече е арестувана и съгласно Закона за седемдневната справедливост тази сутрин бе вкарана в Килия 1 в сектора за осъдени на смърт. Случаят е епохален — шестнайсетгодишната Хънидю е първата непълнолетна, която ще се сблъска със смъртното наказание, която ще бъде съдена по уникалната за страната ни система „Глас за всички“ — най-демократичната правосъдна система в света, в която вие, зрителите, решавате съдбата на обвиняемите.

— Ще следим неотменно събитията в следващите седем дни — най-вероятно последните в живота ѝ — съвсем отблизо. Можете да се информирате за новости по обичайните ни портали в социалните медии, както и на тематичния ни двадесет и четири часов телевизионен канал „Око за око“. В предаването „Смъртта е справедливост“ — в ефир всяка вечер от 18:30 часа — ще анализираме подробностите около това наистина потресаващо престъпление, както и живота на обвиняемата, за да открием причините тя да се превърне в хладнокръвен убиец.

— Категоричността, с която тя призна престъплението си, вероятно вече ѝ е гарантирала място на електрическия стол след приключването на публичния вот след седем дни, но не изпускайте шанса да дадете гласа си в този исторически случай, драги зрители.

— Това беше всичко от мен, Джошуа Декър, сега ви оставям с Кристина в студиото.

ТЕРАПИЯ

Марта е седнала на масата в средата на сумрачно помещение. Дългата ѝ коса е остригана до кожа, а дрехите ѝ са заменени от бял гащеризон.

Тя поглежда към стената и проследява стрелката за секундите на огромния часовник, която стига до 9:05 със звучно тиктакане. После издува бузи и с тежка въздишка застава до прозореца и се заглежда през решетките във врабчето, кацнало сред сбърчените, оранжево-червени листа на дървото отсреща. То отваря човка, после я затваря. Марта знае как звучи песента му, но не я чува.

Тя се връща на стола си с подрънкващи около китките и глезените вериги и се взира в седналата срещу нея жена на средна възраст с рядка руса коса и влажни сини очи.

— Пазачът обясни ли ви коя съм? — пита жената с неестествен за студената стая топъл, спокоен глас.

Марта поклаща глава.

— Казвам се Ив Стантън. Назначена съм за ваш терапевт.

— Не се нуждая от терапевт.

— Вероятно нуждата да поговорите с някого ще се засили, когато наближи... — Жената замълчава и потърква върховете на изгризаните си нокти в търсене на правилната дума.

Марта довършва мисълта на Ив и я стрелва ядосано с очи:

— ... екзекуцията ми? Знам, че ще умра. Виновна съм. Аз го убих.

Клепачите на Ив трепват, тя отклонява очи и отронва:

— Така твърдите.

— За какво ми е да лъжа?

— Именно... На кого би му хрумнало да излъже за подобно нещо?

— Да.

Между двете се възцарява мълчание.

Часовникът тиктака.

Врабчето отлита от клона.

— Защо получавам терапевт? — пита Марта. — Защото съм тийнейджърка?

— Не — отвръща Ив. — Полага се на всички затворници.

— Защо?

Жената сключва пръсти.

— Има хора, които са против смъртното наказание, особено за непълнолетните. Това е... отстъпка за пред тях. За да могат управляващите да посочат терапевта и да заявят: „Е, не виждате ли колко милосърдно се отнасяме към тях?“. — Тя се усмихва през стиснати устни. — Проблясък на човечността, която според някои сме изгубили.

— Човечност? Човечността си ли сме изгубили? — изрича Марта и прокарва пръсти по късите косъмчета по главата си. — Вие как мислите?

Напрегнатото изражение на момичето и тревогата в очите му не убягват на Ив. Те далеч не отговарят на изречените от него думи, нито на отношението, което се старае да излъчва.

— Няма значение какво мисля аз — отговаря Ив. — Такъв е законът.

— Какъв? Око за око? — настоява Марта.

— Не сте ли съгласна с това?

— А вие? — отвръща момичето.

Ив се усмихва сухо.

— Аз попитах първа.

— Е, и? Моите мисли нямат значение, нали така? Хайде, казвайте. Вие съгласна ли сте с това дали някой ще оживее, или ще умре да се решава с гласуване? А не в съдилище? Без свидетели. Без улики... без съдебни заседатели... без нищо.

— Система, в която цялата общественост има правото да гласува, не значи ли, че всеки се превръща в съдебен заседател? И че всеки има глас в развоя на нещата?

Марта завърта очи.

— Винаги ли отговаряте на въпроса с въпрос?

Ив не отговаря.

— И вие сте като останалите в Ситито — казва Марта и извързва очи. — И като жителите на Авенютата около него. Всъщност сте по-

зле, понеже сте убедена, че работата ви си заслужава — а не е така. Все едно... Законите могат да се променят, нали?

— Не живея в Ситито или на Авенютата. Не съвсем. По` към предградията съм.

— Така де, все тая. Същото е. Въпросът е, че не идвате от Блоковете, нали?

— Не.

— Както казах — същата сте като останалите.

Марта протяга крака, докъдето ѝ позволяват веригите, скръства ръце на гърдите си и пита:

— Колко често трябва да се виждаме?

— Всеки ден — отвръща Ив. — С изключение на ден седми.

— Ден седми? Последният ми ден?

— Възможно е да е последният, да.

— Ще имам ли посещения?

— Не.

— Какво? Нито едно?

Ив поклаща глава.

Докато говорят, врабецът се връща на дървото с червей в човката. Марта го заглежда, после се навежда напред и прошепва:

— А съобщение? Може ли да предадете съобщение от мое име?

— Не ми е разрешено — отговаря Ив. — Съжалявам.

— Никой няма да разбере. — Марта се оглежда из стаята. — Няма камери. Никой няма да види.

— Не може...

Навън вятърът разклаща клоните на дървото, блъска ги в стъклото, а врабецът се поклаща нагоре-надолу.

— На кого бихте пратили съобщение? — пита Ив.

— Какво ви пука? Нали току-що казахте, че няма да го предадете.

— Майка ви...

— Нали сте чели досието ми? — Марта потупва папката на масата и веригите около китките ѝ подрънкват. — Значи знаете, че майка ми е мъртва.

Ив се обляга назад бавно и поема дълбоко дъх.

— Да, знам, че майка ви е мъртва — подема тя внимателно, — и съжалявам за това. Канех се да попитам... след като майка ви вече не е

с нас, а баща ви е избягал преди раждането ви, на кого бихте изпратили съобщение? На кого бихте писали?

— Имам приятели.

— Наистина? — пита Ив, вдига папката от масата и я отваря. — Защото тук пише, цитирам: „Марта никога не е била общителна в училище. Трудно се сприятелява, държи се настрана и не полага усилия да се сдружи с връстниците си“.

— Типично за учителите. Така и не ме харесаха.

Ив вдига пръст.

— „... при все това беше изключително интелигентно момиче и ако беше положила нужните усилия, щеше да стигне далеч.“

— „Ако беше положила нужните усилия“? — Марта изсумтява презрително. — Това да не е „ако й го бяха начукали“, казано по друг начин?

— Не, според мен е „ако беше получила възможност“, казано по друг начин.

Двете заковават поглед една в друга.

Часовникът тиктака.

Клоните на дървото стържат по прозореца.

— Наложил се да прекъсна с ученето — прошепва Марта. — За да смогна с наема. Нали разбирате?

Ив кима.

— Ако закъснеех... започнеха ли да разпитват... Не исках да...

Тя поема отсечено дъх, а гърдите й потреперват.

— Властите не са установили, че сте сирак, тъй като сте си плащали наема?

— Явно че да. Иначе щяха да ме изгонят от апартамента и да ме изпратят в някоя от онези „институции“, в които гледат деца. Не исках да го допусна...

Тя изтрива очи с длани и се извъръща настрана.

Ив побутва кутията със салфетки към нея и кимва:

— Разбирам.

Марта вдига насълзените си очи, подсмърча шумно и блъсва кутията салфетки от масата.

— Глупости. Може и да се опитвате, но никога няма да разберете.

Изминават минути тишина.

Кутията лежи на пода.

— Имах си някого — прошепва Марта. — Бяхме близки.

— Как е името ѝ?

Марта я стрелва с очи и отсича:

— Името му. Беше „той“, мъж. Момче.

Отново подсмърча.

— Как беше името му? — поправя се Ив.

Марта отново се обръща с лице към нея и прошепва:

— Разговорът ни поверителен ли е? Като с лекарите?

Ив кимва.

— Разбира се.

— И ако ви кажа нещо, няма да го издадете на вестниците или да го издрънкате в онова предаване... „Смъртта е справедливост“?

— Не — прошепва Ив.

— И няма да го запишете?

— Не. Честна дума.

Марта се навежда още малко през масата и преглъща сухо.

— Той... Запознахме се... след като убиха майка ми... той...

Металната врата зад тях се отваря и се удря в стената с трясък.

Марта се завърта. В кабинета влиза пазач от затвора. Шкембето му, изопнало копчетата на синята риза, се тресе над униформения панталон. В дясната си ръка той върти палка.

Ив го измерва втрещено с очи.

— Казах, че ще ви повикам, щом приключа.

Той повдига рамене.

— Счу ми се, че ме викате.

— Не... — понечва да каже тя.

Очите на Марта се стрелкат из стаята.

— Тук да няма камери? — пита тя, докато пазачът я приближава.

— Това записва ли се? Ще го пуснат ли по телевизията? — Гласът ѝ става все по-висок. — Мислех, че е поверително.

Столът изстъргва по пода — тя се изправя и вдига ръце в отчаяние, а веригите издрънчават.

— Нали казахте... — подема тя и се навежда към Ив.

Пазачът обаче стисва веригите и ги дръпва назад. Марта пада на пода и се изпружва в краката му. Той се надвесва над нея, замахнал с палка над главата си с изписано на лицето презрение.

— Стига! — крещи Ив.

— Давай! — крещва му Марта. — Удряй! Удряй по беззащитното момиче, щом си такъв мъжага!

Пазачът я измерва с ненавист.

— Престанете! — крещи Ив.

— Тази тука е убийца — отвърща мъжът. — Животно. И си заслужава отношението.

Марта се опитва да го изрита, но той я дръпва встрани и блъска главата и рамото ѝ в касата на вратата.

— Марта... — казва ѝ Ив. — Всичко тук вътре е поверително, давам ти думата си.

Пазачът изсумтява.

— Да, само да не го чуя аз, че тогава...

Марта опъва веригите. За миг силата ѝ го сварва неподготвен и той залита напред, но после пак дръпва и вдига палката още по-високо над нея.

— Престанете!

Ив се спуска напред, вади телефона от джоба си, вдига пръст пред него и пита:

— Искате ли това да излезе в пресата? И по телевизията? Да покажем на гласуващите какво се случва тук наистина?

Той впива очи в нея.

— Не бихте го направили.

— Да проверим ли? — изсъсква му тя.

Той отпуска палката, навира пръста си в лицето на Ив и ѝ се тросва:

— Заради проклетите лигли като теб тази страна доскоро тънеше в хаос. Да оставят на убийците да им се размине заради някакви технически дреболии, да пускат педофилите на свобода, 'щото немалко достатъчно доказателства... Това, дето закрихме съдилищата, беше най-умният ни ход — онова не беше правосъдие. Виж, това тука — той посочва към коридора и килиите от другата страна на прага, — това се казва правосъдие. Смъртта е справедливост. А ти нямаш място в тая система с тъпите си, лигави разбирания.

Той поклаща глава. По челото му се стичат струйки пот.

— Вече съм решил как ще гласувам, при това няма да е само веднъж. — Той изправя Марта на крака. — Не ме интересува колко ще

ми струва, бих изхарчил проклетата заплата за целия месец, стига да знам, че ще те изпържат, пикло. Ако зависеше от мене, още утре щеше да се озовеш на стола.

Той увива веригите около юмрука си и я дръпва до лицето си.

— Как можа да го направиш? — просъсква. — Как можа да убиеш Джаксън Пейдж? Човекът не е сторил лошо на никого. Имаш ли представа на колко души е помогнал? И колко благотворителни дела е направил? С парите, които имаше, можеше да напусне страната, но не го направи. Остана тук, за да помага на такива като тебе. Беше светец!

— Беше шибан лъжец! — изсъсква Марта.

Внезапният удар с глава я кара да залитне. Пазачът пуска веригите, тялото ѝ се блъсва в стената и се свлича на пода.

Ив е прекалено потресена, за да помръдне.

— Засне ли го? — изръмжава ѝ онзи. — На телефона? Добре ли стана? 'Щото изобщо не ми дреме. Отивай да го пробутаеш на вестниците. Ще го сложат на първа страница, а мене ще ме провъзгласят за герой. — Бузите му се разтеглят в усмивка. — И ще ми предлагат пари, за да го направя пак.

Марта приковава очи в него. Цялото му тяло се тресе от дрезгавия му смях. С вкаменено изражение тя присвива очи, става, измерва го свирепо с поглед и се изплюва в лицето му.

Преди той да реагира, Ив я сграбчва, издърпва я от стаята и излиза в коридора.

— Успокойте се! — вика тя след себе си. — Оставете я на мен, аз ще се погрижа за нея.

В коридора има шест заключени метални врати, отворени са само тесните пролуки. През някои надничат безименни очи. Последната, седма килия в края, е заключена и притихнала.

— Какво направи, малката? — долита плътен мъжки глас иззад една от вратите.

— Заплюх го в тъпата мутра — отговаря Марта.

Прогърмява искрен смях.

— Това ми хареса — казва мъжът. — От Блоковете ли си?

— Хайде! — подканя я Ив. — Не бива да приказваш с никого. Пазачът всеки момент ще излезе.

— Да — отвръща Марта на гласа.

— Аха. И как се озова тук? Какво е толкова лошо, че да доведе едно момиче до тук?

— Застрелях Джаксън Пейдж — отвърща тя.

— Сериозно?

— Сериозно.

— Малката, това е най-върховното нещо за цялата година! Да живеят Блоките! — казва онзи и през пролуката се появява стиснат юмрук. Отстрани на ръката му е татуирана роза.

— Хайде! — намесва се Ив, но преди да я поведе напред, Марта се спуска към вратата и слага ръка върху юмрука на мъжа.

После наднича през пролуката.

— А вие какво сте извършили? — прошепва.

Отвътре я гледат чифт черни очи.

— Единственият ми грях, малката, е, че се родих на грешното място.

— Марта, хайде! Хайде, побързай.

— Успех — прошепва тя на мъжа и отстъпва.

Ив отваря тежката врата на килията.

— Не трябваше... — започва тя. — Този пазач, той...

— Какво значение има? — отвърща Марта и прекрачва вътре.

— Ще те съсипе — казва Ив.

— И без това не ми остава много, нали? — повдига рамене Марта. — Това, което се случва тук, е без значение. Важно е какво се случва навън.

МАРТА

Той не влиза след мен в килията. Чудя се дали Ив го е възпряла. Дали мога да й имам вяра?

Килията е тясна и студена. Стените са яркобели, няма и една драскотина. Високо горе на външната стена има прозорец с бели решетки — мисля, че не се отваря, — а на стената срещу него е бялата метална врата. Сега е затворена и заключена, капакът на процепа също. Все едно се намирам в кутия. Ако в коридора избухне пожар, ще се опека като пиле.

Всъщност тук всичко е бяло — леглото до стената е бяло, с бели чаршафи и бяла възглавница, тоалетната в ъгъла е бяла, умивалникът над нея — също бял.

И това е всичко.

Няма полици, бюро, маса, лампа, гардероб (за какво ми е гардероб?), книги, химикалки... нищо. Изобщо от какво имам нужда?

Единственото, което не се вписва, е часовникът — високо на стената над вратата, той отброява всяка секунда от оставащия ми живот. Също е бял, с неоновии стрелки.

Усещане за пълна празнота. Никакви стимули. Сякаш някой е натиснал копчето „без звук“ на очите ми или съм поразена от някаква странна форма на далтонизъм, в която не бъркам определени цветове, а просто не виждам цвят.

Затворническият гащеризон, който ми връчиха, също е чисто бял. Отнеха ми дори кестенявата коса. Остригаха я и сега е в някое кошче.

Имам чувството, че съм изгубила половината си същност. Косата ми — това бях аз. И дрехите.

Очаквах ли друго? Та това е затвор, за бога! При това за осъдени на смърт. Не се очаква да е приятно, нали?

Светлината е толкова ярка, че очите ме болят и получавам главоболие. Не мога да преценя откъде идва — в средата на тавана не виси крушка, няма и луминесцентна лампа. Струва ми се, че струи от ъглите между стената и тавана, но...

Самите стени ли светят?

Да не са боядисани с някаква светеща боя?

Това да не би да е поредното мъчение, което са измислили?

Иска ми се да стисна очи, да легна на леглото и да се отнеса далеч оттук, но дори и със спуснати клепачи пак усещам светлината. Не мисля, че тук ще спя кой знае колко, а и те надали биха го допуснали.

Мъчение? Да, май бях права.

Навярно са се досетили, че най-лесният начин човек да преодолее всичко това е просто да проспие времето си тук. А те не искат да преодоляваш нищо. Искат да страдаш.

Всъщност обаче не бих искала да проспя последната си седмица, нали? Това са последните седем дни, в които ще дишам и ще живея. Вече дори по-малко. Колко часа? Минути? Секунди? Не искам да знам. Какво друго ми остава обаче, освен да спя и да си спомням?

Лягам, затварям очи и се завивам през глава с чаршафа в опит да се заслоня от светлината, но съм убедена, че тя става още по-ярка. За какво им е да ме мъчат, след като така или иначе ще умра?

Заравям глава в дюшека, стисвам плътно очи и се съсредоточавам върху тъмнината под клепачите в опит да си те спомня.

Срещнахме се в мрака. Беше се скрил в сенките точно като мен, наблюдаваше улицата, по напукания асфалт се носеха стари коли, вонеше на изгорели газове. Ти не идваше там всяка вечер като мен, не оставаше и особено дълго... аз обаче трябваше да ходя, разбираш ли? Не можех да заспя, ако не й пожелаех „лека нощ“.

Боже, не искам да си спомням. Тя ми липсва, ти също. А ме е яд, че е така. Не бива да се разнежвам.

Взех пистолета с мисълта за нея, но не го направих само заради нея. Онази вечер ти казах да бягаш в името на всички други, които могат да бъдат спасени, в името на справедливостта и на правдата.

Ти искаше да победиш системата. Първоначално единственото, което исках аз, беше да победя един човек.

Не да го убивам всъщност, въпреки че стана по този начин... Просто да го покажа такъв, какъвто беше в действителност.

Докато изтекат седемте ми дни тук, дори хората, които в момента го обичат, ще са изтрили спомена за него от пиедестала, на който го

слагат в момента, тоест моята задача ще бъде изпълнена. Душата ми ще си иде с мир, какъвто ще изпитат и душите на останалите — най-сетне.

Ролите ни — и моята, и твоята — са предопределени от мястото, на което сме израсли — ти можеш да бъдеш борецът, докато аз ще се принеса в жертва. В крайна сметка това е единственото, което може да стори момиче от Блоковете като мен. Не съм достатъчно умна, достатъчно уверена, нямам достатъчно пари, нямах бъдеще — дори и преди да се озова тук. Мисълта, че можем да бъдем заедно, беше пълна глупост.

Ако ме обичаш достатъчно, ще ме оставиш.

ТЕЛЕВИЗИОННО СТУДИО

18:30 ч. Започва предаването „Смъртта е справедливост“

Белите снежинки пращят и пукат по тъмносиния екран като електричество. В средата се появява огромно око с леденосин ирис. То примигва и думите „Око за око“ се завъртат в кръг около черната зеница.

МЪЖКИ ГЛАС ЗАД КАДЪР: Продуцентска къща „Око за око“ представя...

Думите спират да се въртят. Електрическото прашене подема отново и гладките краища на буквите стават назъбени. Окото почервява и се затваря.

МЪЖКИ ГЛАС ЗАД КАДЪР: ... днешното издание на предаването „Смъртта е справедливост“ с нашата водеща...

Синьото избледнява, заместено е от осветено лъскаво студио. Множество прожектори се отразяват в сребристосинята повърхност на широкия под. Отдясно има огромен екран, зает от логото с окото — думите се въртят бавно, а окото мига; вляво от центъра е поставен лъскав, извит плот, зад него и встрани са наредени високи, блестящи столчета, обърнати към публиката в студиото, която е в сянка.

МЪЖКИ ГЛАС ЗАД КАДЪР: ... Кристина Олбрайт!

Прожекторите осветяват застаналата вляво на сцената Кристина. Висока, с източена фигура и съвършено лице, обрамчено от русата ѝ коса, тя дарява камерата с белозъба усмивка. Прилепналата ѝ рокля е в същия цвят като червилото и обувките ѝ — червена.

КРИСТИНА: Здравейте и добре дошли в „Смъртта е справедливост“!

В студиото екват аплодисменти. Кристина се усмихва и кимва на публиката.

КРИСТИНА: Аз съм Кристина Олбрайт и тази вечер съм ви подготвила изключителни новини.

Кристина тръгва през студиото към екрана вдясно, потраквайки на високите си токчета. На мястото на окото изниква снимка на хубав усмихнат мъж с красива жена и син тийнейджър.

КРИСТИНА: Водещата новина от снощи е шокираща: бруталното убийство на известния мултимилионер Джаксън Пейдж.

Снимката е заменена от друга: мъжът, вдигнал триумфално ръце във въздуха пред аплодираща го тълпа.

КРИСТИНА: Джаксън спечели сърцата на милиони хора с появата си в редица риалити предавания по телевизията през последното десетилетие. По произход той е от западния район Блокови жилища, получил името си от редицата високи блокове, построени в борба с жилищната криза...

Екранът се изпълва от панорама на района на Блокови жилища — десетина бетонни блока се извисяват на фона на сивото небе, хърбаво бездомно куче, празни кутии от храна за къщи в мръсните канавки, малко момче с цигара в едната ръка и кутийка бира в другата.

КРИСТИНА: С вещите си инвестиции и неуморния си труд той се издигна над бедността и се превърна във вдъхновение за всички...

Сивотата на Блокови жилища изчезва и е заместена от голям бял дом с високи метални порти и тучна зелена морава, ширнала се около сградата. По краищата ѝ и в кошници наоколо има розови, оранжеви и жълти цветя. На алеята отпред лъщи червена спортна кола. Усмивнатият мъж — Джаксън — позира до нея.

КРИСТИНА: ... с обществените си изяви, неуморната благотворителност и разбира се, да не забравяме...

На екрана се редят кадри с Джаксън: усмихващ се на обектива от червения килим на някакво събитие, снимка как държи реч, облечен в смокинг, друга как подава огромен чек на редица медицински сестри.

КРИСТИНА: ... всеотдайността, с която осинови едно момче, останало сирак след трагичен инцидент.

На екрана изплува черно-бяла снимка. Сбърчил чело, с насълзени очи и нацупена уста Джаксън е хванал плачещо шестгодишно момченце пред гърдите си. Зад тях се очертават неясните, бледи силуети на Блоковете, но на напукания тротоар едва доловимо се вижда и единственият цвят — струйка червено.

Кристина притиска длани една в друга и ги вдига пред устата си, сякаш се моли. Студиото притихва. Тя вдига глава, изпърхва с клепачи и отново се обръща към камерата.

КРИСТИНА (тихо): По-късно отново ще се върнем на Джаксън Пейдж. Сега обаче нека насочим вниманието си към престъплението и

към извършителя. Що за човек би извършил подобно жестоко деяние? Да чуем неуморния ни репортер Джошуа Декър. Джош?

Тя се обръща към екрана. Отгоре се появява син банер: в левия му край е логото с малкото мигащо око, по средата са изписани думите „Джошуа Декър, неуморния репортер“, а отдолу се точи повтарящ се надпис: „Килия 1 — тийнейджърката убийца Марта Хънидю“.

В средата стои Джошуа: с вдигната срещу вятъра яка на черното палто, стиснал микрофона в кожени ръкавици, с усмихнати, блестящи очи въпреки ноемврийския студ.

ДЖОШУА: Да, Кристина, здравей. Надявам се, че ме чувате въпреки воя на вятъра. В Блоковете определено е студено. Нямам търпение да се прибера у дома, където ме чакат гореща вана и чаша вино... никакво търпение.

Той намира. Жените в публиката започват да жужат.

ДЖОШУА: Намирам се на стотина метра от местопрестъплението. Тоест — за онези от зрителите, които не са идвали тук — близо до основната спирка на градската железница за Ситито и околните Авенюта. Съвсем удачно са я нарекли „подлеза“.

Той посочва с ръкавица над себе си. Камерата го изоставя и се насочва към пространството под голям прелез — мрачен и усвоен, с изпочупени парапети и полуразбити прегради, поставени, за да попречат на мотористите да минават направо. Отвъд, зад сянката, която хвърля прелезът, има по-тесен път, следван от редица магазини с разбити или заковани с дъски витрини, а в далечината едва личат и редиците високи блокове, в чиито прозорци греят малките светещи точици на лампите.

ДЖОШУА: От тази страна, зад спирката, е зоната, в която се въртят наркостилците и бездомниците.

КРИСТИНА: Опиши ни какво става там, Джошуа. Какво говорят хората за убийцата?

Камерата се връща на Джошуа.

ДЖОШУА: Ами, Кристина, интересното е, че не говорят. Не продумват и дума. За жителите на Блокови жилища сякаш нищо не се е случило. За разлика от останалата част от населението, разбира се, както можете да видите и сами около мен.

Камерата тръгва с Джошуа и се завърта, за да покаже наредените по земята цветя, плюшени играчки, снимки, написани на ръка бележки

и запалени свещи. Една жена, паднала на колене, също оставя букет цветя, двама мъже се прегръщат, разтърсвани от хлипове.

ДЖОШУА: Това е мястото, на което бе застрелян. Мъката на хората е неудържима. Цяла сутрин приижда неспирен поток посетители. Младежи, накарали родителите си да минат оттук на път за училище, няколко лекари, отбили се, преди да влязат в операционната, медицински сестри, засвидетелстващи уважението си след нощната смяна. Повечето са твърде разстроени, за да говорят, а дори и да проговорят, им е трудно да опишат мъката и шока си с думи. Но... потърсите ли мнението на околните магазинери, на младите майки, повели децата си на училище, на младежите по кьошетата, на хората на опашката за помощи... никой не желае да говори.

КРИСТИНА: Много странно.

ДЖОШУА: Определено. Явно се държат като едно. Нека обаче добавим, че неуморният репортер успя да осигури кадри специално за нашите зрители...

Той се усмихва криво и навежда глава настрани.

КРИСТИНА (усмихва се на публиката): Няма да го питам как е осигурил кадрите, но допускам, че е благодарение на неустоимия му чар!

Публиката избухва в смях.

ДЖОШУА (намига): Да, Кристина, имаме видеозапис от миговете след престъплението. Кадрите са достатъчно красноречиви.

Лицето му се измества в карето вляво на екрана, а вдясно изниква друго каре, на което тече трепкащ видеозапис.

ДЖОШУА: Това са кадри от камерата, която полицаят носи на главата си. Отначало се смяташе, че сигналът е постъпил благодарение на охранителните камери, но те явно са изпочупени в района.

На записа камерата се носи по полуосветени улици, околностите не се виждат добре през дъжда по предното стъкло. Мрачните силуети на високите блокове се издигат към вечерното небе в далечината подобно на надгробни плочи, а пътищата около тях напомнят почернели реки. Сините проблясъци на полицейските светлини се отразяват в мокрите улици и металните щори на сградите, а сирените вият гневно.

Пейзажът забавя стремителния си ход. Фаровете завиват на един ъгъл и заливат в бяло пространството под подлеза. Колата спира.

Окъпана в светлината стои Марта, с подгизнала от дъжда дълга, тъмна коса и опулени заешки очи. Вдигнала е ръце във въздуха. В едната има пистолет.

Полицаят излиза от колата и камерата се разтриса. В кадър влизат две протегнати ръце, стиснали здраво в хватката си пистолет. Насочен е към Марта.

ПОЛИЦАЙ (зад кадър): Пусни оръжието и сложи ръце на тила!

Тя се навежда и пуска пистолета на земята. Камерата се приближава, тресейки се. Тя слага ръце на тила си. Камерата се фокусира върху лицето ѝ и то изпълва екрана.

МАРТА: Аз го направих! Застрелях го! Убих Джаксън Пейдж.

На екрана в студиото карето вдясно застива на лицето на Марта, а на това вляво Джошуа въздъхва и поклаща бавно глава.

КРИСТИНА (тихо): Благодаря ти, Джошуа. Очакваме с нетърпение да се видим отново утре.

Тя отпуска глава за момент, после вдига лице към камерата.

КРИСТИНА: Марта Хънидю може да изглежда сладка като името си^[1], но дали в действителност не е хладнокръвният убиец, отнел ни един от най-прочутите и обичани герои на нашето време? Тя самата твърди, че е така.

МАРТА (зад кадър, на запис): Аз го направих! Застрелях го! Убих Джаксън Пейдж.

КРИСТИНА: Собствените ѝ думи, драги зрители. А пистолетът е в ръцете ѝ.

Думата „УБИЕЦ“ се изписва в червено през лицето ѝ, което е на пауза. Без да отлепя очи от камерата, Кристина тръгва към извития плот. Прожекторите над него са приглушени.

КРИСТИНА: Значи, случаят е приключен. Марта е първият тийнейджър в сектора за осъдени на смърт и по всичко личи, че има сериозни шансове да стане и първата езекутирана. В крайна сметка има ли причини вие, зрителите, да подлагате думите ѝ на съмнение?

Снимката на Марта изчезва и на нейно място изплува окото.

Кристина сядва на столчето в единия край на плота и свива дългите си крака елегантно встрани. Прожекторите се засилват и разкриват дребен мъж на столчето вляво от нея. Раменете му са увиснали, главата е отпусната, а косата му стърчи на кичури.

КРИСТИНА: Преди обаче да продължим към следващия обитател на килиите, нека за момент насочим вниманието си към онова, което прави нашата убийца на знаменитости Марта Хънидю в момента... както и към това, което чувства.

Тя се усмихва на мъжа.

КРИСТИНА: Гус, добре дошъл.

Мъжът вдига лице. Усмихва ѝ се и преброжда публиката с очи. Прокарва притеснено пръст отвътре на яката на ризата си и изпъва ръкавите на самото.

КРИСТИНА: Преди пет години ти беше един от тях. Хвърлиха те в затвора за престъпление, за което зрителите гласуваха, че не си виновен. Ти най-добре можеш да ни опишеш как се чувства тя тази вечер. Какви мисли се въртят в главата ѝ?

ГУС (тихо): Хммм... Ами, да, както казахте, бях обвинен в убийството...

Тихият му глас потреперва от притеснение.

КРИСТИНА: Извинявай, Гус, би ли говорил по-високо?

Той потръпва и поема дълбоко дъх.

ГУС (малко по-силно): Да... Да... хм... преди пет години бях обвинен в убийство, но... но благодарение на зрителите ви...

Той се обръща към камерата и се усмихва широко, но смутено. Публиката аплодира.

ГУС: ... ме пуснаха.

КРИСТИНА: И как се чувстваше, Гус? Как мина първата ти вечер? Какво ще изпита нашата затворничка в последните дни от живота си?

ГУС: Ами, първо, да поясним за зрителите, нали, че са я арестували вчера, но първо са я обвинили и са обработили документите, така че е пристигнала в сектора за осъдени на смърт едва тази сутрин, така че — както казахте — днес е първият ѝ ден. Ден първи — Килия 1. До изгрев-слънце. По изгрев-слънце сменяш килията.

КРИСТИНА: И как е в Килия 1?

Той отново прокарва пръст под яката си, която вече е просмукана с пот. Свежда очи, повдига вежди.

КРИСТИНА: Гус, знаем, че ти е трудно и че очакваме доста от теб, но съм убедена, че разбираш колко важно е за нас, гласуващите, да

добием пълна представа за ситуацията, за да сме сигурни, че ще направим правилния избор. Неведнъж съм подчертавала, че наличието на камери в килиите ще даде възможност на зрителите да вникнат далеч по-добре в положението на обвиняемия.

Тя се обръща към публиката.

КРИСТИНА (кима): Нали така?

Публиката ѝ отвръща с възгласи и ръкопляскане.

КРИСТИНА: Гус? Килия 1... Разказвай.

ГУС: Въ... да... беше...

Той вдига поглед към снизходителните лица около себе си, изправя тяло на столчето, докосва дясното си ухо с ръка и си поема дъх.

ГУС: ... само най-необходимото. Имаше легло и... въ... мивка и... тоалетна...

КРИСТИНА: Тоалетната беше в стаята, в която спиш?

Той отново докосва ухото си и се насилва да се изсмее.

ГУС: Въ... не... не, има си отделно помещение. Това исках да кажа. Няма и мивка, умивалникът и... тоалетната са в банята. И душът.

Той преглъща сухо и поема дъх.

ГУС: В килията... има... книги, много книги, телевизор... хм... и картини по стените...

Започва да кърши ръце.

КРИСТИНА: Учудващи условия за един престъпник, Гус.

ГУС (тихо): Учудващи, вярно...

КРИСТИНА: На мен ми звучи, сякаш Марта изобщо няма да усети, че това е наказание. След малко ще кажеш, че и вратите не се заключват!

Гус докосва ухото си, поглежда в камерата, после — към Кристина.

ГУС: Така е.

Кристина се отпуска назад, зяпва с уста и вдига длани до себе си.

ГУС: И... те... затворниците... могат да си приказват.

Кристина цъка звучно с език.

КРИСТИНА (към камерата): Да поразмислим над това за момент, драги гласуващи... Момичето призна, че тя е извършителят. Каза, че е застреляла хладнокръвно човек и е оставила животът му да угасне пред очите ѝ, призна го по собствена воля, без следа от разкаяние, а

сега си седи, гледа си телевизия, дърдори и си хапва... Гус, какво хапва според теб?

ГУС (мрънка): Днес — риба с пържени картофи и реване с фурми. С ванилов крем.

КРИСТИНА: Правосъдието, драги зрители, е във вашите ръце — както винаги. Нека си припомним всемогъщите номера и информацията за гласуването. Отдолу на вашите екрани в момента са изписани номерата, на които да гласувате за Марта. Наберете 0909 87 97 77 и за глас „виновен“ добавете 7 в края, а за глас „невинен“ добавете 0. Може да гласувате още и със SMS с текст „ЖИВЕЙ“ или „УМРИ“ на номер 7997. За да гласувате онлайн, посетете нашия сайт www.aneueforaneueproductions.com, натиснете върху „Марта Хънидю — тийнубийца“ горе и отбележете гласа си. Обажданията се таксуват по премиална тарифа — моля консултирайте се с вашия оператор, — цена на SMS 5 лири плюс стандартната тарифа на вашия доставчик, гласуването онлайн също струва 5 лири след първоначална вноска за регистрация от 20 лири. За пълните условия посетете нашия уебсайт.

В долната част на екрана се проточва синя лента с номерата и информацията, изписани в сребристо.

КРИСТИНА: Гус, както обикновено ми беше много интересно да си поприказваме. Имаме да обсъдим още много: мотивите, съсипаното ѝ детство, избягалия баща, починалата майка, но разполагаме с цели седем дни за това.

ГУС (мрънка): И терапевта.

КРИСТИНА: Терапевт? Обясни.

ГУС (бавно, сякаш наизустено): Терапевтката ѝ се казва Ив Стантън. Единственият терапевт, който не се е появявал в предаването. И никога не дава интервюта. И никакви коментари. Нищо.

КРИСТИНА: Чудесна забележка, Гус.

Камерата се насочва само към нея.

КРИСТИНА: И доста вълнуваща, драги зрители. Забележка, която ще ви припомняме в следващите седем дни. Имаме да говорим за много неща и не бива да оставим и една тайна неразгадана. Ще се видим отново след кратко съобщение от нашите спонсори — „Сайбър секюр“, — за да проследим последните няколко часа на обвиняемия, който понастоящем се намира в Килия 7... Какво ще му донесе

присъдата? Живот? Или смърт? И каква ще бъде тя след седем дни за най-новия ни затворник — младата убийца Марта Хънидю?

Светлините в студиото отслабват. Гус изтръгва слушалката от ухото си и напуска трескаво помещението.

[\[1\]](#) Honeydew (англ.) — в буквален превод, „медена роса“. — Б.пр. [↑]

ИВ

— Какво гледаш, мамо?

Ив сваля очилата и разтърква очи. С мимолетна усмивка проследява сина си Макс, който влита в трапезарията, пуска лаптопа си на масата, отваря хладилника и наднича вътре.

Тя инстинктивно събира листовите хартия, пръснати на масата пред нея, като обръща някои, а други прибира в папки, за да скрие снимките и имената от очите му. После отронва:

— Нищо особено. Просто пуснах телевизора.

Макс поглежда към уреда в дъното на стаята.

— „Смъртта е справедливост“? — той сваля слушалките си и от тях гръмват тежки китари. — Та ти никога не го гледаш!

Той взема бутилка сок, тръшва се на стола срещу нея и развива капачката, докато следи как тя събира документите.

— Ти ли си й терапевт? На онова момиче? Което убило Джаксън Пейдж?

— Което твърди, че е убило...

— Уха, ти си, нали?

— Освен това откъде си сигурен, че...

Тя затваря очи, обляга лакти на масата и отпуска глава в шепите си.

Макс за миг се зазяпва в телевизора, после взема дистанционното и го изключва.

— Не гледай — прошепва й.

После се изправя, сипва й кафе от кафе машината и го слага пред нея.

— Абсолютни глупости. При това манипулативни.

— Макс...

— Всички го знаят, но никой не го казва. Пълни говна, това не е правосъдие.

Тя потръпва.

Той отпива от сока и пита:

— Яде ли?

— Още не — отвръща тя. — По-рано... закуска... сандвич за обяд.

Той поклаща глава.

— Хайде!

Хваща я за лакътя и я отвежда през стаята до дивана.

— Няма нужда да се грижиш за мен — продумва тя.

— А кой, ако не аз? Сядай.

Тя се стоварва върху възглавниците, а той вдига краката ѝ на дивана.

— Не мърдай. Ще ти приготвя нещо за хапване.

Когато се връща с купа спагети, тя спи непробудно.

Той я завива с одеяло, намалява осветлението и се връща в кухнята. Сяда на масата, пълни уста с храната и се заглежда в папките и листовете пред себе си.

Докато дъвче първата хапка, отново поглежда майка си — отпуснала е лице в мекия диван и диша дълбоко. Той оставя вилцата и взема най-горния лист.

МАРТА

Нещо ме буди. Не бях усетила, че съм заспала. Отварям очи. На мига ме заболяват от ярката светлина. Чувам гласове. Някой пее или се моли, друг плаче.

Във всяка от килиите ли има човек? Седем килии със седем души, очакващи смъртта?

Съмнявам се. Чувала съм, че никога не е пълно. Заплахата от смъртно наказание ще има такъв ефект, твърдяха те, ще накара хората да се държат прилично. Приказките за изграждане на сектор за смъртна присъда и в Бирмингам, Манчестър и в други градове, си останаха приказки — няма нужда от повече.

Пращайте обвиняемите в този затвор тук, в Лондон, откъдето и да са. Близките им не са до тях? Семействата им? Какво значение има, по дяволите? И без това нямат право на свиждане. Затворникът губи всичките си права, щом го обвинят.

Ти каза, че управляват с желязна усмивка — хората предпочитат да виждат само усмивката, докато ние опитваме желязото. Наистина не ми пукаше — просто исках да знам, че с този боклук Пейдж е свършено. Поне оттам се започна. Животът обаче не е толкова прост, нали?

Колко души, значи? Кой е буден и плаче? Някой успява ли да поспи повече от пет минути? Интересно, ще видя ли останалите при смяната на килиите призори.

Зората обаче все още е далеч — зад прозореца цари пълен мрак.

Искам да погледна навън.

Премествам леглото. То стърже по пода, но шумът не кара никого да дойде. Стъпвам отгоре и се протягам, но прозорецът е скосен, така че виждам само небе. Светлината е зад гърба ми и установявам, че навън не е черно, както ми се е сторило, а тъмно, кадифеносиньо, изпъстрено със звезди. Пълната луна ме гледа, както гледаше мен и теб заедно снощи. Преди да стане тази гадост.

Дали пък не трябваше да избягаме заедно? Да зарежем Пейдж и страданието, което причини, да вземем живота и бъдещето си в

собствените си ръце...

Кого се опитвам да заблудя? Болката щеше да продължи да ме гризе, докато не останеше нищо, и двамата щяхме по принуда да гледаме как богатите трупат още и още богатства, бедните беднеят, а справедливостта се разпада все повече.

— Небето беше единственото, което можехме да споделим, Айзък — прошепвам.

Промушвам ръка през решетките, докъдето мога, и я излагам на лунната светлина.

— А ти гледаш ли навън в този миг?

Появяват се облаци и светлината намалява.

— Надявам се да си заслужава.

КИЛИЯ 2

ТЕРАПИЯ

Марта е седнала срещу Ив в кабинета за терапия, лицето ѝ е бяло, почти като стаята, в която е прекарала изминалата нощ. Затворническият гащеризон се е разръфал от веригите на китките и глезените ѝ, а отпред, където те се събират, има сиви линии.

Тя се размърдва в стола с подрънкване и изтраква с ръце на масата пред себе си. Чопли с пръсти ръбовете на папката, тефтера и химикалката на терапевтката.

— Как спа? — пита Ив.

Тя повдига рамене.

— Твърде светло ли беше? Някои неща тук са направо смешни.

— Направо да се пръснеш от смях — отговаря Марта.

Ив се привежда леко напред.

— Идеята им е да те пречупят — прошепва.

— Страхотно. Тоест за днес са ми подготвили нещо друго, така ли?

Вместо отговор Ив казва:

— Остават ти по-малко от шест дни.

— Страхотна сте в ободряването, да знаете — отвърща Марта.

Извърща поглед към прозореца с решетки, към клоните на дървото, които потракват по стъклото на вятъра, и отбелязва:

— Не е трябвало да садят това дърво толкова близо до сградата.

Ив поглежда през рамо.

— Защо?

— Не е ли очевидно? Корените ще подрият основите на сградата. Ще причинят разместване или нещо подобно. И ще доведат до падането на сградата. Хващам се на бас, че няма да се усетят, преди да е станало твърде късно.

Ив почти се усмихва.

— Доста си съобразителна.

— За какво им е трябвало да го садят тук?

Тя сбърчва лице, потънала в мисли.

Часовникът продължава да тиктака. Ив я наблюдава. Марта отваря уста, за да проговори, после я затваря. Размърдва се в стола, скръства ръце на гърдите си, прокарва длани по обръснатата си глава, потропва с пръсти по бюрото.

— Аз го засадох — казва й.

— Вие? — Марта извива вежди и се обръща към нея. — Брей! И защо?

— Реших, че видът му ще подейства добре на затворниците — отвръща терапевтката. — Един врабец е свил гнездо в клоните. — Тя се обръща и поглежда дървото. — В момента го няма, но ще се върне.

— Забелязах го вчера. Може ли да отворите прозореца? Да проветрим с малко свеж въздух?

— Не — отвръща Ив. — Заключен е.

— Има си хас — промърморва Марта и връща очи върху нея. — Изглеждате уморена.

— Не сме тук, за да говорим за мен. Кажи как си ти.

— Не виждам смисъл да го правя — отговаря Марта. — Това нищо няма да промени. Така или иначе, след шест дни ще умра.

— Ако гласуват, че си виновна.

— Казах им, че аз съм извършителят — защо да не гласуват, че съм виновна?

— Може и да не ти повярват. Може да сметнат, че е твърде очевидно, или пък да се запитат защо си признала — дори да си го направила наистина.

Марта отново скръства ръце.

— Хората не размишляват, коства твърде много усилия. Защо да се мъчат?

— Какво искаш да кажеш?

— Отказват да разберат истината, просто вярват на това, което им се казва. „Нека някой друг да разсъждава, ние просто ще вървим с тълпата — мислят си. — Все ни е едно дали са измислици, достатъчно е, че звучат скандално.“ Овце.

— Марта...

— Любопитстващи овце, които предпочитат само да ахкат и охкат и да четат клюкарските заглавия — а те са пълни глупости и измишльотини, за да може някой да си продава вестниците и да печели пари.

Ив повдига вежди, привежда се напред и обляга лакти на масата.

— Марта, ти заяви пред полицията, че си виновна. Има запис, на който казваш: „Аз го направих, застрелях го, убих Джаксън Пейдж“.

Марта кимва.

— Сега се опитваш да ми кажеш, че не си го извършила, така ли? Искаш ли да се откажеш от думите си? Мога да им предам желанието ти.

Марта я измерва с поглед.

— Искаш ли да се откажеш от думите си?

Момичето примигва и в очите му проблясва тревога.

— Кажи — шепне ѝ Ив дрезгаво. — Не си го извършила ти, нали? Пистолетът не е твой. С теб е имало още някого, нали?

Марта не помръдва.

— Ако си невинна, трябва да проговориш. Не бива да поемаш вината за чуждо престъпление.

— Не го правя — тросва се тя и грубо избърсва една сълза от лицето си. — Докога ще настоявате? Просто млъкнете.

— Кой го направи? Ако ми кажеш, мога да ти помогна.

Марта преглъща и поема тежко дъх. Втрещва се в Ив и зашепва:

— Казах ви... Аз го направих. Пистолетът беше мой. Купих го от един тип, който живее в Блоковете.

— Но с теб е имало и някой друг, нали?

— Казах ви: аз го направих! — виква Марта. — Какво повече искате? Нищо друго няма значение! Имало ли някого с мен, бил ли пистолетът мой, или не... Аз го направих! Аз застрелях Джаксън Пейдж!

— Защо?

— Защото... Защото... Това не ви е някое от старите съдилища! Не съм длъжна да ви отговарям. Просто го убих, защото така исках. Ясно?

— Ако това беше съдилище, ако все още имахме съдилища, можеше да те попитат защо си го застреляла на точно същото място, на което е загинала майка ти.

Лицето на Марта се превръща в камък и тя проронва:

— Съвпадение.

Примигвайки често, тя повдига тежко гърди с всеки дъх. Заковава върху Ив пълните си с отрова очи. Отваря уста, за да каже

нещо, но не издава нито звук. Изправя се и отива до прозореца. Клоните се поклащат на вятъра. Тя вдига ръка и докосва стъклото между решетките.

Зад нея Ив остава седнала.

Мълчат, всяка в своя собствен свят.

Часовникът тиктака. Отвън в коридора се приближават тежки стъпки, после се отдалечават. Някой започва да крещи в една от другите килии, неразбираемо, гърлено, болезнено.

Ив нарушава мълчанието:

— Шофьорът е избягал, нали? След като те е оставил сираче, сама.

Марта не отговаря.

— Арестуваха сина на съседа ви, нали така? И го пратиха тук със смъртна присъда. Екзекутираха го.

Подрънкване на вериги — Марта скръства ръце пред гърдите си.

— Престанете с тези въпроси.

— Мога да си представя колко трудно ти е да си в същата килия, в която е бил и убиецът на майка ти. И в същото легло...

— Мислех, че идеята на терапията е човек да се почувства по-добре — казва Марта.

— Защо не седнеш?

Марта пренебрегва поканата.

— Сигурно си изпитала голямо облекчение, че го заловиха толкова скоро... убиеца на майка ти? Как се казваше? Оливър...

— Оли — отвръща Марта. — Всички го наричаха „Оли“.

— Трябва да си останала доволна...

— Прочетохте ли какво писаха за него в жълтата преса?

— Не чета жълта преса...

Марта обръща гръб на прозореца, потърква тил с ръка и сяда на масата.

— Обаче хората, които гласуват в „Смъртта е справедливост“, четат. Четат и вярват. Той ме гледаше, докато мама беше на работа — Оли, — но не писаха за това. Не писаха, че ме научи да играя шах, че когато моторът на пералнята ни се развали, той го поправи, нито за празненството, което организирахме с него и с майка му, когато си намери работа, или за тортата, която му изпекох, когато си купи първата кола.

— Колата, с която блъсна майка ти?
Двете впиват очи една в друга.
— О, да, разбира се: изпитах облекчение, когато го арестувах.
Тя не отделя поглед от Ив.
— И бях на седмото небе, когато го екзекутираха. Кой не би изпитал същото?
— Според теб не го е извършил той?
Марта цъка с език.
— Защо изобщо се интересувате?
— Защото очевидно това е важно за теб.
— Трябва да сте се запознали. Нали го вкараха тук.
— Не водя терапията на всички — отвърща Ив. — Няколко души сме.
— Вие ли водехте неговата?
Ив долепя длани, вдига ги пред лицето си, после прошепва:
— Не си спомням.
Марта я изглежда гневно.
— Времето изтече — обявява, става и отива до вратата.
— Марта...
— Натиснете копчето и повикайте пазача.
— Не е лесно да наблюдаваш хората тук със съзнанието, че има голяма вероятност да се простят с живота си.
— Нали си го заслужаваме, а?
Ив не отговаря.
Марта се връща до масата, долепя длани до плота и се взира в нея.
— Нали?
— Ако... — смотолевя Ив, кръстосва ръце на гърдите си и се отпуска на облегалката. — Ако... — гласът ѝ звучи глухо — ... си извършила... — Тя повдига рамене. — Законът гласи, че ако обвиняемият бъде признат за виновен за престъплението „отнемане на живот“, значи и той трябва да се прости с живота си.
— „Culpaе роенае par esto“^[1] — отбелязва Марта. — „Нека наказанието е равно на престъплението“. Знам какво гласи законът. Попитах ви какво мислите вие.
— Моите мисли са без значение, важни са делата ми. Избрах тази работа, защото според мен всеки трябва да получи някаква

подкрепя в мига, когато най-вероятно текат последните дни от живота му. Никой не бива да се изправя сам пред смъртта. Правя го, защото... — Тя преглъща сухо и отмята падналия пред лицето ѝ кичур коса. — Защото... ако щеш вярвай... наистина ме е грижа.

Марта сяда, приковала поглед в нея. Часовникът над тях отмерва секунда след секунда. Някакво движение зад прозореца привлича вниманието ѝ и тя премества поглед над рамото на Ив. Врабецът се е завърнал на дървото.

— Докажете, че ви е грижа — прошепва тя. — Направете нещо за мен.

Пресяга се през масата и придърпва тефтера и химикалката. Слага лявата си ръка отпред, за да прикрие тефтера от Ив, и започва да пише.

— Искам да предадете това на един човек — изрича, без да вдига поглед. — Но не искам да го четете, ясно? Казвате, че ви е грижа — ако е така, направете ми тази услуга.

— Не е редно да...

— Предполагам, че не е било редно и да садите дърво пред прозореца.

Тя довършва писанието си, откъсва листа от тефтера, сгъва го и написва нещо отгоре.

— Къде да го занеса? — пита Ив.

Марта вдига очи към нея и на устните ѝ заиграва сянката на усмивка.

— На адреса отгоре — тя бутва бележката през масата и я пъха под папката. — Обещайте да не го четете.

— Обещавам.

— Сега искам да си вървя.

Ив пъха ръка под масата и натиска бутона, с който се вика pazачът.

Ключът щраква в ключалката, а Марта я поглежда и повдига вежди.

— Казахте, че името ви е Стантън.

— Да.

— Имате ли нещо общо с Джим Стантън?

Пазачът влиза в кабинета:

— Готови сме, а?

Без да му обръща внимание, Ив кимва бавно на Марта, слага ръце върху масата и завърта брачната халка на пръста си.

Марта се затътря към вратата и веригите задрънчават. На прага спира, обръща се към Ив и прошепва:

— Не знам има ли значение, но ми се стори читав човек.

[1] Латински. — Б.пр. ↑

ИВ

Колата на Ив минава покрай купчинката вече леко повехнали цветя и възпоменателни дарове за Джаксън и спира край пътя.

Тя гаси двигателя и започва да гризе нокът, оглеждайки пейзажа около колата. Мърлявите тротоари са начупени тук-там, къошетата и канавките са пълни с празни пакети от чипс, кесии от пържени картофи и кутии от хамбургери, а зад тях сухата, неподдържана морава преминава в парк с две ръждясали люлки, счупена катерушка и дървена пейка, на чиято седалка са останали само две летви.

Около пейката седи банда хлапета с качулки на главите, сгущени в зимния студ. От другата страна на моравата има магазин, витрините са заковани с дъски, а няколкото здрави крушки на табелата все още не са се предали и тя примигва в тъмното. Пред магазина разговаря групичка млади мъже и жени — пъхнали ръце в джобовете, с яки, вдигнати срещу вятъра.

Над всичко и всички тъмнее мрачната сянка на Блокови жилища. Високи, монотонни, сиви бетонни апартаменти, които почти се сливат с облачното небе. Бетонните дървета в бетонната джунгла.

Ив слиза от колата и закопчава палтото си, увива шал около шията си и нахлузва вълнена шапка. В джоба ѝ прошумолява бележката от Марта.

Тя прекосява улицата и се насочва през тревата към Блокови жилища, усещайки погледите на хлапетата върху себе си.

— Ей, госпожо! — виква едно от тях. — Да не си се загубила? Май си хванала грешната отбивка!

Тя заравя лице в шала си.

— Ти и таки'а като теб нямате работа тука. Освен ако не искаш да свършиш като Джаксън Пейдж!

Кикотът му еква в ледения въздух.

Ив продължава напред, приковала очи в приближаващите се Блокови жилища, но чува нечий стъпки да се приближават тичешком, все по-ясно, докато накрая забавят и тя усеща някого до себе си.

— От пресата ли си? — пита той. — Или туристка? Мога да ти покажа къде го гръмнаха. Кръвта още личи по земята. Може да я снимаш.

Тя не му обръща внимание.

— Мога да ти разкажа доста. Ако платиш. Знам всичко, което става наоколо, сецаш ли се? Ще ти дам някоя сензация за вестника.

Тя поглежда косо към него, без да спира, и казва:

— Не съм от пресата.

— Значи от телевизията. Сигурно ще успея да навия някоя от жените да ти даде интервю срещу съответната сума. Само че не трябва да намесваш името ми.

Ив спира.

— Какви жени? — пита. — За Джаксън Пейдж ли говориш? Да не намекваш, че е имал връзка?

Онзи изсумтява.

— Затваряте се в кулите си от слонова кост и нямате ник'ва идея какво става навън. Тука всички знаем, че имаше връзки! Знаем и истината за случилото се оная вечер.

— Ти си Гус. Гледах те в „Смъртта е справедливост“.

Онзи свежда очи, поклаща глава и пристъпя смутено.

— Не, бъркаш се, не съм бил аз.

Ив пристъпва колебливо напред и се взира в лицето му. Щом вдига брадичка над шала, той леко отстъпва.

— Ти беше — произнася тя тихо, докато той чеше лице с мръсните си нокти. — Защо излъга? — пита го. — Защо наговори тези измислици за килиите? Там не е така.

— Е, да, това го знам, много ясно.

— И за това, че си бил в сектора, ли излъга?

Той се замисля за миг.

— Ти кажи.

— Не. Кажи какво знаеш за Пейдж.

— Знам, че информацията е важна. Знам, че не трябва да издавам нищо, за което такива кат' тебе биха платили.

Ив отново тръгва напред и проронва:

— Няма да платя.

Той подтичва след нея.

— Обаче искаш да разбереш, а?

— Според мен не знаеш нищо — виква тя през рамо.

— Напротив. Аз съм местен, сецаш ли се? Гледам к'во става, кой къде ходи. Не съм тъп, мога да събера две и две. Сецаш ли се?

— И все пак не ти вярвам.

— Ами, знам, че е имал връзки с разни жени от тука.

— Това вече го каза.

— Знам, че мога да накарам една от тях да приказва с тебе, ако си платиш. Схващаш ли, той затова висеше все тука. Затова, и 'щото продаваше дрога.

Той спира, бърка дълбоко в джобовете си и подритва прахоляка в краката си. Студът го хапе и очите му се насълзяват, докато я гледа.

— Не те виня, че не ме помниш! — надвиква той вятъра. — Така де, говорихме си само... колко да беше, седем часа общо?

Тя застива.

— Недей да се самообвиняваш. Ясно ми е, че в живота ти има по-важни неща от смъртта на типове като мен. Или живота им, в моя случай.

Тя се връща до него и започва да крещи посред парка.

— Ти да не си патологичен лъжец? Това някаква нелепа играчка ли е? Какво искаш? Пари? За това ли е всичко?

— Пари, пари, пари, за тия кат' тебе всичко е пари.

— Ти искаше да ти платя за информацията.

— Трябва да се яде.

Тя му обръща гръб.

— Ама че врели-некипели!

— Преди пет години. Лятото. От двайсети до двайсет и седми юли. Най-горещото лято от бог знае колко години. В кабинета ти нямаше климатик. Ония, полицията, казаха, че съм удушил някакъв, задето ми свил наркотиците. Намерили бяха трупа и не знам какво си. Събудих се и го заварих у нас, в апартамента. Изкара ми акъла. И изведнъж тия ми разбиват вратата.

Тя се е втренчила в него.

— Викам им, не съм друсал през живота си, обаче те намериха няколко дози у нас, представи си. Някой ме е накуснал, викам. И с трупа също. Накарах ги да вземат кръвни проби, за да го докажат, обаче не се навиха.

Вятърът брули и двама им, гони боклуците през краката им по опърпаната трева, вие във веригите на люлките недалеч, сякаш около тях свирят призраци.

Гус рита пред себе си.

— Трябваше да направя нещо. Не можеше просто да се предам, нали? Не исках хората да ме запомнят като някаква кръвожадна дрога. Не беше вярно. Така че направих единственото смислено нещо. Спрях...

— Спря да ядеш — прекъсва го Ив притихнало, в хватката на завърналите се спомени.

— Аха — казва той.

— После отказа и да пиеш вода.

За миг цялото й внимание е съсредоточено върху изражението на лицето му.

— Доста си се променил оттогава — казва. — Не те познах.

Гус повдига рамене.

— Съжалявам — продължава тя, — тогава трябваше да ти помогна повече, но...

— Опита — прекъсва я той. — Вкара шоколад за мене, нали? Опита се да ме изкушиш, ама не стана. Сега обаче това няма значение.

— Има, но... — Тя потърква чело с ръка. — Поне се измъкна.

Той избухва в смях.

— Да, бе.

— Какво? Не разбирам.

— Стига де! Беше нагласено! Всичко. Постановка, за да си осигурят някого. Помниш ли лекаря, който ме посещаваше в килията? Изобщо не беше ник'ъв лекар. Даде ми избор, вярно. Мога да те изкарам оттука, вика, обаче трябва да ни се отплатиш. Как, питам, а той се смее, ама не казва нищо. Падна ми, мисли си. И знаеш ли какво постигнаха в крайна сметка? Доказаха на всички тук, че ни притежават. Могат да си правят каквото си поискат. Да ни обвиняват, да ни топят, да лъжат. Сега знаеш ли къде съм?

Той хваща ръката й и внимателно разтваря пръстите й.

— Ей тук — казва и докосва дланта й. — Точно тук, където искат да съм, без да мога да направя нищо. Не мога да го променя, не мога да изляза, напълно безпомощен съм. Щом поискат да научат нещо, длъжен съм да им го намеря. Искат да следя някого? Значи ще го следя.

Като марионетка съм. И имам ли неблагоприятното да направя нещо, което не им е по вкуса... — Той стисва ръката ѝ в юмрук. — Съм свършен...

— Тогава откъде да знам мога ли да ти се доверя? — прекъсва го тя. — Откъде да бъда сигурна, че няма да им съобщиш, че съм идвала? На които и да са тези „те“.

Той повдига рамене.

— Ако мислех да изпортя, че си идвала, за какво да ти разправам всичко това? Аз съм нормален човек в кофти положение. Някои неща им казвам, други — не.

— Подобни игрички не са ли рисковани?

— Е, някои хора не са заслужили да ги портиш.

— Например Марта?

Той внимателно спуска ръцете ѝ до тялото.

— Онова е различно, не мислиш ли?

За миг двамата се умълчават. Облаците над тях стават все по-тъмни и слизат все по-ниско — задава се буря. Въздухът тегне от предстоящия дъжд, нагнетен със заряда на задаващите се светкавици. Ив придърпва палтото около тялото си и сгущва брадичка под яката.

— Е, кажи накъде си тръгнала и ще се погрижа да стигнеш без проблеми.

— После да не поискаш заплащане? — пита тя със следа от шеговитост.

— Нее — отговаря той. — Безплатна услуга, просто съм добър човек.

Тя го стрелва с крайчеца на окото.

— Дафодил хаус — казва. — Осемнайсети етаж. Апартамент единайсет.

Той повдига вежди.

— Това не е апартаментът на Марта, този е до нейния, на Госпожа Б. За какво ти е да ходиш там?

Ив не отговаря.

— Добре, де, хубаво, не ми казвай.

— Познавал си се с Марта, нали?

— Не казвам нищо по въпроса. Дори и да ми платиш.

— Опитвам се да ѝ помогна — проронва Ив.

— Да — кимва мъжът. — Май е така. Хайде, да вървим.

Той тръгва.

— Блокът в средата е. Не прилича много на нарцис^[1], а?

— Благодаря — казва тя.

— За какво?

— Че ми каза това-онова безплатно — отговаря тя с бегла усмивка.

[1] Daffodil (англ.) — нарцис. — Б.пр. ↑

МАРТА

Не очаквах, че ще се чувствам толкова самотна.

Мислех, че ще са разрешени свиждания или нещо такова. Или че ще има нещо за правене. Да чета например или да излизам от килията, да говоря с другите обвиняеми. А не единствено това. В килията, двайсет и четири часа в денонощието. Насаме с мислите и тревогите. Със старите спомени, малко от които са хубави.

Никога не съм се чувствала толкова сама.

Когато мама отиваше на работа вечер, а аз лягах в леглото и слушах трополенето и проскърцването наоколо, знаех, че на сутринта тя ще се върне. След убийството ѝ разчитах на компанията на телевизора, а и Госпожа Б. беше в съседния апартамент и се отбиваше, за да провери добре ли съм.

Липсват ми, Госпожо Б. Липсват ми вечерите с вас и с Оли след смъртта на мама — и двете бяхме толкова тъжни, но не си казвахме нищо. Какво бихме могли да кажем? Бяхте ми като леля... много съжалявам. Страдахте толкова много, а бяхте толкова добра с мен, а и с мама. Надявам се да ме разберете.

Когато арестуваха Оли, вие се разридахте в прегръдките ми, като непрекъснато повтаряхте, че не го е направил той. Повярвах ви, защото вече го знаех — както и всички обитатели на Блоковете, абсолютно всички, — но това нямаше значение, не мислите ли?

„Как може той да я е блъснал, след като колата му е била открадната?“, крещяхме срещу телевизорите и срещу това предаване, „Смъртта е справедливост“.

Всички наши познати гласуваха, че е невинен, дори разни непознати ни пресрещаха по улицата и ни казваха, че са гласували заедно с майка си, брат си, баща си, сестра си, леля си, чичо си, съседа, дори проклетото куче — ако го допуснеха!

Защото всички знаехме кой е извършителят — онази жалка отрепка, с всичките си пари и знаменити приятели, с влияние в полицията и прочее говна.

Джаксън Пейдж.

Нима имаше как да надвием парите му?

Можеше да остави телефона си да набира многократно, да гласува стотици, хиляди, милиони пъти. А ние ровехме под дивана, за да съберем дребни за още поне един глас.

„Идната седмица ще хапнем като хората — спомням си тези свои думи. — Ще платим сметките, наема... всичко, идната седмица.“

Придружих ви на екзекуцията му, журналистите обезумяха.

„Дъщерята на жертвата подкрепя майката на убиеца“ — едно от заглавията. „Прошка, след като справедливостта възтържествува?“ — друго.

Справедливост?

Каква справедливост?

Дори не ви разрешиха да прегърнете сина си за последен път.

Когато журналистите навряха микрофоните си в лицата ни след това, отворих уста, за да им кажа точно какво мисля, но преди да заговорим, хората на Джаксън ни издърпаха, натъпкаха ни в една кола и ни изхвърлиха пред Дафодил хаус.

И после в новините забравят за вас, нали?

Не интересувате никого. Ред е на някой друг да седне на стола. На кого му пука дали този някой е виновен, или невинен? Това е развлечение, нали?

Язвително ли звучи?

Ами, знаете ли какво? Язвителна съм.

Освен това обаче съм и решена.

Добре, ще се чувствам самотна една седмица.

Добре, ще умра.

Хората ще видят, ще чуят онова, което искам да кажа, и може би — може би — ще разберат. Може би най-сетне ще проумеят, ще се ужасят и така нататък, а аз ще съм изиграла ролята си. После всичко ще зависи от теб, Айзък — трябва да използваш ударната вълна и да промениш нещата веднъж завинаги.

ИВ

Вратата на асансьора на Дафодил хаус се отваря със стържене. Ив слиза в коридора на осемнайсетия етаж. Потрепващите лампи на тавана хвърлят светлина върху голите стени и мърлявия под.

— И на мирис не прилича на нарцис — промърморва си тя.

Жълтата полицейска лента и надписите „Влизането забранено!“ я насочват като сигнална светлина към апартамент дванайсет. До него е невзрачната, безобидна врата на апартамент единайсет. Тя поема дълбоко дъх, почуква и чака на фона на полицейските сирени и автомобилните аларми в далечината.

След няколко минути резето щраква, превърта се ключ, вратата се откrexва и през пролуката, препречена с ограничителна верижка, надникват чифт очи зад очила с рогови рамки.

И се опулват.

— Ив Стантън — изхриптява жената. — Какво търсите пред дома ми?

— Имам съобщение за вас.

Очите продължават да я гледат.

— Е? — казва Госпожа Б. — Какво е?

Ив вади сгънатия лист хартия от джоба си, задържа поглед на него за миг, после го подава през пролуката.

Госпожа Б. го взема и преди Ив да каже каквото и да било, трясва вратата в лицето ѝ. Тя поклаща глава и затваря очи. И главата, и очите я болят от мигащите в мрака лампи.

— Чудно — казва си. — И сега какво да правя?

Преди да вземе решение обаче, верижката от другата страна на вратата изтраква и дръжката се завърта надолу.

— Влезте, ако искате — подхвърля Госпожа Б.

Ив влиза и затваря след себе си.

— Нямам какво да ви кажа, но ако искате, правя ви чаша чай. — Госпожа Б. изчезва през страничната врата. — Вие първи човек, който идва от доста време — вика от другата стая. — Може да намеря бисквити...

— Чашата чай е достатъчна, благодаря ви.

Антрето води към уютна, чиста и приветлива всекидневна: диван с вълнена покривка, игли за плетене и списания, телевизор на поставка до цвете в саксия на малка тринога масичка. Ив влиза по-навътре и се спира край снимките на стената.

На една от тях има млад мъж с рошава коса и широка усмивка, облегнат на предния капак на червена кола, на друга е същото момче, но много по-младо, в униформени панталони, които са твърде набрани от коленете надолу, твърде широко в раменете сако и пуловер, чиито ръкави покриват и дланите му. Държи в ръце пощенска картичка и пръстите му скриват кубетата на катедралата „Свети Василий Блажени“ на Червения площад в Москва.

— Първия ден в прогимназията — пояснява Госпожа Б. зад гърба на Ив. — Моят умник. Не можели да заминем за среща с наше семейство, затова им изпратили снимка, за да покажем, че той не забравил за тях.

— Това Оли ли е? — пита Ив.

Госпожа Б. кимва и слага на масата поднос с две различни чаени чаши, поставени в различни чинийки, чайник с пукнато капаче, вехта захарница и сосиера, в която е сложено млякото. По средата се мъдри неотворен пакет бисквити.

— Значи вие сте госпожа Баркова.

— Казвайте ми Госпожа Б. Всички ме наричат така.

Тя сипва чая в чашите.

— Видяхте ли снимка в края с бяла рамка? Това е най-хубав спомен от моя живот.

Ив прекрачва и се навежда към лицата на фотографията.

— Кой е това?

— Коледа преди девет години. Отдясно съм аз, после Бет, майка на Марта, после малка Марта, някъде на седем, мисля. До нея, без коледната шапка, това мой Оли.

— Да, разбира се — кимва Ив. — Има къдрава коса.

— Има, да. — Госпожа Б. оставя чайника на подноса. — Имал — поправя се шепнешком. — Седнете, пийте чай, изглеждате уморена.

Ив сяда до нея на дивана.

— Днес го чувам за втори път — отпива от чая. — Първия път ми го каза Марта.

Госпожа Б. я гледа, отпуснала ръце в скута си.

— И как е наша Марта?

Ив подухва парата над чашата с чай и отговаря:

— Инатлива.

Госпожа Б. се усмихва.

— И разтревожена според мен. Както и тъжна. Но не го признава пред мен.

Тя отпива от чая, слага чашата на подноса и продължава:

— Не го е извършила тя, въпреки твърденията си.

Госпожа Б. не помръдва и не казва нищо.

— Какво пишеше в съобщението? — пита я Ив. — Бихте ли й писали, за да я помолите да се откаже от самопризнанието си?

— Съобщение не било за мен. Ще предам на точен човек.

— Защо не помоли мен да го занеса направо?

Госпожа Б. се засмива.

— Не искала да разберете за кого е! Но вие ще се сетите, мисля. Навярно ще се срещнете преди край на всичко това. Друг ваш въпрос... Не, не мога да й кажа да променя самопризнание.

— Защо?

— Защо? Защо какво? Защо всичко? Госпожа Стантън, когато се появява гръмогласен човек, тълпа просто го следва и ще го следва където и да било, стига и останали да правят същото. Нужен е по-смел човек, по-смел от хора, които ходят след водача, за да се отдели от група. Смел човек, за да каже друго мнение. Понякога най-неочакван човек най-подходящ за някоя работа. Най-неочакван печели битка, най-неочакван прави крачката.

— Искате да кажете, че Марта...

— Не казвам нищо, а слушам, гледам, надявам се. Надявам се от лошо да дойде добро. Надявам се Бог да победи. Надявам се равновесие да... как беше дума... да въстава?

Ив повдига вежди.

Госпожа Б. се смръщва замислено.

— Английски все още по-труден от руски. Как е? Равновесие установява?

— О — сепва се Ив. — Да се възстанови. Равновесието да се...

— Да, да, това. Пред очите ми Марта израсла чудно момиче и станала силна млада жена, въпреки че всичко й било отнето. Паднала в

бездна, от която аз не мислела, че ще излезе. После, госпожа Стантън, забелязала как в неин живот се връща проблясък на надежда и лицето ѝ се озарило, защото неща биха могли да се оправят. Имало щастие в очите ѝ и усмивка на лицето ѝ, които аз не виждала много време. — Тя извърща лице. — Разбило ми се сърце, когато угаснали.

— Какво се случи?

— Аз не мога да кажа. В Блоковете живеят сто Марта, хиляда наоколо, още милион навсякъде. Тя постъпила по свои съображения, но в името на всички други Марта, и на всички Оли.

— Но единственото, което прави в момента, е да се пожертва за нещо, което не е извършила. Ще загуби живота си.

— Не, не става това! Вие не гледате около себе си и не слушате! — Възрастната жена вирва пръст във въздуха. — Надяваме се, молим се и не спираме да гласуваме с всяко пени, което имаме. Справедливостта ще...

— Госпожо Б., вие очевидно знаете повече от мен за подбудите на Марта, но ви уверявам, че освен ако не се откаже от самопризнанието си, след пет дни тя ще умре.

Госпожа Б. я измерва над очилата.

— Вие не гадателка. Вие не знаете всичко. Има време и има шанс да гласуват, че тя невинна.

— Уверявам ви, че няма как да се измъкне от това. Всъщност в момента ще са нужни огромни усилия, за да промени мнението на хората за нея, дори да промени показанията си.

— Госпожа Стантън, време е да вървите.

— Защо я изоставяте?

— Не изоставям я.

— Гледали сте я как расте, а сега ще я гледате как се разделя с живота?

— Не, госпожа Стантън.

— Така ли искате да я запомнят хората? Като убийца? Защото именно това я чака.

— Искам вече да вървите.

Тя се изправя, взема бисквитите от подноса и тръгва към вратата. Ив я следва.

— Разочарована съм...

Госпожа Б. застива с ръка на резето.

— И аз разочарована. От живот. Система. Справедливост. Разочарована, че моя приятелка била убита, син екзекутиран, а сега единствен човек в живота ми също може да умре. Но решение нейно. И... и аз трябва да уважавам това. Сигурна съм, госпожа Стантън, че вие най-добре ще разберете това от всички на света.

— Но...

— Няма „но“. Няма какво да кажа или да направя.

Ив разтърква чело уморено.

— И все пак има нещо, което можете да направите за нея. Можете да станете неин представител. Има нужда от някого.

— Моля? Да участвам в онова предаване?

— Да. И да говорите в нейна защита. Да разкажете какво означава тя за вас. Да им кажете за... за Коледа и... за това колко специална е тя за вас.

Госпожа Б. се поколебава.

— С това няма да нарушите обещанието си, няма да се противопоставите на решението ѝ, нищо такова. Важно е хората да видят човешкото същество — вие можете да помогнете за това. Това като че ли е единствената ѝ надежда.

Госпожа Б. завърта ключа в ключалката.

— Може да го направя. Може би. Трябва да мисля.

Отваря вратата.

— Вземете бисквити — казва и мята пакета в ръцете на Ив. — За Марта.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

18:30 ч.

Тъмносин екран, белите снежинки пращят и пукат. Логото с окото, въртящия се надпис „Око за око“.

МЪЖКИ ГЛАС ЗАД КАДЪР: Продуцентска къща „Око за око“ представя...

Надписът спира да се върти. Електрическо жужене, буквите се назъбват, окото почервява и се затваря.

КРИСТИНА: Добър вечер, дами и господа, новото издание на „Смъртта е справедливост“ започва!

Белите ѝ зъби лъщят на студийните прожектори. Облечена е в тясна синя рокля, с обувки с висок ток в същия цвят. Зазвучава жизнерадостно музикално въведение с мотив сърдечен пулс, а камерата се издига, показва ръкопляскащата публика, завърта се из студиото и се фокусира върху Кристина, която подрежда листа хартия на плота на обичайното си място отстрани.

С финален туш музиката спира и светлините над публиката угасват. Кристина се усмихва.

КРИСТИНА: В днешното предаване...

Камерата се отдръпва и разкрива големия екран вдясно.

КРИСТИНА: Ще разгледаме криминалната статистика.

Думите просветват на екрана.

КРИСТИНА: Ще отбележим с колко е спаднала престъпността в доста райони след въвеждането на „Глас за всички“ преди десет години...

Надписът е заменен от снимката на мъж в черен костюм със светлосиня риза, лъскави копчета за ръкавели и скъп часовник на китката.

КРИСТИНА: Ще обсъдим причините този banker от Ситито, понастоящем в Килия 6, да бъде обвиняем в убийство на наркочилър, както и защо според мнозина той е натопен. Да очаквате ли екзекуция утре, драги зрители? Разбира се, това зависи от вас самите. Макар че по-важно...

На екрана вече се е появила снимка на Джаксън Пейдж — меко ретуширана, а той — благо усмихнат.

КРИСТИНА: ... е развитието на трагичната история на Джаксън Пейдж. Безсмисленото, жестоко убийство на един от героите на тази страна. Ще се отправим на пътешествие през значимите мигове от удивителния му живот, ще отбележим как той използва придобития си статус на знаменитост, за да твори добро за другите — чрез подкрепата си за избрани благотворителни каузи, посветени на хората с по-малко късмет от него. Ще бъде тъжно, драги зрители, пригответе носните си кърпички. Първо обаче сме подготвили интервю специално за вас. Към нас с предаване на живо ще се присъедини...

На мястото на Джаксън на екрана се появява сбръчканото лице на по-възрастен мъж със скрита в мустаци горна устна и дебели очила, които изкривяват очите му. По главата си има неочаквано много за възрастта си коса, която все пак е изпъстрена със сиво.

КРИСТИНА: ... бившият главен съдия на Върховния съд, Почитаемият лорд, съдия Сайсеро. Съдия Сайсеро се прочу далеч преди появата на системата за обществено гласуване „Глас за всички“ с много от случаите, които отсъждаше, особено убийствата на Кясъл. Известен факт е, че след като беше оправдан от Сайсеро след претенции за неубедителност на доказателствата, извършителят Антоан Кясъл продължи с поредица наистина потресаващи убийства на невинни жертви.

Тя се обръща към Сайсеро на екрана.

КРИСТИНА: Накрая обаче справедливостта възтържествува, нали, милорд? Все пак той получи смъртно наказание?

САЙСЕРО (кима бавно): Да, след седем години в сектора за осъдени на смърт — по старата система, разбира се, — той бе екзекутиран.

КРИСТИНА: И това беше един от случаите, които доведоха до промените в съдебната ни система?

САЙСЕРО (с въздишка): Точно така. Имаше и други аргументи, но от правителството сметнаха, че е твърде скъпо да плащат издръжка за някого със смъртна присъда толкова време.

КРИСТИНА: Струва ми се, че употребиха думата „нечовечно“, милорд. В крайна сметка той беше виновен, за това нямаше съмнение.

САЙСЕРО: Бяхме задължени да се придържаме към изискванията на системата...

КРИСТИНА: ... която имаше нужда от осъвременяване.

САЙСЕРО: Нужно ли е да ви припомням случая на прокуратурата срещу Дашър? Дашър бе обвиняем в убийството на трима членове на собственото си семейство и изкара десет години в сектора за осъдени на смърт, като непрекъснато настояваше, че е невинен. В крайна сметка беше оправдан — новите технологии позволиха да се докаже, че е изключено той да е извършителят. Ако не бяхме спазили процедурата, един невинен човек щеше да се прости с живота си.

КРИСТИНА: Днес обаче разполагаме с въпросните технологии.

САЙСЕРО: И при все това настоящата ни форма на „правосъдие“ отказва да ги ползва!

КРИСТИНА: Точно така.

САЙСЕРО: Не, не точно. Днес вече не търсим улики, дори не търсим подбуди. Това не е правосъдна система, това е кланица, абсолютно отворена за корупция, мошеничество, подкупи...

КРИСТИНА (с усмивка): Отклоняваме се от темата, съдия Сайсеро. О, извинете, мисля, че обърках титлата ви...

Тя докосва ухо с ръка, кимва и се обръща.

КРИСТИНА: Тъй като не сте действащ в правосъдието от промяната на съдебната система насам, вече не сте съдия, не седите на скамейката... практически вече нямате никаква власт. Всъщност вече сте чисто и просто господин Сайсеро и нищо повече, нали?

САЙСЕРО: Кристина, знаете отлично, че вече нямаме съдебна система. Първо се сдобихме с правото да гласуваме по телефона за предумишлени и непредумишлени убийства, а сега имаме и тази нелепица, предаването „Бутон Справедливост“ за по-леките престъпления! Така че да: вече не съм съдия, защото вече няма съдилища, в които да съдя!

КРИСТИНА (с усмивка): Толкова се радвам, че не объркахте името! Точно така, „Бутон Справедливост“ е изключително успешно предаване, което можете да следите всеки работен ден от дванайсет до един часа, както и от пет до шест часа.

САЙСЕРО (прекъсва я): Нима някой с всичкия си би измислил законова система — правосъдна система, — в която вината се решава с

едно натискане на някакъв бутон?

КРИСТИНА (през смях): Опростявате нещата, господин Сайсеро, поне според мен! Все пак има жури от хора, които трябва да натиснат бутона до един... и е нужно мнозинство.

САЙСЕРО: Петима души, Кристина! Осигурили си тази привилегия със закупени със собствени средства билети.

КРИСТИНА: А каква привилегия само ще бъде за авторите на предаването да научат, че бивш съдия от Върховния съд е техен страстен зрител!

САЙСЕРО: Далеч не съм...

КРИСТИНА: Вижте, отново се отклонихме от темата, господин Сайсеро. Опасявам се, че ставаме досадни за зрителите.

Тя оглежда публиката в студиото, а после поглежда и в камерата. Усмивката ѝ изчезва и тя става сериозна.

КРИСТИНА (тихо): Тук сме, за да поговорим за Джаксън Пейдж и Марта Хънидю. Безсмисленото убийство, усещането за несправедливост, обзело обществото, заради това, че един от идолите им беше отнет.

Тя се обръща към Сайсеро.

КРИСТИНА: Кажете — като човек, който е против настоящата система, против правото на обществото да гласува за онова, в което вярва...

САЙСЕРО: Изопачавате думите ми.

КРИСТИНА: Според вас тя ли го е извършила?

Сайсеро затваря очи. Публиката притихва. Кристина чака.

САЙСЕРО: Не.

Публиката зашумолява стреснато, хората се размърдват, мърморят помежду си.

КРИСТИНА: Но тя самата го призна.

Сайсеро се привежда към камерата.

САЙСЕРО: Запитайте се — всички вие — защо е признала. Мислете, разсъждавайте... не разчитайте на някакъв нелеп бутон или на слушалката на телефона!

КРИСТИНА (невярващо): Защото е виновна?

САЙСЕРО: Запитайте се защо ѝ е да го убива? Какво е търсел там той? Какво е правел в района на Блокови жилища? Какви подбуди има тя? Използвайте мозъка си!

КРИСТИНА (към камерата): Драги гости, зрители, гласуващи, да не забравяме, че при пристигането на полицията тя държеше пистолета в ръка. Вчера видяхме записа от камерата на полиция.

САЙСЕРО: Това, че е държала оръжието, не значи, че е дръпнала спусъка. Някой проверил ли е оръжието за отпечатьци?

КРИСТИНА: Защо да губят време и пари за подобно нещо? Сайсеро, струва ми се, че вашето мнение за правосъдието е отживелица. Ние направихме крачка напред. Днешното правосъдие е елегантно и бързо, ефективно и удовлетворително...

САЙСЕРО: Не. Има твърде много апатия. Няма как това да проработи. Допускат се грешки! Загиват невинни хора, докато виновните се отърват!

КРИСТИНА: Грешки? По-рано стана дума за вашите грешки, господин Сайсеро, при това убийствата на Кясъл със сигурност не са единственият пример. Нека споменем убийствата на Мос — пуснат на свобода по-рано по технически причини, — или простреляните от Шепард — делото е прекратено поради изтичане на улики...

САЙСЕРО: А аз мога да спомена стотици хиляди в дългата история на основаващата се на съда правосъдна система, които са получили справедливост, както и десетки, десетки, които не са имали този късмет от въвеждането на абсурдната система „Глас за всички“. Срещу всеки, простил се с живота си по погрешка, стои друг, който е получил свободата си по погрешка.

КРИСТИНА: В историята има опити за премахване на смъртното наказание, Сайсеро, би трябвало да го знаете. Или не сте си научили урока? През 1965 година смъртното наказание е премахнато, но е въведено повторно през 1970 година след обществен натиск и няколко доста нашумели случая. Да разгледаме ли въпросните примери, в случай че паметта ви изневерява? Тримата застреляни полицаи, Убийствата в мочурището^[1]...

САЙСЕРО: Случаите са ми известни!

КРИСТИНА: Преди десет години ние, в качеството си на общество, избрахме да отнемем правомощията на съда, решихме, че най-добрият, най-справедливият, най-равнопоставеният начин да раздаваме правосъдие е да дадем глас на всеки човек в тази страна, да уважим личното му мнение, да превърнем всеки — без значение откъде идва, — в съдебен заседател. Равнопоставеност за всички.

САЙСЕРО: Да, но те не са равнопоставени!

КРИСТИНА: Нека си припомним, драги зрители, за страховитите престъпления...

САЙСЕРО (крещи): Те НЕ са равнопоставени!

Той удря с юмрук по бюрото пред себе си.

САЙСЕРО: Освен това НЕ всеки има глас! Всеки има толкова гласове, за колкото може да ПЛАТИ! Това е разликата! Това не е най-демократичната система в света, по-вероятно е да е най-недемократичната...

Екранът примигва, по изображението пробягват черти и снежинки.

САЙСЕРО: Хората си мислят, че правителството им дава власт, но това е илюзия! Заблуда! Правителството контролира пресата, а пресата манипулира хората! Правителството изобщо не се интересува дали се прилага истинско правосъдие — хората в него мислят единствено за властта. Именно това целят...

Гласът му започва да пращи и да прекъсва.

САЙСЕРО: На хартия криминалната статистика е ниска... изглежда добре... обществото се чувства значимо... гласуват за тях на изборите... Това не е цялата картина.

Звукът се губи.

КРИСТИНА (повдига вежди): Явно имаме технически проблем. Сайсеро? Чувате ли ме? Сайсеро?

Изображението отново се появява — той сочи с пръст към камерата, отваря и затваря уста, но звук не се чува. Картината отново примигва.

КРИСТИНА: Докато се опитваме да възстановим връзката, нека обобщим какво имаше да каже господин Сайсеро, бивш главен съдия на Върховния съд, който загуби кариерата си с въвеждането на общественото гласуване.

Тя тръгва към публиката в студиото.

КРИСТИНА: Хората не са равнопоставени — заяви той, системата „Глас за всички“ е абсурдна, това е недемократично. Накрая заяви, че вие, обществото, сте апатични и манипулирани. Този бивш съдия, ръководил процеса срещу убиеца Кясъл, както и други пародии на правосъдието, не спря дотук, а заяви, че според него Марта Хънидю е невинна. Ами...

Тя поглежда зад себе си — изображението на Сайсеро на екрана е неясно, устата му мърда, но все още няма звук.

КРИСТИНА: ... изглежда няма да успеем да възстановим връзката с господин Сайсеро, но нека си припомним един цитат за правосъдната ни система от един бивш адвокат на знаменитости, понастоящем наш министър-председател.

Замъгленото изображение на Сайсеро най-сетне изчезва. Половината екран е зает от няколко реда текст на светлосин фон, другата: от снимка на изискан мъж в средата на трийсетте — безупречна прическа, усмивка, бели зъби, — министър-председателят. Кристина отстъпва и в студиото се разнася записът на гласа му, властен, но топъл и предразполагащ.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ: Уникалната ни правосъдна система е доказателство за съвършената демокрация в страната ни. Включването е право, упражняването на мнението е право, съществуването като пълноценни членове на обществото е право. Нашата система допринася за всичко това, дава глас на всички ни, за да съблюдаваме сигурността на нацията. Заедно ние сме на първо място в света. Заедно сме гласът на справедливостта.

Публиката ръкопляска с доволни възгласи. Кристина се усмихва широко и избърсва очи с кърпичка, докато камерата се фокусира върху лицето ѝ.

КРИСТИНА: Убедена съм, дами и господа, че нашият министър-председател — макар че в момента е на заслужена почивка — е залепен за телевизора в своята вила и следи развитието на този вълнуващ случай — първият тийнейджър със смъртна присъда.

Тя свежда глава, а публиката отново избухва в аплодисменти.

КРИСТИНА: Благодарим на нашия гост тази вечер и извинения, че не успяхме да продължим вълнуващата дискусия за неговата интересна, макар и малко поостаряла гледна точка относно правосъдието. Не забравяйте да гласувате за Марта Хънидю. Според вас виновна ли е за ужасаващото убийство на Джаксън Пейдж, знаменитост и деятел на благотворителността, или е невинна, както смяташе противоречивият ни гост тази вечер? Искаме ли поредният убиец да излезе на свобода по улиците? Нека си припомним всемогъщите номера и информацията за гласуването. Наберете 0909 87 97 77 и за глас „виновен“ добавете 7 в края, а за глас „невинен“

добавете 0. Може да гласувате още и със SMS с текст „УМРИ“ или „ЖИВЕЙ“ на номер 7997. За да гласувате онлайн, посетете нашия уебсайт www.aneyeforaneyeproductions.com, натиснете върху „Марта Хънидю — тийнубийца“ горе и отбележете гласа си. Обажданията се таксуват по премиална тарифа — моля консултирайте се с вашия оператор, — цена на SMS 5 лири плюс стандартната тарифа на вашия доставчик, гласуването онлайн също струва 5 лири след първоначална вноска за регистрация от 20 лири. За пълните условия посетете нашия уебсайт. Съдбата ѝ е във ваши ръце. Сега не ни оставяйте, драги зрители, защото след паузата ще се срещнем с бившия работодател на обитателя на Килия 6, който ще ни обясни защо според него отдаденият баща на три деца е жертва на натопяване.

Логото с окото се завърта на екрана и светлините намаляват.

[1] На 12 август 1966 г. трима полицаи са застреляни от престъпника Хари Робъртс и негови съучастници на улица „Брейбрук“ в Лондон. Убийството е известно като „Клането на улица Брейбрук“. Между 1963 г. и 1965 г. Иън Брейди и Майра Хиндли отнемат живота на пет деца в района на Манчестър, като погребват две от жертвите си в мочурището Седълхърт. — Б.пр. ↑

ИВ

Ив изключва телевизора.

Във всекидневната е тъмно, а къщата е притихнала. Дъждът трополи по черния прозорец зад нея, пред нея е масата, отрупана с папки и листа. Трепкащите оранжеви пламъци на огъня в камината хвърлят непрекъснато движещи се сенки, а малката настолна лампа осветява съвсем тесен кръг под себе си. В средата на масата стои забравена чаша студено кафе, а върху един учебник има нахапан сандвич.

— Само наля масло в огъня, Сайсеро — промърморва си тя.

Отпуска се назад в стола и очите ѝ се спират на една снимка на камината — Джим, Макс и тя самата.

Разтрива лице с ръце, поглежда снимката отново и прошепва:

— Досуц както се случи с теб.

Огънят пука и бумти, сякаш ѝ говори.

— Защо настоява, че тя го е извършила? На същата възраст като Макс е... канят се да я убият, а ми се струва, че не мога да ги спра — тя поклаща глава и по бузите ѝ се стичат сълзи. — Както не можах и преди. Направих това заради теб, защото ти си нямаше никого. Борих се за терапията. Борих се за това те... ти... да имате някого, с когото да поговорите, но... — говори на пресекулки, а гърдите ѝ се разтрисат. — Боли ме всеки път, а сега... е по-лошо... знаеш, че е по-лошо... защото... защото... и не мога... повече... не издържам. Трябва да спра след нея.

Тя накланя глава напред и цялото ѝ тяло се разтърсва от хлипове.

— Липсваш ми. Липсваш ми, липсваш ми, липсваш ми, а вината е моя. Без теб сякаш... ако не беше Макс...

На вратата се звъни.

Тя не обръща внимание, отпуска лице в дланите си.

Звъни се отново. За миг тя се заслушва в дъжда навън, после се надига от дивана и минава тихо през къщата до входната врата, бършейки лице и нос в ръкава на пуловера си.

— Момент! — обажда се с дрезгав, неравен глас, щом стига в антрето.

Отключва и отваря.

— Макс, забравил си... — млъква. — Вие не сте Макс.

Не може да различи лицето на човека в мрака отвън. Главата му е скрита под качулка, дрехите са тъмни и мокри. Всичко в него е безименно.

— Не.

Тя бута вратата, но той плъзва стъпалото си в пролуката и се излага на светлината от антрето. По-висок е от нея, заплашителен.

— Ив Стантън? — произнася с плътен глас.

— Махайте се — предупреждава тя. — Ще извикам полиция.

— Недейте — отвръща той. — Не искам неприятности. Знам, че сина ви го няма. Знам, че сте сама, но недейте да викате. Няма да ви сторя нищо.

— Какво искате? Пари?

— Не — изсмива се той. — Услуга... Обещание.

— Не мога...

— Днес занесохте на Госпожа Б. бележка от Марта.

— Откъде зн...

— Прочетохте ли я?

— Следите ли ме?

— Прочетохте ли я? — пита той по-настойтелно.

— Не — отговаря тя. — Не.

Той я измерва с очи.

— Проверих ви. Знам какво се е случило със съпруга ви. Знам, че синът ви учи в гимназията „Фокстън“. И че е в дванайсети клас.

— Заплашвате близките ми?

— Не. Трябва да бъда сигурен, че мога да ви се доверя.

— Ами, няма да стане, така че си вървете.

Тя отново натиска вратата, но той я е подпрял с ръце. Лицето му вече е по-близо до светлината. Тя различава тъмна коса под качулката, както и очертанията на слабо лице.

— Не мога — отвръща той. — Искам услуга и обещание.

— Какво? — пита тя.

Той пуска вратата, бърка в джоба си и вади бял плик.

— Писмото, което дадохте на Госпожа Б., беше за мен. Това е моят отговор. Моля ви да го дадете на Марта.

— Не може да си пишете със затворник. Контактът с външния свят е забранен.

— Но не и с вас — засича я той. — Но трябва да обещаете да не го четете.

— Не бива да правя такива неща. Ако научат, ще ме изгонят.

— Няма да научат.

— А ако ви откажа?

— Не мисля, че ще го направите — усещам ви различна. Мисля, че всъщност ви пука.

Тя се взира в тъмното под качулката му, опитвайки се да различи по-ясно лицето му, но той се отдръпва в сенките.

Тя взема писмото.

— Кой сте вие? — пита.

Той се отдалечава от вратата.

— Още не сте се досетили? Срамота.

И с още няколко крачки изчезва.

МАРТА

Някъде четох, че ако човек остане сам твърде дълго, започва да вижда лица в предметите, защото съзнанието му си търси компания. Аз обаче не виждам нищо.

Килия 2 изглежда горе-долу като Килия 1, но някак по-вяла. Стените са по-скоро мръснобели, чаршафите също. Всичко сякаш е ползвано и овехтяло и мирише на влага. Струва ми се, че прозорецът е по-малък. Килията със сигурност е. Може би следващата ще е още по-тясна, и по-следващата, а последната ще е направо кутийка. Ковчег.

Днес тук е мрачно — навън слънцето клони към залез. Няма лампи, няма свещи, запалени факли или нещо подобно, нищо общо със Средновековието, освен каменните плочи на пода в коридора, но аз така или иначе не ги виждам, защото вратата е затворена. Вратата винаги е затворена.

През стъклото и решетките на прозореца влиза лунна светлина. Харесва ми. Ако присвия очи, така че да виждам само мрака и лунните лъчи, почти забравям за стените, между които съм затворена.

Навън вали. Чувам дъжда по стъклото, а и отстрани прозорецът тече. Дъждовната вода влиза и капе: кап, кап, кап. Дали няма да вали, вали, вали и капе, капе, капе, докато килията не се напълни и аз не се удавя?

Кап, кап, кап.

Лежа на леглото.

Кап, кап, кап.

и гледам как капките

Кап, кап, кап.

улавят лунната светлина,

Кап, кап, кап.

и чакам всяка от тях да

Кап, кап, кап.

тропне в ритъм.

Кап, кап, кап.

Вина, вина, вина.

Кап, кап, кап.

Смърт, смърт, смърт.

Кап, кап...

Мамицата ти мръсна. Кап, кап шибано кап! Престани, гадно, шибано капане.

Кап, кап, кап.

Бам, бам, бам.

Гръм, гръм, гръм.

Смърт, смърт, смърт.

Край, край, край.

Кап, кап, кап.

Охxxx! Престани!

Спри, спри, спри.

Гад, няма милост.

Гад, гад, гад.

Спри, моля те.

Не, не, не.

Моля.

Ма-ма, ма-

Не.

Ол, ли, Ол...

Не чувам.

Ай, зък, Ай...

Стига! Отказвам да се поддам на някаква проклета капеща вода. Ще те спра.

Скачам от леглото и отивам до прозореца. Мястото, откъдето струйката капе на пода, е на височината на раменете ми. Пъхам пръсти в дупчицата и водата тръгва по тях и потича по ръката ми.

— Спрях те — прошепвам й.

Водата е студена и сърцето ми забавя ударите си, сякаш отново се протягам към света навън.

— Укротих те — шепна.

Намокрям длан и размазвам водата по лицето си. После заставам отдолу, опирам глава в стената и оставам дъжда да тече по раменете ми, по кожата. И вече не съм в килията.

Навън съм.

Отново съм на улица „Крокъс“, както всяка вечер от убийството ѝ насам. В сянката на подлеза съм — краткия път от спирката до Блоковете, където се подслоняват бездомниците, в бетонните ъгли, пълни с довени от вятъра боклуци, но извън обсега на дъжда.

Бездомниците знаят, че съм тук, гледаме се отдалеч всяка вечер, но аз се държа настрана. Те не закачат мен, аз не закачам тях.

Има един мъж, води вързано с въже куче — той видял смъртта ѝ. Разказал на полицията. Казал, че колата не просто я блъснала и избягала, шофьорът отначало не бил вътре. Обяснил, че се качил, запалил двигателя и после се врязал в нея умишлено. Казал им, каза и на мен, че след това колата спряла, мъжът слязъл — бил набит, добре облечен, — видял какво е направил, качил се и си заминал.

— Изобщо не беше Оли Б. — каза на мен. — И не беше неговата кола.

Аз обаче вече знаех това.

В спомена си се намирам в подлеза. Стоя на единственото място, където дъждът се процежда през дупката отгоре. Без палто съм и водата капе по главата ми и се стича по лицето ми. Вдигам качулката си и прекрачвам в сенките отстрани. От другата страна на улицата има редица стари магазини. Витрините на някои са изпочупени, други са заковани с дъски, покрити с графити, плакати и други налепени неща. Никой не работи.

Прекрачвам още веднъж встрани и виждам нещо... не... някого пред входа на стария магазин за бонбони. Тъмната сянка излиза на дъжда. Над лицето е спусната качулка, ръцете са в джобовете.

Висок е. С широки рамене, гледа в мен.

Тръгва през улицата към мен с решителни, уверени крачки, а аз не мога да помръдна.

— Виждала съм те и преди — казвам, щом се приближава. — Криеш се пред онзи вход. Знам кой си и ще съобщя на полицията. Виждаш ли онези мъже там? Бездомниците? Те ме пазят. Не можеш да ми сториш нищо. Ще кажат на полицията...

Сърцето ми бие бясно, а той се приближава все повече. Кима.

— Разбира се — казва, — нали тук никой не може да бъде убит, без полицията и медиите на мига да разберат кой точно е виновникът.

Гласът му е нисък. Топъл, дружелюбен, но овладян и твърд.

Поглеждам към лицето, скрито в полусянка.

— Какво искаш? — питам.

Той застива, вдига ръце, сваля качулката си и ето, оранжевите отблясъци на мъждукащите, далечни улични лампи разкриват лице, което съм виждала хиляда пъти по вестници, списания и по телевизията. Синът на Джаксън Пейдж.

— Да се извиня — отвърща той.

КИЛИЯ 3

МАРТА

Преместиха ме тук, в Килия 3, още преди слънцето да изгрее. Някакъв пазач, когото не бях виждала досега, нахлу в 5:30 сутринта и ме издърпа от стената, където бях заспала, прогизнала до кости.

Развиках му се.

— Какви ги вършиш? Какво ще правиш с мен?

— Мълчи, измет! — изкрещя той в отговор.

После се събудих тук. Главата ме боли, пръстите ми са подути и все още се чувствам мокра и изстинала до мозъка на костите, но прокрадналият се през още по-тесния прозорец лъч слаба слънчева светлина разтапя сенките. Гледам как пращинките играят в него и си мечтая и аз да бях безгрижна като тях, също толкова малка, така че да се понеса далеч оттук, нагоре към теб и да те усетя до себе си за последен път.

Излагам лице на топлината му и затварям очи.

— Вземи якето ми — каза той.

Стоях в дъжда пред снизходителния му поглед, прогизнала и премръзнала, но поклатих глава.

— Не искам да имам нищо общо с теб.

Отдалечих се от него, пресякох улица „Крокъс“ и подминах запустелите магазини.

— Виждала съм те как ме зяпаш! — извиках зад себе си. — Остави ме на мира.

Той ме застигна и тръгна с мен.

— Как се справяш? — попита. — Как си с парите? Как така са те оставили да живееш в апартамента без майка ти? Няма ли да ти го вземат?

Спрях и се взрях в него. По лицето ми плющеше дъжд, просмукваше се в дрехите ми. Той беше свалил якето и трепереше в залепналата за тялото му фланелка и мокрите дънки. Косата му, навярно безупречна по-рано, сега се беше сплъстила на челото.

— Какво те интересува?

— Ако не ме интересуваше, нямаше да съм тук.

Продължих напред и тръгнах през парка.

— Мислех, че си дошъл да високомерничиш — викнах през рамо. — Да ни наблюдаваш пренебрежително от пиедестала на парите, възможностите, влиянието и прочие говна. Нещо като „туризъм сред бедняците“.

Той подтичваше след мен, стиснал яке в ръка.

— Знам, че Оливър Барков не е убил майка ти.

— Оли Б.? — викнах през дъжда и вятъра. — Да, аз също. Както и всички останали.

— Исках да ти се извиня.

Обувките ми жвакаха в тревата.

— Не си бил ти, нали? Мъжът е бил набит. За какво се извиняваш?

Дрехите ми бяха прогизнали, а обувките ми бяха същински вироуе. Блоковете се издигаха зад нас като стражи, бдящи над своето паство.

Той ме настигна и наметна якето си на раменете ми. Искаше ми се да го отърся, или то да падне само, но не стана. Не исках да чувствам топлината му, мириса му.

— Не знам... Просто така исках.

— Смяташ, че е някой от вашите хора, така ли? Чул си някой слух, че колата, която видели, била нова и лъскава, така че е изключено да е собственост на някой от тук?

— Защо? Кой е видял какво се е случило?

Изсумтах.

— Е, извини се, сега можеш да си вървиш — казах.

— Не си ли ядосана?

Дъждът се усили, небето се свъси и се сниши, сякаш ни обграждаше и ни притискаше към земята. В далечината проехтя грохотът на гръмотевица. Ускорих крачка.

— Не — отговорих. — Да. Не знам. Има ли някакво значение изобщо?

— Искам да направя нещо за теб.

Изсмях се, но не спрях.

— За да не те тормози гузната ти съвест, че имаш милиони, а ние нямаме нищо?

— Не... защото искам да заживееш по-добре.

— Не ти ща благоденствията — троснах му се.
Стигнах входа на Дафодил хаус. В небето изтрещя гръмотевица,
а светкавицата разсече облаците. Спрях и сложих ръка на вратата.
— Сещам се какво можеш да направиш, за да заживея по-добре.
Бутнах вратата и якето му падна на земята.
— Каквото кажеш — рече той.
— Можеш да вървиш на майната си — казах.
Треснах вратата зад себе си.
— Среща утре до подлеза! — извика той от другата страна.

ИВ

Сайсеро слага чаша кафе пред Ив и сяда срещу нея.

— С мляко, без захар — казва.

— Запомнил си — отвръща тя и го проследява как изсипва две пакетчета захар в пяната на капучиното си. — Ти май не бива да...

— Вече ми е все едно — прекъсва я той.

Тя повдига рамене и разбърква напитката си с лъжичката.

— Знаеш ли, че те следят? — пита той.

Тя повдига лъжичката, втренчва се в капките течност, които падат от нея.

— Имаш предвид мъжа до прозореца със синия шал? — казва. — Работи за „Нешънъл нюз“. Следи ме от самото начало.

— Сега ще се сдобие и със снимки на двама ни заедно.

— Вероятно да — кимва тя. — Но се съмнявам, че това ще навреди кой знае колко.

Отпива бавно от кафето и връща чашата на масата.

— Вчера само наля масло в огъня.

— Изопачиха думите ми.

— Не го ли очакваше? За какво прие изобщо, по дяволите? Не може да не си се досетил...

— Трябваше да го кажа, Ив! Не биваше да се поддавам на гнева, но трябваше да предприема нещо — говори с тих, трескав глас. — Днес е ден трети! Знаеш ли какви са прогнозите?

— Не следя прогнози...

Тя свежда очи към масата.

— Така де, знам, че е така, но... Сигурен съм, че допуснах грешка с Джим, спомням си как изглеждаха нещата в неговия случай, всички мислехме, че ще му се размине. Помня.

— На шестия ден деветдесет и пет процента бяха гласували с „невинен“, Сайсеро.

— Знам. И всички мислехме, че ще се върне у дома при теб.

— Деветдесет и пет процента! — изсъсква му тя. — Не можеш да вярваш на прогнозите!

— За деветдесет и девет процента Марта е виновна.

Той се привежда към нея и я поглежда над очилата.

Тя отвърща гневно на погледа му.

— А след твоето участие в предаването вероятно е ударила стоте.

— Ив — понижава глас той, — ще я убият. Трябваше да направя нещо. Длъжен бях да опитам.

Тя извърща лице и се заглежда в морето от посетители. Един от тях вдига вестника си. Заглавието гласи: „Убийцата Марта беснее в килията“. В друг пише: „Хънидю открадва принадлежностите на затворник“.

— Само лъжи — казва тя.

Трети посетител, по-близо до тях, пуска вестника си на масата. Цялата първа страница е заета от снимка на Марта на местопрестъплението. Фонът е тъмен, но на ярката светлина на фаровете на полицейската кола ясно се виждат ръцете ѝ във въздуха и пистолетът в краката ѝ. Мокрият тротоар лъщи, сякаш е сребърен — лекетата и прахолякът са невидими и сцената като че е взета от пиеса или от някой филм.

Зад нея е подлезът, в който живеят бездомниците. Оранжевите пламъци на огън осветяват бегло скупчените около него лица.

Ив повдига вежди и се втренчва в снимката. Има нещо, което не вижда. Сенките изглеждат странно. Неравномерни са.

Движение до витрината на кафенето привлича вниманието ѝ.

— Тръгва си, онзи от „Нешънъл нюз“. Явно е получил онова, за което е дошъл — отбелязва Сайсеро.

Тя проследява мъжа с поглед.

— Късно снощи някой дойде до вкъщи.

Тя бърка в чантата си, вади белия плик и го слага на масата.

— Даде ми това за Марта. Изглежда е в отговор на бележката, която отнесох на госпожа Баркова, майката на Оливър Барков — помниш ли го?

— Да, разбира се — Сайсеро повдига вежди и се привежда напред. — Дала ти е бележка? Марта?

— Да. И знам, че не беше редно, но...

Той накланя глава замислено.

— Странно — казва и взема плика. — Кой беше?

— Не знам. Мъж. Млад мъж. По-висок от мен. С тъмна коса. Не успях да разгледам лицето му. Говореше добре. Познат глас, но не си спомням откъде.

— Разговаряли сте?

Тя кимва.

— Не каза кой знае какво. Спомена, че бил учуден, че не съм се досетила кой е.

Сайсеро повдига вежди.

— Откъде може да се досетим? Откъде познава Марта?

— Нямам никаква представа. Не знам и откъде познава Госпожа Б.

Сайсеро прокарва пръсти по името, изписано на плика.

— Ще го отвориш ли? — пита.

— Не — отвърща тя.

Той го вдига срещу светлината.

— Явно е някой, когото познава. Може би приятел от училище — върти го в пръстите си, чопли запечатаното капаче. — Може да пише нещо, което доказва невинността й.

— Не мога да го отворя. Не е редно.

— Жалко — казва той и го оставя обратно на масата. — Току-виж решението било точно пред нас.

— Би ли довело до някаква промяна изобщо? Дори и да е подписано самопризнание от извършителя, вече са пипнали убиеца, когото искат.

— Ти също си започнала да губиш вяра в обществото, Ив...

— Вече я загубих. Борих се да получа тази работа, защото това е единственият начин да променя нещо. Защото не можех да се боря с промените в законодателната система, но можех да помогна на хората, попаднали в техния капан. Обаче знаеш ли какво? Не знам дали действията ми всъщност са от полза. А от това, че ме е грижа, ме боли. Боли толкова много. Не мога да издържам повече, не мога да се боря със системата. Това не е правосъдие, това е тяхното тълкуване на правосъдието. Можем единствено да се молим горещо да не сполети и нас.

— Та теб вече те сполетя.

— Не мен...

— Мъжа ти...

Той посяга да сложи ръка върху нейната, но тя я отдръпва и закрива уста.

— Джим беше добър човек — прошепва той.

Тя кимва.

— Уби онзи при самозащита, знаеш го отлично, Ив. Беше там.

— Да, но няма номер, на който да гласуваш за „смекчаващи вината обстоятелства“, нали? Виновен или невинен. Водили сме този разговор хиляда пъти, Сайсеро... Неясна сфера...

— Неяснотите не са позволени! Черно или бяло!

Сайсеро е повишил глас, звучи ледено и гневно.

Няколко души завъртат глави към тях. Тя вдига чашата с кафе и се отпуска в стола си.

— Око за око — казва Сайсеро с гримаса. — Законът съвсем откачи.

И той взема чашата си и сръбва, по мустаците му полепва пяна.

— Ако не беше реагирал, навярно щяха да го пребият до смърт. Може би теб също. Той спаси живота ти.

— Или аз погубих неговия.

— Не мисли така, Ив. Това ли би искал той според теб?

Тя му подава салфетка.

— Дали около това момиче, Марта, няма още нещо? — Той попива пяната. — Нещо, което не забелязваме.

— Какво имаш предвид?

— Не знам точно, но имам усещането, че крие някакъв коз.

— Надали е нещо, което ще промени нещата.

Той повдига рамене, взема лъжичката и започва да рови в пяната.

— Някой трябва да се бори — казва.

— Не и аз — отвърща тя. — Не мога...

— Кой тогава?

Тя си припомня думите на Госпожа Б.: „Нужен е по-смел човек... Най-неочакван...“ Остава чашата на масата и пъха писмото в чантата си.

— Трябва да тръгвам — казва. — Посещението ми при нея е след час.

Изправя се, той също и двамата тръгват към изхода между масите.

На тротоара отпред спират.

Сайсери се накланя напред и я целува по бузата.

— Иди в предаването — казва ѝ. — Може ли да навреди повече?

Двамата се обръщат и тръгват в противоположни посоки, но едва направила десетина крачки, тя отново спира. Пред нея има вестникар.

— Вижте уликите сами! — крещи той. — Специално! Снимки на убийството на звездата.

Тя взема един вестник от сергията, същия, който е забелязала в кафенето — снимката на Марта в подлеза, пистолета, Джаксън Пейдж, бездомните. Обръща го към светлината, приближава го до лицето си, визира се.

В сенките на подлеза има някакъв силует, забележим само при вглеждане, лесен за пропускане, ако човек не внимава.

Ив пуска парите в шепата на продавача и се отдалечава.

ТЕРАПИЯ

Пазачът въвежда Марта в кабинета за терапия. Днес ръцете ѝ са вързани зад гърба.

— Какво става? — пита Ив.

Марта вдига глава и я поглежда. Окото ѝ е посинено, а лицето — подуто.

— Какво се е случило? — настоява Ив.

— Блъсна се във вратата, сериозно — отвърща пазачът. — Наложил се да я преместим в новата килия по-рано, беше сънена и така... блъсна се във вратата.

— Защо тогава сте закопчали ръцете ѝ зад гърба? Не е опасна.

— Убила е човек — отговаря той.

— Просто ѝ свалете белезниците и се махнете!

Той впива очи в нея за миг.

— И отсега нататък се постарайте да ми я водите без тях. Ненужни са.

— Както кажете.

Тонът му е подигравателен и той демонстративно търси точния ключ, с който да свали веригите.

— Благодаря — казва Ив, щом приключва.

— Надявам се да се чувствате в безопасност — промърморва той.

Излиза и вратата се хлопва зад гърба му.

Ив минава от другата страна на масата и двете с Марта седат.

— Какво стана? — пита Ив. — И защо косата ти е мокра? — оглежда я отгоре до долу. — И гащеризонът? Защо?

Марта не отговаря.

Ив я наблюдава.

— Снощи валя, нали? Разбира се.

Тя сваля сакото си от облегалката на стола и го намята върху раменете на Марта.

— Ще се погрижа да ти дадат сух гащеризон — казва. — Повечето хора използват дюшека... ако... течът... Трябваше да те

предупредя, но непрекъснато променят всичко... понякога не правят нищо... друг път има нововъведения.

— Няма значение.

— Опитях да ги убедя, но отричат или цитират договора, който си подписала при влизането си.

— Казах, че няма значение — повтаря Марта.

Премества се назад в стола, опира пети на ръба на седалката и прегръща колене пред гърдите си.

— Врабецът се е върнал — продължава и кимва към прозореца и дървото зад него.

Ив се обръща и поглежда.

— Всичко е наред със света, щом врабецът е на дървото си, а? — подхвърля Марта.

— Де да беше вярно — отговаря Ив. — Тогава световният мир щеше да бъде лесна работа, а аз щях да знам истината за случилото се между вас с Джаксън Пейдж.

Марта се усмихва.

— Да ви го напиша ли? Застрелях го.

Ив слага писмото на масата. Усмивката на Марта се стопява и тя се втренчва в него. Протяга пръсти и ги прокарва по ръбовете и по името си.

— Прочетохте ли го? — прошепва.

— Не.

Марта взема плика и го вдига пред лицето си, затваря очи и вдишва дълбоко.

— Как го получихте? — продължава да шепне.

— Донесоха ми го на ръка.

Марта я стрелва с очи.

— Кой...

— Кой според теб?

Марта се взира в очите ѝ. Лицето ѝ не трепва, изражението ѝ е застинало.

— Не знам — казва.

— Мисля, че знаеш.

Ив се навежда към чантата си, вади вестника отвътре и го слага на масата.

Марта се взира в снимката си на първата страница.

— Кой я е направил? — пита.

— Кадърът е от полицейската камера.

— Казах ви, че аз го извърших.

— Кадърът се появява навсякъде. Излъчиха записа по „Смъртта е справедливост“, давах го по новините. Обсъждаха го дори по радиото. „Категорично доказва вината й“, казаха.

— Виждате ли?

— Аз обаче не мисля така. Не дърпаш спусъка. Не си насочила оръжието към него.

— Да, но го застрелях. Пуснах пистолета при пристигането на полицията. Наредиха ми да го направя. Не исках да ме застрелят.

— Защо? За да прекараш седем дни тук и да умреш по друг начин?

— Не...

Ив потупва снимката.

— Виж тук — казва. — Гледай. Забелязваш ли? Около огъня са бездомниците. Вероятно знаят какво се е случило, но по някакво чудо от тях няма и помен. Вчера, когато отидох при Госпожа Б., паркирах там, после, след като видях снимката, пак минах оттам. Изглежда, след деня на убийството всички до един са намерили друго място и имат достатъчно пари за нови, топли дрехи и гореща супа. — Тя повдига рамене. — Но виж тук — потропва с пръст на тъмния край на снимката. — Забелязваш ли този силует?

Марта заковава очи в нея.

— Всъщност няма нужда да поглеждаш, защото според мен знаеш. Това не е бездомник. Твърде добре облечен е.

— Откъде сте сигурна? — прекъсва я Марта. — Размазано е. Сигурно е просто петно мастило от печатницата.

Ив вдига очи към нея.

— Да, права си, не съм сигурна. Затова щом приключим тук, мисля да ида при специалист, за да избистри снимката...

— Губите си времето.

— ... защото мисля, че този човек тук — тя пак мушва снимката с пръст, — е същият, който дойде до вкъщи снощи, за да ми даде този плик. Току-виж той успее да ми обясни защо искаш да се простиш с живота си за нещо, което не си извършила.

Марта не помръдва, не казва нищо.

— Дали пък обяснението не е свързано с думите на Госпожа Б., че някой трябва да се изправи срещу множеството...

— Майната му на множеството, не ми пука за тях.

— Мисля, че лъжеш.

— Мислете каквото си искате, не ме интересува.

— Не разбирам защо ти е било да го застрелваш.

Марта се навежда напред през бюрото.

— Няма нужда да разбирате, но и това ще стане... всички ще разберат.

— Кога? Когато кажеш предсмъртните си думи? Нали знаеш, че е имало случаи, в които си променят мнението и не позволяват на обвиняемия да каже нещо накрая. Тогава ще разбере ли някой нещо изобщо?

— Нищо не схващате.

— Тогава ми обясни.

Марта повдига рамене и скръства ръце на гърдите си.

— Не — казва просто.

В кабинета се възцарява мълчание, нарушавано единствено от тиктакането, с което часовникът изпраща секундите и минутите. Жената и момичето избягват да се поглеждат. Марта диша неравномерно: дълги, бавни вдишвания, следвани от кратки серии на пресекулки. Гледа през прозореца, следи неовладяното мятане на червено-оранжевите листа на вятъра.

Накрая взема плика, разпечатва го и вади отвътре лист хартия. Задържа го над скута си и зачита, като започва да мига все по-често, докато очите ѝ пълзят надолу по листа.

Щом приключва, подсмърча, избърсва лице с ръцете си, сгъва листа и го прибира обратно в плика.

— Понякога — прошепва сетне, — когато не правиш нищо, всъщност правиш нещо много голямо. Ти си зъбно колело в машината и се въртиш, защото всички други колела също го правят и е твърде трудно да се противопоставиш на движението.

Тя поглежда Ив.

— Обаче идва един момент, в който трябва да вземеш решение — или да продължиш да се въртиш и машината да става все по-огромна и по-могъща пред очите ти, унищожавайки пречките по пътя си, или да направиш единственото логично нещо — да предприемеш

едно малко движение в друга посока с надеждата това да доведе до засечка или да привлече вниманието на хората. Не исках да се случва по този начин — истината би трябвало да бъде проста, нали? Хората трябва да знаят — но Пейдж, той... — Тя замълчава, поглежда писмото, после вдига очи към Ив. — Какво знаете за него?

Ив повдига рамене.

— Милионер, звезда от риалити предаванията, посланик на благотворителността, красива съпруга — бивш модел, син тийнейджър. Любимец на жълтата преса. И на обществото.

— Вашето общество, може би. Попитайте за него хората, които живеят около Блоковете. Потърсете Гус Еванс — може да му се доверите, винаги се е грижил за мен — и го питайте какво мисли той.

— Срегнах го вчера, когато занесох бележката ти.

— Аха, ами, върнете се там и го попитайте. Или открийте къде са в момента старите бездомници и ги разпитайте за нощта, в която беше убита майка ми. Питайте ги от кого са получили парите, за да изчезнат онзи път. Питайте ги кога престанаха да работят камерите в подлеза.

— Гус спомена това-онова... какво се опитваш да загатнеш?

— Не загатвам, казвам го. Джаксън Пейдж не беше човекът, за когото го смяташе обществото — вашето общество.

— „Вашето общество“? Какво искаш да кажеш?

Марта се изсмива.

— Хората като вас, с пари, от Ситито и Авенютата, които забелязват лъскавата фасада, но не и пукнатините под нея, защото така им е по-лесно.

— Аз виждам пукнатините.

— Ако ги виждате, значи сте още по-зле и от онези, които не ги виждат.

— Защо?

— Защото не правите нищо по въпроса.

— Правя това тук!

Марта отново се изсмива.

— Да, чудесно. Слизате от шибаната си кула от слонова кост, за да поговорите с нас, отрепките, за да ви стане по-хубаво. А, да, да не забравяме и посаденото от вас дърво.

— Не ми става по-хубаво.

— Не, надали. — Марта я поглежда косо. — За какво го правите? В памет на мъжа си? Защото си мислите, че му дължите нещо, понеже сте станали свидетелка как той е убил човек и е свършил тук?

— Онзи беше... биеше го... Джим щеше да умре...

— Това ли казахте на полицията, когато пристигнаха? Че сте стояли отстрани, без да предприемете нещо? — изсумтява Марта насреща ѝ.

Ив се втрещва в нея, неспособна да проговори.

— Няма нужда да ми обяснявате, но именно затова не можете да го забравите, нали? Именно затова сте посадили това дърво. Затова сте се хванали на тази работа. И затова няма да излезете в „Смъртта е справедливост“ — заради гузната си съвест. Той се е простил с живота си, а вие сте спасили своя.

Очите на Ив се пълнят със сълзи.

— Явно си чела вестниците и си гледала новинарските репортажи.

— Хората на мястото, на което живея, знаят какво се случва — не от жълтата преса и разни такива, а като гледат и слушат — питайте някого. Ние — аз и вие, — си приличаме повече, отколкото подозирате.

— Не искам да говоря за това — казва Ив.

— Нито пък аз.

Двете отново се умълчават, пак отбягват да се поглеждат.

Часовникът тиктака.

Порив на вятъра връхлита дървото и шепа листа политат към земята.

Марта поглежда към Ив, извързва очи и прошепва:

— Явно ви е обичал много, за да направи такова нещо. Трябва да му е било ясно, че ще го екзекутират.

Ив си поема дъх с мъка.

— Той явно те обича много — промълвява.

— Кой? — пита Марта с шепот.

Ив кимва към плика.

— Младежът, който дойде до вкъщи снощи. Онзи, на когото написа бележката.

Марта извива ъгълчетата на устните си в едва доловима усмивка.

— Как е научил къде живея? — пита Ив.

— Не знам — отговаря Марта.

— Да се тревожа ли?

— Не, изобщо.

Ив отново бръква в чантата си.

— Съседката ти е много мила жена — казва тя. — И е много разтревожена за теб.

Марта повдига рамене.

— Праца ти това.

Ив слага пакета бисквити на масата.

— Мислех, че не... може ли... разрешено ли е това?

— Не — казва Ив и разкъсва опаковката, — но кой ще разбере, докато си тук с мен?

МАРТА

Целия следобед усещам в устата си вкуса на бисквитите. Отказвам се от храната, която ми носят по-късно, защото на вид — а навярно и на вкус — е отвратителна. Все се надявам да намеря някое парченце бисквита, заседнало между кътниците ми.

Благословена да е Госпожа Б.

И Ив.

Всички знаехме за случилото се с мъжа й, Джим. Официалната версия, която представили пред полицията, беше, че една вечер на път за вкъщи някакъв мъж ги нападнал. Нанесъл на Джим няколко удара по главата, за да го обезвреди, след което се опитал да изнасили Ив. Джим се свестил почти веднага, грабнал някакъв метален прът и фраснал онзи по главата няколко пъти, за да го спре. И го убил. Непрекъснато повтаряше, че не е искал да го направи, че е било при самозащита и за да предпази съпругата си... Хората обаче са сложни същества, нали? Да, да, знам, първо да погледна себе си — хърба, щърба и прочие.

Истината е странно нещо: да я знаеш или да я кажеш невинаги е най-добрият вариант.

Въпреки всичко тя ми допада... Ив. Мила е, но е същата като останалите там, горе.

Не ми позволи да задържа писмото. Обясни, че непременно ще го открият. Няма значение, така или иначе успях да запомня всяка думичка. Ако легна и затворя очи, мога да го чуя как произнася думите.

Боже, колко ми липсва.

Ще ми се да можеше да остана жива, за да видя какво ще стане, когато хората научат истината. Ако има рай — или някакъв друг живот в отвъдното, — може и да успея да наблюдавам. Възможно е да се превърна в дух, да се върна и да проследя развоя на нещата, докато този или онзи научават. Иска ми се тогава да съм с него. О, какъв скандал.

Чудя се дали ще усети присъствието ми.

Дали ще ме види.
Чудя се... о, боже... чудя се дали ще си намери някого.
Разбира се, че да. Защо не?
Чудя се дали ще ме помни до края.
Какво ли е да умреш?
Ще боли ли?
Боже господи, момиче, млъквай.
Мисли за добрите времена, за радостта.
Мисли за онази нощ в дъжда с него...

Онази нощ, докато изкачвах етаж след етаж по стълбите — асансьорът отново не работеше, — си повтарях, че е изключено да ида на срещата с него на другия ден. Да, но имах проблем — не исках да го виждам, но ходех там всяка вечер, така бях свикнала, а щом имах намерението така или иначе да ида, дали пък не беше добра идея да има някого, с когото да поговоря.

Може би.

И така, на следващата вечер застанах в нишата на входа на закования с дъски магазин срещу подлеза — не чаках него, просто чаках, нещо. Носеше се лека миризма на котешка пикня, имаше опаковки от храна и фасове, но поне не бях на дъжда и можех да наблюдавам минавачите незабелязано. Тук стоеше и той, когато го видях за пръв път.

Зададе се по отсрещния тротоар с вдигната качулка и с ръце в джобовете. Носеше тъмни дънки и тъмни маратонки. Не се набиваше на очи. Би могъл да бъде всеки, отвсякъде. Не и за мен.

— Чудех се дали ще се появиш — рече, щом се шмугна в нишата.

— Нямах какво да правя — подметнах. — Така че си казах: защо не.

Той се обърна, светлината от улицата огря лицето му и забелязах, че се усмихва.

Няколко минути просто се гледахме един друг. Пред нишата дъждът плющеше по бетона и по асфалта, над нас бръмчаха коли, но вътре, в нашия заслон, бяхме само ние. За няколко секунди си внуших, че двамата сме единственото нещо на света.

Във внезапен пристъп на смущение отклоних поглед — забих го в краката си, които ровичкаха сред боклуците.

— Искаш ли да идем другаде? — предложих.

— Да — отвърна той. — На някое хубаво място?

— Има само едно такова тук.

Дори не си спомнях последния път, когато бях идвала в гората Бракен.

На десет ли бях при последното си посещение? Или на осем?

На път за там установих, че гората държи частица от детството ми в клоните си. Там отново бях на осем или на десет, търсех кестени с мама, пазех се от копривата, протегнала се към голите ми крака, страхувах се, че някой ме гледа от мрака.

Всичко беше по-дребно, сякаш го гледах от по-високо.

Листата на дърветата бяха доста гъсти и спираха повечето дъждовни капки. Разхождахме се в почти пълен мрак под съпровода на трополенето на капките по листата, сред струйките вода по кората и стъблата.

— Какво е това място? — възкликна той. — Прекрасно е!

Усмихнах му се.

— Насам — казах и го поведох по една неравна пътека покрай най-дебелия дъб.

— Откъде да знам, че мога да ти вярвам? — прошепна той. — Може да ме водиш в капан.

Спрях на място, обърнах се към него и също попитах:

— Откъде да знам, че мога да ти вярвам?

Едва го виждах в мрака. Чух как няколко капки се разбиха в качулката му, после се стекоха по якето, а от време на време по някоя проблясваше на луната, докато се стичаше по лицето му.

— Съжалявам за майка ти — прошепна той.

Поклатих глава и мигнах, за да отърся водата от клепачите си.

— Не си го направил ти — казах едва чуто.

— Нито пък Оливър Б. Знаеш кой е истинският извършител, нали? — попита.

Останах втрещена в него. Усещах как всичко се насъбира в гърдите ми — безсилието, гнева, всичко... а точно в онзи момент не ги исках.

— Не — успях да прошепна. — Защо? Ти знаеш ли?

Тъмният му силует изпъкваше на бледата светлина. Той свали качулката си. Долових тъгата, която струеше от тялото му. Той задържа

погледа си върху мен цяла вечност, без да казва нищо.

— Ти ли беше? — попитах. — Затова ли ходиш в подлеза? От гузна съвест? Искаш да направиш нещо, за да поправиш нещата?

— Не — отвърна той. — Не, Марта, не бях аз, аз...

— Лъжеш, нали? — троснах се аз. — Ти си бил. Разбира се, сега всичко се връзва.

— Не, не бях аз, кълна се.

— Тогава...

— Беше баща ми. Ясно? Джаксън. Видях колата, когато се прибра онази вечер — един бог знае как изобщо вървеше. Знам какво е станало, Марта, и искрено съжалявам. Трябваше да...

Гласът му заглъхна. Нямах представа какво приказва. Имах чувството, че някой ме е цапардосал в лицето или ме е блъснал надолу по стълбите. Бях изтръпнала. Опраснена. Но ранена. Объркана, невярваща.

— Какво? — казах и се хванах за главата. — Какво? Какво, по дя... Как може да си знаел и да не си направил нищо? Как можа да позволиш друг да загине заради това? Оли... О, боже, шибана гадост... Оли е мъртъв. Убиха го. Ти си позволил да го убият. Боже господи...

Мисля, че бях закрачила нагоре-надолу между дърветата, мисля, че ударих едно от тях, защото по-късно кокалчетата ми бяха разкъравени и имаха зелено-кафеникави петна.

— Как можа? Как...

— Марта...

Той тръгна към мен, обърнал длани пред себе си помирително, но аз го блъснах в гърдите, шамаросах го през лицето и той вдигна ръце, за да се предпази, но без да се опитва да ми попречи.

— Махай се от мен! — крещях. — Та той уби собствената ми майка! Оли ми беше съсед, двамата с Госпожа Б. ми бяха като семейство. Как можа? КАК МОЖА?

— Марта... — поде той със спокоен, сдържан глас. — Съжалявам. Наистина много съжалявам, не можех да направя нищо...

— Можеше да кажеш на някого! Можеше да ги спреш!

Взех един клон от земята, чворест и заострен, и го вдигнах, готова да го ударя.

— Ще го направя — рекох му.

— Какво? Ще ме убиеш? И какво ще промениш с това?

— Око за око — изсъсках му.

— Наистина ли вярваш в това? Око за око? Както безумната ни правосъдна система, която погуби Оли? Която не потърси улики, не му осигури защита? Която не потърси истинско, справедливо възмездие за майка ти?

— Ти си можел да го спасиш!

— Наистина ли смяташ така?

— Можеше да идеш в полицията.

— Където никой нямаше да ме изслуша.

— Или в пресата... или... или да излезеш в „Смъртта е справедливост“... да се свържеш по телефона... или... или...

— О, стига! Не може да не ти е ясно как стоят нещата! Знаеш за корупцията и сделките, които се въртят. Ясно ти е, че Джаксън можеше просто да нагласи обажданията. Това не е истинско правосъдие, а само манипулации и лъжи.

Впих очи в него. Знаех как се случват нещата. Всички знаехме. Но... Той затвори очи и сведе глава.

Исках ли отмъщение? Това отмъщение ли беше — да заплашвам него? Опитах се да помисля... да се успокоя... да дишам...

Беше прав и дълбоко в себе си го осъзнавах.

Думите му не ми даваха мира.

Седях в апартамента, наблюдавах дъжда по прозореца, а слънцето залязваше и изгряваше.

Недоумявах как някой е знаел, а не е направил нищо — бездействие, довело до смъртта на Оли. На кое ме беше яд повече — на това или на факта, че Джаксън не си беше получил заслуженото за убийството на мама? Не можех да преценя.

С часове си представях как му крещя, как го удрям, ритам, крещя му, но всъщност единствено плачех.

„Как щеше да постъпиш ти на негово място? — питах се непрекъснато. — Как би могла да постъпиш?“

Когато отново взе да се смрачава, осъзнах, че никога нямаше да намеря отговор на този въпрос. Все още валеше, но осъзнах, че трябва да изляза. Достатъчно дълго се бях цупила.

Той отново ме чакаше там, но този път носеше бутилка горещ шоколад, одеяло и чадър.

— Съжалявам — каза. — Ще ми се да бях направил нещо, но по онова време...

Пресегнах се и — удивена от собствените си действия и чувства — взех мокрите му от дъжда ръце в своите.

— Не носиш отговорност за него — прошепнах. — Не ти си виновен.

Без да пускам ръката му, го поведох покрай Блоковете отново към гората Бракен. Пак тръгнахме по пътеката, само че този път навлязохме по-навътре между дърветата, не спряхме, докато не стигнахме до една поляна, която си спомнях отпреди години.

Обикалях по нея, сякаш бях на гости в дома на някоя стара моя роднина. Беше като в спомените ми от детството, но все пак имаше и промени: някои клони на колибата бяха счупени, други бяха подменени с нови. Дървената пейка беше по-изтъркана, с повече издълбани инициали, а дъските бяха по-напукани. Наполовина скрит под един храст стърчеше дюшек с лекета от един бог знае какво, вероятно бъкан с бълхи, а до него се мъдреха няколко празни бутилки и кутийки от бира. От другата страна пък, точно където грееше луната, имаше малък кръг от откъснати цветя.

Седнахме в колибата и стъкнахме огън на сушината откъм входа. Направихме го достатъчно голям, че да сгрее телата ни поне отпред, ако не и мокреещите ни гърбове.

Отначало разговорът потръгна с мъка, не знаех какво да му кажа. Беше странно и неловко — и двамата опипвахме почвата със забележки за листата, дърветата или цветята.

Мама не ми излизаше от ума. Част от мен копнееше да научи всичко за онази нощ от неговата гледна точка — в какво състояние е била колата на прибиране, как го е обяснил Джаксън, как е изглеждал самият той. Бил ли е разстроен. Друга част пък не искаше да подхваща темата. Давах си сметка, че е безсмислено.

Той отново опита да се извини и колкото и да ми се щеше да ме е яд на него, да го накарам да си плати, по някаква причина не можех. Звучеше искрено.

Постепенно се доближихме един до друг. После, когато дъждът взе да намалява, той се обърна към мен и рече:

— Искам да те опозная.

— Защо? — попитах. — Защото чувстваш, че си длъжен да се погрижиш за дъщерята на жената, която баща ти е убил?

Той се сепна и извърна очи.

— Не, изобщо не е това.

— Тогава заради гузната си съвест?

Той отново ме погледна.

— Защото те харесвам — отвърна.

Думите му ме накараха да онемея, успях единствено да вдигна очи към звездите в нощното небе. Наум си казах, че това е безсмислено, че нямам нужда от никого. По-просто беше да бъда сама. По-лесно. Но това, че си го помислих, не значеше, че беше вярно.

— Без условия — добави той. — Никакви. Никога. Може просто да опитаме да бъдем приятели.

— Айзък Пейдж — казах и се обърнах към него. — Син на известния милионер Джаксън Пейдж, приятел на Марта Хънидю, сирачето от Блоковете. Достойно за заглавие във вестника.

— Ако държим на точността, аз съм осиновен.

— Или ето така: „Айзък Пейдж, «Самотен тийнейджър на годината» в класацията на «Звездни клюки» и Посланик на малолетните престъпници става бездомник“.

Изсмях се.

— Недей да ми слагаш етикети — каза той. — А и тази простотия — „Самотен тийнейджър“, „Посланик“ — е пълна безсмислица.

Отдръпна се от мен. Бях го засегнала.

— И все пак — продължих по-тихо, — в действителността това не може да се случи. Невъзможно е. Твърде различни сме. Какво би казал баща ти?

— Не ме интересува какво би казал баща ми.

Изсумтах.

— А ако те изключи от завещанието и спре издръжката ти?

— Не съм такъв.

— Айзък — прошепнах, — единственото, което можем да споделим двамата с теб някога, са небето и звездите над нас. Не семейството, не приятелите...

Той отново ме погледна.

— Тогава да споделим небето и звездите и да им се порадваме, докато можем. Докато имаме това, докато е чисто.

Взрях се в очите му с ясното съзнание, че нямаше да „имаме това“ дълго, нито щеше да остане чисто, след което усетих необяснимо раздвижване във въздуха, сякаш по врата ми пробягаха иглички или като затишие пред буря. Усещането ме накара да се замисля и да се поколебая, но не и да попреча сама на себе си да се наведе напред, да докосна лицето му с ръка и да кимна в знак на съгласие.

* * *

Надигам се и гледам през прозореца — небето вече е потъмняло, а звездите са изгрели.

— Нашето небе, Айзък — прошепвам в нищото. — Споделихме небето и звездите в него за година.

Цяла година.

Осем месеца, преди нещата да започнат да се объркват.

Десет, преди той да започне да ни следи, единайсет, преди да постави ултиматума си.

Беше неизбежно, рано или късно.

Ако държахме да останем в безопасност, да се бяхме придържали към небето.

Работата обаче е, че излязох права. Още в онази вечер, първата с него, още щом го погледнах на лунната светлина, осъзнах, че е намислил нещо. Просто тогава още не бях прозряла какво точно.

Ето, това е.

Негово дело е, не мое.

Той е по-силен. По-умен. Има повече пари. Повече влияние и власт.

В крайна сметка кой би послушал мен, осиротялото момиче от Блоковете?

Ще изиграя своята роля. Ще се постарая хората да научат истината и ще разчистя своите сметки, но останалото? То не е моята битка.

Тази битка е за него.

Той може да промени нещата.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

18:30 ч.

Тъмносиният екран, пукането и пращането на белите снежинки. Логото с око, въртящият се надпис „Око за око“.

МЪЖКИ ГЛАС ЗАД КАДЪР: Продуцентска къща „Око за око“ представя...

Думите спират да се въртят. Електрическо жужене, краищата на буквите се назъбват, окото почервява, затваря се.

КРИСТИНА: Добър вечер, дами и господа, „Смъртта е справедливост“ започва!

Гръмва музикалното въведение със звука на сърдечен пулс. Кристина — във вишневочервена рокля с дълбоко деколте, на високи токчета, със съвършена прическа, — пресича студиото и застава до екрана. Музиката заглъхва, ръкоплясканията секват, а тя се усмихва.

КРИСТИНА: Тази вечер, дами и господа, ви обещаваме вълнуващо, удивително предаване с последните гласове на живо за нашия затворник от Килия 7, Антон Кинсела.

На екрана вдясно изплува снимка — облото лице на мъж на средна възраст с пронизващо сини очи и прошарена брада.

КРИСТИНА: Дали ще седне на стола? Електричеството ще запращи ли тази вечер, или той ще се прибере у дома? Нямаме търпение да разберем!

Публиката ръкопляска.

КРИСТИНА: Ще се запознаем с фактите и ще попитаме за вашето мнение за престъплението и за извършителя, а после ще се свържем на живо с Килия 7 в може би последните часове и минути на нейния обитател.

Снимката на обвиняемия е заменена от видеовръзка с Килия 7. Брояч в горния ъгъл отброява оставащото време, а Антон Кинсела, облечен в бял гащеризон, крачи назад-напред покрай стол с кожени каишки за глезените и китките и метален пръстен в горната част.

КРИСТИНА: Продължавайте да гласувате, драги зрители. Решението е ваше. Вие, хората, определяте справедливостта, вие,

хората, ѝ дават възможността да възтържествува.

Тя поглежда към монитора на плота пред себе си.

КРИСТИНА (повдига вежди): Струва ми се, че изглежда разтревожен. Но първо, нека насочим вниманието си към случая, който вълнува всички ни...

Приближава се до плота, потраквайки с токчета.

КРИСТИНА (с усмивка): ... хладнокръвното убийство на националното ни богатство — Джаксън Пейдж. Марта Хънидю е в сектора за осъдени на смърт вече трети ден. Първоначалният шок се е поуспокоил донякъде, страстите са се уталожили, а ние сме поканили гост, който заема ролята на представител на обвиняемата и ще говори от нейно име.

Спира до плота.

КРИСТИНА: Честно казано, драги зрители, много ми е интересно да чуя какво има да каже този представител от името на човек, който вече е признал собствената си вина — какво би могло да се каже? — но все пак държим да ви представим пълни и ясни аргументи и от двете страни.

Тя замълчава, а през публиката минава вълна от одобрителен шепот.

КРИСТИНА: Не само това, а и отново ще ви покажем нещо изключително само в „Смъртта е справедливост“. Никога досега никой не е бил представител два пъти! Е, винаги има първи път — или точно, за нея е втори път! Невероятно, нали?

Лицето ѝ е сериозно, погледът — студен, но със следа от усмивка.

КРИСТИНА: Така е, драги зрители, а оттук нещата се заплитат — предишния път тази жена представляваше сина си, екзекутиран за жестокото убийство на майката на Марта Хънидю, Бет. Не се съмнявам, че си спомняте случая. И така, ето я тук отново, излиза днес в пиковия час по телевизията, в неповторимия, водещ в света канал за справедливост, за да говори от името на дъщерята на жертвата на собствения си син!

Тя замълчава и зяпва в престорен ужас. Публиката затаява дъх.

КРИСТИНА: Наистина — какъв обрат само! Изключително се вълнувам да чуя какво ще ни каже, както и защо е решила да поеме тази роля. Дами и господа, представям ви... госпожа Лидия Баркова.

Публиката ръкопляска на фона на електронния ритъм на музикалната заставка. Госпожа Б., облечена в черно, вързала буйната си коса на опашка отзад за случая, излиза на сцената и тръгва към Кристина на плота. Водещата се усмихва и посочва мястото вляво. Госпожа Б. сяда, а тя се премества и заема мястото в средата. Музиката заглъхва, аплодисментите спират.

КРИСТИНА: Добре дошла в предаването, Госпожо Б. Нали така се обръщат хората към вас — „Госпожа Б.“?

ГОСПОЖА Б. (кима): Правилно. Приятелите ми ми казват „Госпожа Б.“.

КРИСТИНА: Чудес...

ГОСПОЖА Б. (прекъсва я): Вие ще ме наричате „госпожа Баркова“.

Кристина накланя настрани лице с бегла усмивка.

ГОСПОЖА Б.: Не ви познавам. Не сте ми приятелка.

Усмивката на Кристина за миг повяхва.

КРИСТИНА: Да продължим напред, или по-скоро да се върнем назад, към предишното ви участие тук, когато представлявахте единствения си син Оливър.

ГОСПОЖА Б.: Нямам какво да кажа по този въпрос.

КРИСТИНА: Не искате ли да обясните дали това е причината да защитавате Марта Хънидю? Заради чувството на отговорност, което изпитвате към нея? Гузната ви съвест ли ви подтикна?

ГОСПОЖА Б.: Гузна съвест? Защо?

КРИСТИНА (през смях): Защото синът ви уби майка й! Със сигурност сте се надявали, че сте отгледали по-добър син!

ГОСПОЖА Б.: Синът ми не е убиец на Бет.

КРИСТИНА: Имате предвид госпожа Хънидю?

ГОСПОЖА Б.: Да, точно нея. Бяхме приятелки, казвах й Бет.

КРИСТИНА: Значи той е убил вашата приятелка?

ГОСПОЖА Б.: Казвам ви, че не той убиец...

КРИСТИНА: Да, но зрителите го признаха за виновен. Да не намекувате, че всички тези...

Тя поглежда записките си.

КРИСТИНА: ... шестстотин хиляди четиристотин осемдесет и девет души, гласували, че е виновен, са се заблудили?

ГОСПОЖА Б. (тихо): Познавам сина си.

КРИСТИНА: Нека се отклоним от темата за момент — връщайки се към един въпрос, който повдигнахте преди малко — двете с Бет Хънидю сте били близки?

ГОСПОЖА Б.: Да, много добри приятелки. Живеехме врата до врата.

КРИСТИНА: Тя помагаше ли ви?

ГОСПОЖА Б.: Да, много. Била добър човек. Дъщеря й добро момиче... затова...

КРИСТИНА: Ще стигнем и дотам, Госпожо Б. Както казах...

ГОСПОЖА Б.: Казах ви да ме наричате с пълното ми име — госпожа Баркова.

КРИСТИНА: Извинете. Та, както казвах, Бет ви е помогнала много, тъй като историята ви... или произходът ви, да речем, е съвсем различен, нали? Вашите ценности се различават от възприетите в тази страна, нали?

ГОСПОЖА Б.: Дойдох в тази страна на тригодишна възраст.

КРИСТИНА: И въпреки това, ако разгледаме историята на живота ви, можем да добием представа защо нещата толкова са се объркали за вас.

ГОСПОЖА Б.: Какво се е объркало?

КРИСТИНА: Отгледана сте само от баща си, който — тъй като не е можел да си позволи бавачка, — ви е водел на работа със себе си на доковете и корабостроителниците.

ГОСПОЖА Б.: Баща ми бил добър човек.

КРИСТИНА: Където сте научили неправилен английски.

ГОСПОЖА Б.: Госпожо Олбрайт, говорите глупости. Няма седя тук и слушам...

КРИСТИНА: Госпожо Б., във вашата култура възпитанието може би не е на почит, но в моята със сигурност е, така че позволете да довърша...

ГОСПОЖА Б.: Възпитание? Това е възпитание? Каните ме тук да говоря за Марта и ме обиждате? Не, не позволявам да довършвате, по дяволи, 'щото говорите пълни глупости. Говорите говна и лъжи. Не съм тук, за да обсъждам мой син или мой баща, Бог да ги прости, нито за петдесет и четири години, откакто живея в тази страна, тук съм, за да говоря за госпожица Марта.

КРИСТИНА: Дами и господа, тя твърди, че има възпитание, но ругае като моряк!

Публиката избухва в смях.

ГОСПОЖА Б.: Пак ме прекъсвате. Харесва ви само ваша гледна точка. Сега си затваряйте джуки и слушайте.

Кристина се обляга на стола си, кръстосва ръце на гърдите си и повдига вежди.

КРИСТИНА: Моля, заповядайте, Госпожо Б.

ГОСПОЖА Б.: Моят произход не е важен тук. Важното е коя съм аз. Знам разлика между редно и нередно. Синът ми също. Марта също. Тук съм, защото Марта си няма никого, сама е на света. Тук съм, за да ви кажа, че тя не заслужава да бъде убита.

КРИСТИНА: Твърдите, че тя лъже?

ГОСПОЖА Б.: Премина през много трудности. Няма семейство. Наложил се да спре да ходи на училище, за да работи и да плаща наема.

КРИСТИНА: Извинете, Госпожо Б., наем ли казахте? Тя е непълнолетна, би трябвало да постъпи в пансион, на издръжка от държавата.

ГОСПОЖА Б. (с въздишка): Не, тя не такава. Казва, че такива места ужасни. Плаща наем за апартамент на майка си и трябва да печели пари и за храна. Работи много, с часове чисти тоалетни и други. Тя мило момиче. И грижовно. Грижи се за мен след екзекуция на Оли. Идва всеки ден. Понякога вземаме чай заедно и понякога остава до късно с мен. Така плащаме отопление само в един апартамент.

Кристина се привежда напред, сключила ръце пред себе си.

КРИСТИНА (тихо): Значи сте ѝ приготвяли вечеря и сте ѝ позволявали да стои при вас. Много мило от ваша страна.

ГОСПОЖА Б.: Тя прекрасно, сладко момиче. Никога не правила нищо лошо. Това, то разбива сърцето ми. Тя малка. Майка ѝ щяла...

Госпожа Б. вади носна кърпичка от джоба си, избърсва очи и издухва нос. Кристина кимва с глава и поставя ръка до Госпожа Б.

ГОСПОЖА Б.: Опитал много да помагам. Моето момче ми липсва, моята приятелка ми липсва, а сега, скоро... Тя добро момиче, казвам ви. Майка ѝ, Бет, отгледала я добре и щяла да иска хората да видят какво добро момиче е, не да я помнят като убиец. Тя щяла се справи по-добре от мен тук, щяла накара хората да видят и да разберат.

Тя преглъща сълзите си.

КРИСТИНА: Госпожо Б., мисля, че животът е бил доста труден и за вас и чувам думите ви — сигурна съм, че и нашите гости ги чуват, — колко ви е трудно и колко се тревожите, така че ви пожелаем много щастие в бъдеще. Бихте накарали своята приятелка да се гордее с вас, нали така, дами и господа?

Тя кимва и поглежда публиката. В студиото проехтява вълна от аплодисменти.

КРИСТИНА: Изпълнихте дълга си — осигурихте на Марта представител, разказахте ни за нея и изложихте случая й пред нас. Обществото ви е благодарно за това.

ГОСПОЖА Б.: Тя умно момиче. Разбира какво става, вижда корупция и иска да...

Внезапно гласът на Госпожа Б. прекъсва. Кристина сякаш забравя за нея и се изправя. Проекторът я следва към публиката, а светлините върху бюрото и Госпожа Б. притъмняват.

КРИСТИНА: Преди да завършим за днес, драги зрители, нека обобщим какво научихме тази вечер от представителката на Марта, която — както сама ни призна — я познава по-добре от всеки друг. Госпожа Баркова, имигрант в страната ни, отгледана главно по мърлявите докове и корабостроителници, която след повече от петдесет години все още не е научила езика ни както трябва, заяви, че Марта е напуснала училище, че плаща нелегално наем за общинско жилище, което не е на нейно име и е твърде голямо за нуждите й. Освен това ни осведоми, че Марта смятала, че е твърде добра за държавен пансион.

Гласът й заглушава тихото шумолене в сенките около плота.

КРИСТИНА: Научихме още, че обвиняемата посещавала госпожа Баркова всеки ден и ядяла от изкараната с труд храна, но не допринасяла финансово за нея. Въпреки всичко това самотната госпожа Баркова настоява, че момичето не заслужава да умре. Питам ви, драги зрители: това описание на невинно момиче ли е, или по-скоро звучи, сякаш една самотна възрастна дама е станала жертва на покъртителна манипулация благодарение на чувството си за вина? Не аз решавам това. Единственото, което можем да направим ние в студиото, е да ви изложим информацията, която получаваме.

Зад нея проекторите бавно светват — Госпожа Б. я няма.

КРИСТИНА: Оставяме ви да помислите над тези въпроси, драги зрители, преди да решите как да гласувате. А сега нека се върнем към Килия 7.

Видеовръзката с Килия 7 изпълва екрана зад нея — мъжът седи на пода в ъгъла, хванал глава с ръце.

КРИСТИНА: Остават по-малко от два часа, преди гласуването да приключи, а виждате какви са резултатите...

На екрана се появяват две колони: „Виновен“ и „Невинен“, които се издигат нагоре с цъкане. Колоната за „Невинен“ спира под средата, тази за „Виновен“ продължава, като цъкането се усилва.

Колоната спира с трясък. Отгоре ѝ в яркочервено се изписва: „75%“.

КРИСТИНА: Ето, виждате, дами и господа — 75%. Ще са нужни доста пъргави пръсти, ако някой иска да понижи този резултат! Изглежда тази вечер ще има екзекуция. Ще се видим след паузата.

Тя се усмихва и екранът потъмнява.

ИВ

Ив хвърля дистанционното по телевизора. Екранът се пуква и угасва.

— Една възможност някой да говори в нейна полза. Една. И тази крава...

Макс влиза в стаята, поглежда майка си, после — счупения телевизор.

— Помниш ли, че преди доста време сложих камера на входната врата? — пита.

Ив затваря очи и обляга гръб на кухненския шкаф.

— И какво за нея?

— Успях да увелича изображението на посетителя ти от вчера. Няма да познаеш кой беше.

Ив се опулва и възкликва:

— Покажи ми.

МАРТА

Оставиха вратата на килията отворена. Въпреки това обаче не мога да изляза — отворът е преграден с решетки. Досега не ги бях забелязвала, явно са от външната страна.

Не се вижда кой знае какво — стената отсреща и вратата на кабинета на Ив, но чувам движение и гласове, които идват от дъното на коридора.

Мисля, че знам защо.

Седемте килии не означават седем души — не всеки ден има убийство или заловен извършител. Не знам в колко от килиите има затворник. Не съм сама, но се съмнявам, че всички са пълни.

Едно обаче е сигурно — явно има някого в 7. Трябва да е мъжът, когото видях първия ден, същият, който се разсмя, когато му казах, че съм убила Джаксън Пейдж. Трябваше да му направя забележка, че убийството не е повод за смях, нито пък смъртта. Не бих пожелала ничия смърт. Бих пожелала да се разкара и да ме остави на мира, да стане по-добър или да се затвори в някоя пещера далеч от хората, или нещо подобно, но никога не бих пожелала смъртта на някого.

Интересно дали плачът, който чух по-рано, е бил на човека от Килия 7.

Интересно как ли се казва, какво е извършил. Или какво не е.

Не знам къде се дяна пазачът. Може би ни е зарязал. Или пък просто не стои с нас непрекъснато. Нали всички сме затворени, надали бихме се усетили.

За секунда си представям, че избухва пожар и всички се изпичаме като пилета, след което си казвам, има ли някакво значение, а после се чудя не бях ли си мислила за това и преди. Накрая се чудя дали не съм започнала да полудявам.

Казват, че самотата има този ефект.

Да не забравяме липсата на сън и проклетото капане от вчера.

Не бих се учудила, ако си загубя разсъдъка.

Седем дни ад, накрая ще им се моля да ме убият.

Някаква врата се отваря и затваря. Студено течение, сериозни, високи гласове, после нечий смях. И нечий плач.

— Не, не, не! — чувам.

Гласът е мъжки.

— Моля ви, не!

Той ли е? Мъжът от Килия 7?

— Виновен! — чувам.

Глъчка от гласове. Няколко доволни възгласа, аплодисменти.

— Убийте мръсника! — крещи някой.

— Око за око! — добавя друг.

Чудя се дали наистина го е извършил. Дали наистина е убил някого. Хладнокръвно. Сещам се за Ив и за съпруга ѝ — при него е било самозащита, или поне нещо такова. Ами ако убиеш някого неволно?

Нищо никога не е черно и бяло.

Сивото обаче вече не е актуално.

Всичко притихва и наоколо се възцарява странна атмосфера. Обзема ме тъга и внезапно избухвам в плач. Сядам на пода, сълзите се търкулват по носа ми и падат на пода.

Туп, туп. Малки капчици, оставящи тъмни следи.

Вдигам ръка към бузата си, за да ги избърша, и се озовавам в миналото — ето те пред мен. Затварям очи.

— Когато Джаксън заподозря нещо, ти ми каза, че ни е било ясно, че няма да продължи дълго. Помниш ли онази вечер в гората? Тогави ми каза, че нямаме бъдеще. Че единственото, което можем да споделим, е небето със звездите над нас, не и семейството, не и приятелите...

— Споделихме Госпожа Б. Тя ни прие. — Паниката взе да ме завладява.

— И никой друг, освен нея. Уговорихме се да споделим онова, което имаме, докато трае, докато е чисто. Вече не е така...

— Край ли слагаш?

— Марта, ако не сложим край, той ще го сложи вместо нас. Ще сложи край и на двамата ни!

— Не си ли заслужава да се борим за онова, което имаме?

— Ако ставаше дума само за моя живот, бих заложил всичко. Обаче как да рискувам и твоя? Знаеш на какво е способен. Не мога да

поема риска да ти причини болка, нито пък после да набеди някой друг за деянията си.

Взех ръката му в своята и се взрях в очите му.

— Какво искаш, Айзък? — прошепнах. — Какво искаш истински от живота, от бъдещето? За какво мечтаеш?

— Сега е друго — отвърна той с шепот. — Онова, което исках, преди да те срещна... Промени се. Струва ми се, че винаги съм знаел колко покварен е баща ми и за убийствата... — той замълча и поклати глава. — Само че... знам, че звучи ужасно... налагаше се да се преструвам, че не ги забелязвам, за да мога да продължа да живея. В противен случай... знам ли, съмнявам се, че бих се справил. Гледах го как се занимава с благотворителност и това ми харесваше, разбираш ли, харесваше ми да ходя с него по онези места и си мислех, че мога да направя нещо, например да използвам парите и влиянието му, за да направя нещо добро за света. Да се опитам да възстановя равновесието... Но откакто те срещнах... ти отвори очите ми, показа ми, че за възстановяването на равновесието се изисква далеч повече, отколкото съм подозирал някога.

Той замълча и преглътна сухо.

— Но в същото време ме вдъхнови, помогна ми да осъзная, че вероятно бих могъл да опитам да променя нещата в голям мащаб.

Размърдах се неловко.

Той се усмихна.

— Силна си. Едно мъничко човешко същество в този огромен свят, без средства, без образование, без семейство...

— Боже, много си мил.

— Изслушай ме. Нямах тези неща, но не се отказваш от борбата, за да покажеш на хората истината за случилото се, без да си длъжна да го правиш.

— Дължа им го.

Той поклати глава.

— Всъщност не, но именно в това се изразява благородството ти. А виж ме мен — имам пари, влияние, образование, семейство — макар и откачено, — и какво правя? Нищо. Ти... ти... — той отново пристъпи напред и взе лицето ми в дланите си. — ... ми дари мечтата, че нещата могат да се променят и да станат по-добри, за мен, за теб, за всички.

— Всички знаят, че правосъдната система е покварена — прошепнах, — но в същото време се страхуват да не попаднат на губещата страна. Наистина ли смяташ, че си способен да промениш това?

Той поклати глава.

— Не и сам — рече.

— Заедно? — попитах.

Той кимна.

Единственото, за което си мечтаех аз, бяха справедливостта и истината за мама и за Оли. Онова, за което говореше той, изглеждаше далеч от възможностите ми, но в онзи момент си позволих да помисля, че може би имаше право — че може би, ако всеки от нас изиграеше ролята си, заедно бихме имали шанс да променим нещата.

Връщам се в настоящето и се оглеждам из килията: студена, неприветлива и толкова самотна, но при все това с променена светлина през решетките на вратата. По онова време не ми беше дошло на ума, че онова, което бяхме замислили, ще излезе толкова голямо и толкова категорично, но това е моята роля, а и почти съм я изиграла.

Старая се, но всичко, което бях, което съм, което ще бъда някога, е едно осиротяло момиче от Блоковете.

Навън в коридора или в някоя от килиите има раздвижване. Стомахът ми се свива от изненада, може би страх.

— Как се казваш? — пита глас.

— Моля? — отвърщам, надигам се и избърсвам лице, опитвайки се да установя откъде е дошъл гласът.

— Името ти? — повтаря той.

Мъжки глас, дрезгав, сякаш има нещо в гърлото.

— Марта — отговарям. — Твоего?

— Емилио — казва той.

— Затворник ли си? — питам. — В коя килия си?

— Хмм, май в 4 — изръмжава той. — Вече им загубих броя.

— Аз съм в 3.

— Е, значи аз трябва да съм в 4, защото съм дяволски сигурен, че не съм в 5. Жена си?

— Хмм, по-скоро момиче. На шестнайсет съм.

— На шестнайсет? Какво търсиш тук?

— Убих човек.

— И си го признаваш? Аз например също убих човек, но няма да кажа на никого. Твърдя, че съм невинен, ако щат да опитат да докажат друго. Не че има нужда да доказват... Кого уби? Някое гадже?

— Не. Джаксън Пейдж.

Смехът му еква по коридора и из килиите.

— Джаксън Пейдж? Кой, онзи Джаксън Пейдж?

— Да — отговарям.

Той отново избухва в смях.

— Върховно — възкликва. — Най-сетне някой да го свали от пиедестала, на който се сложи сам. Върховно.

— Е, сега е мъртъв.

— Момиче, вероятно си спасила живота на мнозина, като си ни отървала от него. Всъщност не, не „вероятно“. Спасила си ги. Трябва да ти дадат медал, а не да те пращат на електрическия стол!

— И все пак — казвам, — човек не може да убива хората просто защото не е съгласен с тях.

За момент той замлъква. Чувам тежкото му дишане и как помества тяло.

— Ами, да, ама нали знаеш... Сложна работа, а? Надали си го убила ей така, за кеф. Сигурно си имала причина.

— Да, имаше причина, но въпреки това ще умра — прошепвам.

Той отново замлъква. От другата страна на коридора се чува местене на мебели и скърцане на врата.

— Няма да те лъжа — казва той. — Ще умреш, вероятно си права. Твърде много хора бяха в джоба му. Обаче, ако аз изляза, момиче, ще похарча всяко пени, до което се докопам, за да гласувам, че си невинна.

— Емилио...

— Не че това ще промени нещо. Той замая главите на всички. Един ден обаче, сериозно, един ден хората ще прозрат що за глупаци са били.

От другия край на коридора долитат гласове, някой се засмива, чува се трополене на колела и метал.

— Наистина ли го извърши? — пита Емилио.

Вратата в края на коридора се отваря с трясък и аз подскачам.

— Наистина ли го направи? — повтаря.

През решетките на вратата виждам задаващата се по коридора количка, колелата се въртят по плочите, два чифта ботуши я бутат. Вдигам очи: отгоре на количката лежи мъжко тяло, облечено в същия бял затворнически гащеризон като моя. Ръката му се отпуска встрани и увисва във въздуха, пръстите му са като кренвириши, извадени от хладилника, а на опакото на ръката си има татуирана роза.

Мъжът, когото видях в първия си ден тук.

Гледам го как се изнизва покрай мен на количката, проследявам я с очи, докато се отдалечава към дъното на коридора и чувам как другата врата се затваря с трясък.

— Намислихме... — прошепвам.

— Какво?

Вратата се отваря рязко и се появява пазачът.

— По леглата, момичета! — вика той.

Около него подрънкват ключове, чува се металически тропот и вратата тръгва обратно към мястото си с плъзгане.

Обръщам се на колене и опирам лице о решетките, докато вратата продължава да пълзи към мен.

— Намислихме нещо откачено! — крещя на Емилио.

Палката трясва между решетките и се стоварва върху пръстите ми. Крещя, но не помръдвам.

— Че всъщност действително можем да променим нещата към по-добро! — викам отново, но всичко почернява.

Нещо ме събужда. Съскане. Все едно някой пръска с дезодорант или с ароматизатор за въздух. Съскането секва.

Лежа на пода близо до вратата. Тъмно е. Толкова е тъмно, че спокойно бих могла да се нося в космоса. Не, всъщност е по-тъмно и от там, защото няма звезди. И е студено. А сега е и напълно, абсолютно тихо.

Усещам нещо на кожата на челото си, вдигам ръка, докосвам го и отлюпвам нещо с пръст.

„Засъхнала кръв? — удивявам се. — Ударил ме е и съм загубила съзнание?“

Очите ми привикват към тъмнината и наоколо се очертават форми — леглото, тоалетната, умивалникът, — да, обичайното.

И прозорецът високо горе. Небето ме привлича. Обичам го. Чудя се какво ли е там, горе, какво ли е усещането да си горе и да се

чувстваш толкова сама.

Като това ли е, питам се. Не, ще е усещане за спокойствие, за мир. За свобода. Без всичките гадости тук, на земята.

Трябва да се преместя да живея там. Да основа колония.

Да бе, мечтай си.

Тук разполагам единствено с мечтите си. И със спомените.

Надигам се от пода и се тръшвам на леглото.

„Килията е празна“, мисля си. После обаче мигам, мигам пак и виждам нещо да се приближава към мен от сенките.

Някой върви към мен.

Отначало силуетът е тъмен, после изсветлява и добива форма. Жена с коса до раменете, по-ниска от мен, слаба, но с обло лице. Тъмни очи, широка усмивка, протегнала ръце към мен.

Мигам, мигам. Затварям очи, после ги стисвам плътно.

„Не, не, не, не, не“, повтарям наум. Не позволявай да те заблуди.

Отново отварям очи.

Тя е пред мен. Навежда се към мен. Усмива ми се, протяга ръце към мен.

— Мамо? — прошепвам.

— Марта... — отвърща тя. — Толкова се радвам да те видя.

— Но... но... Мамо, ти не си ли... не си ли...?

— Трябваше да дойда да те видя — казва тя.

Гласът ѝ е толкова топъл, толкова нежен и успокояващ. Колко е хубаво да го чуя отново. И да я видя.

Надигам се.

— Толкова ми липсваше — казвам. — Толкова се радвам да те видя.

— Трябваше да дойда при теб, за да ти кажа... — Тя замълчава, втрещва се в мен, нещо се е променило, нещо не е наред. Лицето ѝ, изглежда... — За да ти кажа колко съм разочарована от теб.

— М-моля?

Тя се навежда рязко и навира лице в моето.

— Как можа? Как можа? Дъщеря ми е убиец, хладнокръвен убиец. Как според теб се почувствах от това?

— Но...

Тя се изправя и започва да крачи нагоре-надолу.

— Не съм те възпитавала да се превърнеш в това! Ти... ти... хладнокръвна... — спира да крачи и се мята към мен. — ... хладнокръвна КУЧКА!

— Какво? Мамо, трябва да разбереш.

— Разбирам. Не си мисли, че не разбирам — вика все по-силно, гласът ѝ изпълва килията и отеква от стените. — Надупчи с куршуми любимеца на народа! Покри идола на хората с дупки! Разкъса на ПАРЧЕТА тялото на нашия герой! И за какво?

— Не.

Хващам се за главата с ръце и започвам да се клатя напред-назад.

— Не, мамо, не, не стана така. Беше само един куршум, един, само един, а той...

— НИЩО не си разбрала! Ясно ли ти е?

— Какво?

— Не Джаксън Пейдж ме уби! — крещи тя. — Айзък те ЛЪЖЕШЕ. Той е ЛЪЖЕЦ и те НЕНАВИЖДА!

— Не, той не би...

— Ти си убийца! МРАЗЯ те! Обръщам се в гроба заради теб!

— Не, моля те, не, недей! Мамо, мамо, обичам те, не постъпвай така, моля те! Не беше така, не беше, не беше. Моля те... — Загръщам се с чаршафите и се свличам на дюшека. — Съжалявам. Съжалявам. Мамо, моля те, моля те, прости ми.

Избухвам в хлипове, а стъпките ѝ се отдалечават.

— Марта?

Друг глас.

— Оставете ме на мира — отговарям. — Моля ви, махнете се.

— Казвала си ми го и преди, без да го мислиш — гласът ми е познат. — Всъщност ми каза да вървя на майната си, помниш ли? При първата ни среща? Пред блоковете?

— Помня — прошепвам.

„Разбира се, че помня“, казвам си наум.

— Не искаш ли да ме видиш? Промъкнах се тук. Откраднах ключовете на пазача.

— Страшно бих се радвала да те видя.

Струва ми се, че долавям стъпки по пода. Обръщам се.

Лунната светлина влиза през прозореца, огрява кожата му и блести в очите му. Той се усмихва. По тялото ми се разлива топлина, а

сърцето ми се разтапя.

— Айзък... — шепна и усещам как се отпускам. — О, боже, колко е хубаво да те видя. Мислех, че никога вече няма да се видим. Мислех...

Отново избухвам в плач, но от облекчение.

— Как се озова тук? Ще ме вземеш ли със себе си?

Не мога да отлепя очи от него. Всяка частица от него ме изпълва с усещане за облекчение и спокойствие.

— Искаш ли да го направя? — пита той. — Да избягаме, само аз и ти. Да заживеем заедно някъде в безопасност, където може да се съберем?

Кимвам.

— Да, да, о, колко прекрасно би било! Просто чудесно. Да, Айзък, да, хайде да го направим, моля те.

— Е, имаш КОФТИ късмет! — той се навира в мен и крещи в лицето ми. — За какво ми е да се събирам с УБИЙЦА? Ти си точно това. УБИЙЦА!

Неспособна съм да помръдна. Зяпвам с уста, но не съм в състояние да изрека и една дума.

— Да не мислеше, че те обичам? А? Наистина ли си въобразяваше, че човек като мен изобщо би могъл да обикне някоя като теб? — съска той срещу мен.

— Аз... Аз...

Не мога да говоря.

— Никога не съм те обичал. НИКОГА! Ти си чисто и просто една мърлява кучка. Мръсница. Точно както каза и баща ми. Аз те използвах!

— Айзък, моля те, не!

Сълзите потичат и не мога да ги удържа. Светът ми се разпада. Разкъсвам се на парчета. Ще се срина. Не мога... не мога...

— Върви да пукнеш, мръсна кучко, и нека тези думи да кънтят в ушите ти: аз... никога... не съм... те обичал! Ясно ли ти е? — крещи той.

Взирам се в тези очи, в които съм сигурна, че съм съзирала любовта му към мен.

— Ясно ли ти е? — крещи той пак.

Кимвам, защото нямам друг избор.

Той се извързва, а аз протягам ръка към неговата, но не успявам да я хвана.

Затварям очи, нахлузвам чаршафите над главата си и се стоварвам на леглото.

Сърцето ми е изтръгнато. Душата ми изгаря. Празна съм.

Плача. Хлипам. Докато главата ми не започва да блъска и силите ми не се изцеждат. Едва тогава надниквам изпод чаршафа. Донякъде очаквам да ги видя и двамата, но разбира се, тях ги няма. Дори на тази слаба светлина, въпреки замъгления си поглед, успявам да различа, че вратата все още е затворена, забелязвам и колко малко е прозорчето.

„Знаеш, че не бяха истински, нали? Бяха холограми, халюцинации или някаква подобна гадост.“

Главата ми тежи. Усещам странен вкус в устата си. Чувствам се скапана.

Обръщам се по гръб, обхождам килията с очи.

Отново се чува съскането.

Какво е това?

Примигвам още няколко пъти и се надигам. Очите ми са замъглени от плача, подути са, но виждам нещо до вратата... нещо влиза под нея и лунните лъчи с мъка проникват през него.

Като мъгла... или пара... или газ...

Пускат ми газ? Какво? Защо?

— Защото могат!

Обръщам се — Оли е застанал до леглото, върти ключовете от колата си около пръста си, а къдриците му се поклащат покрай главата.

— Защото те ненавиждат, защото имат власт над теб, власт над всичко...

— Не, не, не — скачам от леглото и дърпам чаршафите със себе си. — Ти не си истински. Няма да те слушам.

— Ти си слаба, безполезна, никога не би могла да постигнеш нищо...

— Не слушам, не слушам...

Падам на пода.

— Не ме спаси, нали така? Не пусна достатъчно гласове. А аз те обичах. Беше ми като малка сестра.

Пропълзявам до вратата и сега го усещам и по ръцете си, парата, газа, каквото и да е това. „Това не е редно — мисля си, — как е

възможно да постъпват така? Как...“

— Искаш ли да разбереш какво е усещането, когато умреш?

Гласът му е толкова груб.

Натискам чаршафа в пролуката под вратата, тъпча го в нея с пръсти колкото мога.

— Искаш ли да усетиш болката?

Опитвам се да не слушам.

— Знаеш, че никой не те харесва. Никой, освен мен не те е харесвал, а ти ме остави да умра. Айзък просто те използваше. Как можа изобщо да допуснеш...

Ставам и се втренчвам във видението на Оли. Стаята се върти около мен, главата ми тежи, но няма да позволя да ме пречупят по този начин.

— Затваряй си шибаната уста — завалям. — Не си истински, няма да те слушам.

Краката ми поддават под мен и внезапно се озовавам на пода. Оставам легнала, сякаш досега съм се била, а емоцията се оттича от тялото ми като кръв.

КИЛИЯ 4

ИВ

Жената на бюрото премията химикалка между пръстите си, вторачена в екрана на компютъра.

Ив стои пред нея.

— Как казахте, че е името Ви? — пита онази, без да помръдва очи.

— Ив Стантън.

— По принцип не пускаме кого да е, нали разбирате, госпожо Стантън — подхваща жената. — Новинарският ни бюлетин е важно, уважавано предаване. От ключово значение за принципите ни е да поддържаме изключително строга политика. Гостите ни обикновено идват само по покана, при това каним само най-изтъкнатите светила в дадена сфера, за да споделят мнението си, тъй като то може да тласне гласовете на публиката в една или друга посока и по този начин да промени хода на правосъдието.

— Четете ли отнякъде? — пита Ив.

Жената вдига очи.

— Не.

Ив се обръща. На отсрещната стена има панел от седем телевизионни екрана. Над тях са номерата на всяка от килиите.

Тя се обръща.

— Те са... те...?

— В момента изпитваме идеята в собствените си офиси, но се надяваме да я предложим на пазара — достъпна за всяко домакинство, всяко предприятие или кабинет, на премиална тарифа за двадесет и четири часово непрекъснато покритие.

— На килиите?

— Да, госпожо. На килиите. Имаме възможност да приближаваме образа, нощно виждане, възпроизвеждане на звука...

— Гледате ги?

— Да, а скоро и вие ще можете по специално разработения от нас канал с абонамент, посветен на раздаването на първокачествено правосъдие.

— Та това е нарушение на личното пространство.

— Престъпвайки нашите закони — онази отново свежда очи, — затворниците са загубили претенциите за подобно лично пространство.

— Това е в разрез с правата на човека.

— Според условията на договора, който подписват при влизането си в сектора за осъдени на смърт, те се отказват от човешките си права.

— Знаят ли, че ги наблюдавате?

— Цялата информация, засягаща използването на всякакви данни, е посочена с дребен шрифт в договора и е на разположение на затворниците — в случай че решат да я прегледат, преди да подпишат.

Ив повдига вежди и връща очи на екраните. Пристъпва по-близо и насочва вниманието си към Килия 4 — Марта е легнала на леглото, скрила глава под чаршафа.

Тя вдига пръст, докосва екрана и пита:

— Кога са направили прозорците по-малки?

— Не ни е разрешено да обсъждаме устройството на килиите, но непрекъснато водим разговори за това как да подобрим качеството на визуалния продукт, който Ви предлагаме.

Ив оглежда стената.

— Тук има още един контакт — установява тя. — Седем екрана за седем килии, но и един свободен контакт. За какво е?

На лицето на жената изгрява усмивка и тя вдига очи към Ив.

— За последното ни нововъведение — обявява. — За осмото ни изображение. Тук предстои монтажът на компютърен екран, който ще осигурява връзка в реално време с нашия нов, изключително модерен ВС.

Ив се връща до бюрото.

— ВС? Видеосигнал?

— Виртуален съветник — поправя я онази със задоволство.

— Моля?

— Проучването на мнението на зрителите установи, че огромното мнозинство са останали с впечатление, че като зрители са ощетени от факта, че нямат достъп до обвиняемите, особено до мислите, които навярно са ги довели до извършването на престъплението. Убедена съм, че вие като зрител, си давате ясна

сметка, че това може да насочи вота в неправилната посока и по този начин...

— Да промени процеса на правосъдието.

Рецепционистката повдига глава с широка усмивка.

— Всъщност — добавя Ив — аз не съм зрител.

Усмивката на жената угасва и тя зяпва с уста.

— О...

— Не гледам. Моето мнение е, че процесът на правосъдието вече е тръгнал в погрешната посока с въвеждането на система, която се основава на парите.

— О, все пак...

Ив вдига ръка.

— Не. Дори — тя млъква и се оглежда — понякога, госпожице... Съжалявам, не зная името ви... понякога не ви ли се е случвало да се окажете в неудобно положение и да се запитате как, по дяволите, сте се озовали в него?

Тя отново обръща очи към екраните.

— Неизбежно се питам дали в някакъв момент от развитието си не сме поели в погрешната посока. В някакъв момент все някой е трябвало да има властта да се изправи и да каже „не“, но по една или друга причина не го е направил. Все едно е бутнал топката по склона, за да види какво ще стане, а сега вече не може да я възпре.

— Каква топка? — пита жената.

— А сега... — Ив повишава глас — ... сега топката е толкова голяма и могъща, че... че... А всички тези хора, които може би са невинни... са... а ние сме в този адски капан.

— Как казахте, че е името Ви? — пита жената, взела в ръка телефона си.

— Охраната ли ще повикате? — пита Ив. — Ще ви спестя усилията.

Обръща се и се отдалечава.

— Ив Стантън! — вика през рамо. — Служебен терапевт за обвиняемите!

Тя минава гневно през стъклените врати и излиза на улицата.

МАРТА

В главата ми блъска. Лицето ми е подуто. Мисля, че пръстите ми са счупени.

Не искам да се отлепям от леглото, а и без това надали бих могла да го направя.

Вече не ме е грижа. Изцедена съм. Куха. Свършена.

Не искам повече време, дни, искам да ме убиете сега.

Не искам да съм играчка за вашите мъчения. Да ме подлагате на халюцинации, за да гледате как губя разсъдъка си. Или за да ме пречупите.

Ако вече не ви бях казала, че съм виновна, определено щях да го направя сега — само и само да сложа край на този ад.

Чудя се кога ще дойде Ив.

Какво ще каже?

Ще направи ли нещо?

Има ли изобщо някакво значение?

В Килия 4 съм, но не знам как съм стигнала до тук. Последното, което помня, е, че падам на земята и си мисля колко скапано е всичко. И се чудя дали мама, Айзък и Оли наистина мислят всичко това, а после си казвам, че вероятно е така. И се опитвам да измисля как да направя нещо като примка от чаршафите и просто да сложа край на всичко още сега.

И внезапно се опомням тук с чувството, че вече съм полумъртва.

Знам, че съм в 4, защото някой е изписал „ОЩЕ 3 ДНИ“ на стената с големи кафяво-червени букви.

Зяпам надписа и се чудя с какво е написан, след като нямаме химикалки или нещо подобно.

На стената над надписа има още нещо, най-горе, под тавана, нещо като кутия. Не знам. Обръщам се с лице към стената.

Три дни.

Още три заспивания.

Още три изгрева през прозорци, които стават все по-малки с всяка следваща килия. Така де, ако в следващите килии изобщо има

прозорци.

Още три залеза.

Може ли да прескочим няколко, моля? Може ли да го направим сега и да приключваме?

Не, чакайте, още четири залеза. Разбира се: екзекуцията е след като всички са се навечеряли спокойно, разхождали са кучето и са се настанили пред телевизора за вечерната доза развлечения с чаша чай или вино в зависимост от деня.

Рай.

Не знам колко е часът. Не искам да поглеждам часовника. Ще стоя тук целия ден. Ще лежа и ще спя. Ще спя и ще лежа.

Или ще умра. Моля.

Боже, колко ме боли главата.

Дръпвам чаршафа, уверена, че хладната тъкан ще се отрази добре на очите ми, и леглото се мръдва встрани от стената.

Нещо зад него привлича погледа ми. Ръбчетата на дума или някакъв десен. Вглеждам се. Не искам да проявявам любопитство. Нямам сили за любопитство. Не искам да знам какво е.

Но...

Не, Марта, просто заспивай, остави го, не му обръщай внимание.

Но... Събирам сили отнякъде, отблъсвам леглото още встрани и виждам още.

Пак отблъсвам и...

Стената, скрита зад леглото, е покрита с червени букви.

Надигам се — не мога да устоя — и приближавам лице.

Тед Макноли. Томас Редфърн. Алисън Холмс. Крег Стилър. Маркърс Олкок. Ахмед Джонсън. Джон Рийнбек. Оскар Де Вило. Кларис Нетънбърг.

Имената са изписани странно. Разкривено. Някои са размазани, по други има петна и струйки.

Написани са с кръв.

Име, след име, след име. Стотици.

Внезапно се опомням, животът се връща в мен, както и разумът.

Онова не беше майка ти, не беше и Айзък — говори ми онази част от мен, по-силна, и аз я чувам. — Пуснаха ти газ, накараха те да видиш собствените си тревоги, но майка ти и Айзък не мислят така,

никога не са мислили така, никога не биха си помислили подобно нещо. А ти го знаеш. Не позволявай на мръсниците да победят.

Кимвам. Знам, мисля си.

Отново поглеждам имената. По гръбнака ми пробягват тръпки.

Колко души са били в тази килия, изправени пред последните три дни от живота си, въпреки че им остават толкова много неща за вършене, за казване? Да се извинят, да обяснят, да помолят за разбиране или за истинска, същинска справедливост?

Чета имената, сякаш имам дълг към душите им.

Борис Аксенбъроу. Корин Хама. Едит Чалаби. Оливър Барков.

Оли. Моят съсед, моят детегледач, моят приятел. Довереник и вина.

Навеждам се напред и слагам пръст на една от пружините на леглото, тя пробива кожата ми и от дупчицата бликва червена кръв. Стисвам пръста и кръвта бликва по-силно, като капки мастило.

Изправям се и от стената зад мен се дочува бръмчене. Оглеждам се — сигурна съм, че кутията до тавана се мърда.

Гледам я.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

18:30

Тъмносин екран, пращящи и пукащи бели снежинки. Въртящо се лого с око.

По екрана минава надпис: „На канапето в събота“ на фона на тематичната музика, по-бавна и по-мелодична от тази в работните дни, с по-тих сърдечен пулс. Надписът изчезва с мълчаливо примигване и прожекторите огряват по-задушевно студио. Кристина седи на разлатото кожено канапе в прилепнал сив панталон и розова блуза, изпъната на гърдите ѝ. Ниската дървена холна масичка пред нея е отрупана със списания и вестници. До нея е Джошуа Декър в тесни панталони и прекалено разгърдена риза.

Тематичната музика заглъхва.

КРИСТИНА (с усмивка): Добър вечер, драги зрители, добре дошли в специалното съботно издание на „Смъртта е справедливост“.

От публиката долитат приглушени аплодисменти.

КРИСТИНА: Днес с нас е обикновено неуморният ни репортер, Джошуа Декър — пуснахме го да се подслони от зимното време.

Аплодисментите на публиката се засилват и се надига лека вълничка от женски гласове.

ДЖОШУА: Благодаря ти, Кристина, радвам се, че съм тук.

КРИСТИНА: Да, така е. Е, драги зрители, както винаги в събота целта ни е да ви предложим нещо специално. Тази седмица не прави изключение — днес двамата с Джошуа ще посрещнем двама гости! Първо ще поговорим не с кой да е, а със самия Рафи Манан, изпълнителен директор на медийната корпорация „Лайф вижънс“, компанията, която пое правосъдието ни и го превърна във водещата в световен мащаб иновативна система, която представлява то днес. Според мнозина — най-справедливата в света, система, в която всеки един от вас, нашата публика, е съдебен заседател, вземащ решението. Добър вечер, Рафи.

Камерата се завърта и разкрива Рафи на съседното канапе: небрежно пусната коса, дънки и суитшърт.

РАФИ: Добър вечер, Кристина, Джошуа.

ДЖОШУА: Вторият ни гост пък е главният редактор на „Нешънъл нюз“ — Албърт де Лонсо.

Слаб мъж с бяла риза и сиво елече се привежда напред в другия край на дивана, повдига ръка и се усмихва.

АЛБЪРТ: Радвам се да се видим.

КРИСТИНА: Благодаря и на двама ви, че приехте поканата ни. Рафи, бих искала да се обърна първо към теб. Доколкото разбирам, имаш вълнуваща новина за зрителите ни.

РАФИ: Доста вълнуваща новина, да. Както може би знаете, в „Лайф вижънс“ непрекъснато търсим нови начини да подобрим контакта на зрителите със затворниците, да доближим гласуващите до обвиняемите и до смъртните им присъди, за да им дадем възможност да вземат информирани решения за своя вот. Подробният сравнителен анализ на наученото благодарение на обратната връзка със зрителите показва недвусмислено, че те не могат да съпреживеят напълно случващото се. И така, с изключително вълнение обявявам, че за да подобрим това, вече сме готови да предложим новаторска, далеч по-всеобхватна система, която дава поле за изява на личното отношение на зрителите, независимо от местоположението им.

ДЖОШУА: Държиш ни в очакване...

РАФИ: От този момент обявяваме старта на двадесет и четири часовата видеовръзка във всички седем килии!

Публиката аплодира. Рафи се усмихва доволно и се покланя с глава. В другия край на канапето Де Лонсо кимва.

РАФИ: Срещу допълнителна месечна вноска зрителите ще могат да се включват през телевизорите, компютрите, телефоните — каквато система използват, — и да опознаят отблизо, лично нашите обвиняеми, докато те гният в килиите си. Това е абсолютен прецедент в историята. Ще можете да следите всяко движение, всяко изражение на лицето, да виждате всяка пукнатина и недостатък в характера им, както и всички оправдания, извинения, доводи и невинността, които според вас важат в техния случай.

КРИСТИНА: Рафи, предлагам това от доста време. Много се радвам, че най-сетне се стигна до него.

РАФИ: В „Лайф вижънс“ винаги сме се отнасяли сериозно към отговорността си към зрителите, както и към обвиняемите. Осъзнаваме

колко съкрушен би могъл да се почувства даден гласуващ, ако в бъдещето по някаква причина той или тя установи, че е гласувал неправилно, както и — разбира се — последствията от това върху обвиняемия. В някакъв смисъл каним обвиняемите в домовете ви, но без риска, разбира се!

ДЖОШУА: Доколкото разбрах, имаш ексклузивна оферта специално за нас сега, Рафи?

РАФИ: Така е. По повод стартирането на тази вълнуваща добавка предлагаме услугата безплатно за следващите седемдесет и два часа. С други думи в момента можете да настроите устройството си, да изберете коя килия искате да видите, като натиснете червения бутон, да сменяте килиите колкото пъти пожелаете и да гледате двадесет и четири часа в денонощието до вторник вечер, когато ще можете да изберете дали да получите пакета на намалената предварителна цена, за която можете да се абонирате днес. Разбира се, възползвайки се от тази оферта, ще имате възможността да проследите престоя на Марта Хънидю в Килия 7 — последната килия.

КРИСТИНА: Да я наблюдавате, докато времето до онова жизненоважно решение изтича. Да я наблюдавате в последните за нея часове на този свят — много вероятно. Каква точна преценка — пускате услугата по време на забележителния случай на първата тийнейджърка със смъртна присъда в историята.

РАФИ: Шансът да играем активна роля в цялостната правосъдна система, особено в подобни случаи, е благословия. Това е истинската демокрация в действие. Искахме по-спокоен свят, получихме го, но с една допълнителна отговорност — да мислим не само за погубения живот на жертвата, а и за застрашения живот на обвиняемия.

ДЖОШУА: Е, драги зрители, преди края на предаването ще имаме възможност да надникнем ексклузивно в новата система и да се включим директно в Килия 4 с Марта Хънидю, така че определено си заслужава да останете с нас. Преди обаче да стигнем до това, нека насочим вниманието си към втория ни гост, главния редактор на „Нешънъл нюз“ Албърт де Лонсо. Много ми е драго да се видим, Албърт.

АЛБЪРТ: Удоволствието е изцяло мое. Трябва да подчертая, че съм могъщо развълнуван от новия проект на „Лайф вижънс“! Уха, това ще бъде връхът и съм убеден, че читателите ми начаса ще се втурнат да

се записват. Нищо не може да се сравни с вниманието на публиката, нали?

ДЖОШУА (с усмивка): О, обожавам го!

КРИСТИНА: Албърт, ти имаш усет за пулса на обществото. Кажете, какво е мнението на хората за всичко това? Как се чувстват?

АЛБЪРТ: Интересен въпрос, Кристина. Случаят е великолепен.

ДЖОШУА: Въпреки че вече е приключен, нали така?

АЛБЪРТ: Това би било нормалното предположение. Доста хора изпитват гняв и възмущение към Хънидю. Станахме свидетели на публични изблици на скръб. Например организира се парад със запалени свещи по улиците, чиято кулминация беше събирането на приблизително пет хиляди души пред портите на имението на Джаксън. В катедралата бе поставена книга за съболезнования и опашката от хората, чакащи да напишат нещо в нея, се проточи над километър и половина. Да споменем още — това е може би най-впечатляващо от всичко — и непрестанно растящата грамада от цветя и подаръци, оставени на мястото на убийството, същински килим на тъгата.

КРИСТИНА: Ако не се лъжа, на екраните ви би трябвало да се появи снимка на последното.

Камерата се завърта. Екранът вдясно изглежда по-голям в потясното студио за почивните дни. Той се изпълва от снимка на местопрестъплението — на фона на суровия, бетонен изглед на Блокови жилища, монотонното, сиво небе и асфалтовия път изпъква експлозия от цветове. Цветя, плюшени играчки, нарисувани на ръка плакати с изписано името на Пейдж, цветя в саксии, лъскави кръстове, снимки на усмихнатото му лице, всичко озарено от мъждукащи свещи.

Един полицаи стои на стража в близост до групичка хора, събрали ръце за молитва.

АЛБЪРТ (шепот): Погледнете само! Няма по-достоверно мерило за един човек от реакцията на обществеността при смъртта му. Стотици, хиляди хора се стичат на поклонение в Блоковете, район, където преди това вероятно биха се страхували да стъпят. А вижте ги сега.

На екрана камерата се приближава към малко момиче, стиснало в ръце червена роза, изпод затворените му клепачи се отронва сълза и се търкулва по бузата му.

В студиото притихва. Снимката избледнява. Камерата се връща на канапето — Кристина подсушава очи, а Албърт прибира кърпичка в джоба си. Другите двама мъже клатят глави, обзети от общото униние.

АЛБЪРТ: Отнеха ни истински герой на нашето време.

ДЖОШУА: Трагедия, която ще повлияе на живота на толкова много хора.

РАФИ: Можем единствено да се радваме, че благодарение на нашата система деяния като това са относителна рядкост и получават изключително тежко наказание.

КРИСТИНА: Доколкото разбрах, Албърт, носиш ни и някакви клюки — нещо, което си подочул оттук-оттам.

АЛБЪРТ: Ами, Кристина, не точно подочул, това е нещо, което видях със собствените си очи.

КРИСТИНА: Казвай!

Той се привежда напред, камерата се приближава към него.

АЛБЪРТ: Уверен съм, че вчера станах свидетел на среща на важни умове, които в миналото са се изказвали против настоящата система. Не друг, а съдия Сайсеро.

КРИСТИНА: Господин Сайсеро.

АЛБЪРТ (през смях): Да, разбира се, господин Сайсеро, който пиеше кафе със служебния терапевт на обвиняемата, госпожа Ив Стантън. Един от фотографите ми успя да направи тази снимка.

Камерата отново се завърта, екранът вдясно е изпълнен от изображение на Сайсеро и Ив в кафенето. Той се е привел към нея и я гледа над очилата, а тя е облегнала глава на ръцете си, свела очи надолу.

ДЖОШУА: Тъжна снимка.

АЛБЪРТ: Интересно за какво ли говорят. За престъплението на Марта, за правосъдната система, за неизбежния факт, че тя най-вероятно ще стане първата тийнейджърка с изпълнена смъртна присъда? Или за това как биха могли да я измъкнат?

КРИСТИНА: Сериозен пробив, Албърт. При гостуването си в предаването господин Сайсеро ясно заяви своята гледна точка.

АЛБЪРТ: Докато Ив Стантън е доста загадъчна. Всички помнят, че съпругът ѝ бе екзекутиран, след като уби мъж, който според думите му ги нападнал. Тя подаде молба за въвеждането на длъжността терапевт, като цитира законите за човечността.

КРИСТИНА: На затворниците не се разрешават свиждания.

АЛБЪРТ: Точно това беше и нейният довод — че е нечовечно да им се откаже контактът с хора.

РАФИ: И все пак това са убийци — какво могат да очакват?

АЛБЪРТ: Разговор с нея... ето това би бил пробив.

КРИСТИНА: Онова, което ме обърква в настоящото положение, е липсата на реакция от семейството на Пейдж. На сутринта след убийството неговият агент за връзки с обществеността пусна кратко съобщение, но не сме чули нищо от съпругата и от сина му.

ДЖОШУА: Може би буквално са сломени от мъка.

АЛБЪРТ: Да, съгласен съм с теб, Джош. Че най-вероятно са сковани от мъка и са неспособни да коментират. Като общество ние сме длъжни да уважим личното им пространство в този ужасяващ момент и да изчакаме търпеливо коментарите им, без да припираме. Понастоящем съм изпратил няколко журналисти да стоят пред имението им в очакване на момента, в който са готови да проговорят. А и в крайна сметка какви коментари да направят, освен да изразят своя шок, ужаса и чувството на безвъзвратна загуба след това потресаващо убийство. Безсмислено убийство от едно дете, при това — момиче, — което, според очакванията на обществото, би трябвало да бъде изключително невинно създание.

На екрана се появяват две снимки. Отляво е Марта в училищната си униформа: с лунички, дългата ѝ коса е вързана на опашка на тила. Вдясно е полицейската ѝ снимка: бял затворнически гащеризон, обляно в сълзи лице и прясно обръсната глава.

АЛБЪРТ: В края повдигам няколко въпроса, Кристина: това типично ли е за самотните родители, това ли се случва, когато в дома има само един пример, и ако е така, какво ни чака в бъдеще? И, като погледнем двете ѝ снимки — на ученичката Марта и на убийцата Марта, как е могла майка ѝ да се провали толкова тежко, че да позволи тя да се превърне в момичето вдясно?

КРИСТИНА: Изключително точно наблюдение, Албърт, благодаря ти.

Тя се обръща отново към камерата.

КРИСТИНА: А сега, както ви обещахме, сме готови за ексклузивните кадри за вас. Рафи, колко вълнуващо, нали?

РАФИ: От толкова време чакам този миг, Кристина.

КРИСТИНА: Убедена съм, че зрителите и публиката ни са не по-малко развълнувани от нас самите.

Над публиката се понася шепот. Кристина вдига ръка към ухото си.

КРИСТИНА: Да, вече сме в състояние да направим включване на живо от Килия 4 и да видим какво прави Хънидю във вероятно последните си седемдесет и осем часа живот.

Екранът се изпълва с мръснобяло — на места по-тъмно, нагънато и набръчкано на други.

КРИСТИНА: Изглежда имаме технически проблем, дами и господа. Ако изчакате с нас...

Тя отново слага пръст на ухото си, слуша и повдига вежди.

КРИСТИНА: Изглежда няма да можем...

Мръснобялото се раздвижва, мести се, тръгва по екрана и изчезва. Появява се размазана картина, която се фокусира. В средата на Килия 4 стои Марта, стиснала в окървавените пръсти на ръцете си мръснобелия чаршаф, който току-що е свалила от камерата.

Кристина захлупва уста с ръка.

ДЖОШУА: Боже мой...

РАФИ: Мамка му.

АЛБЪРТ: Уха!

Леглото на Марта е преобърнато и препречва вратата. Всички имена — досега скрити, — се виждат ясно, а над тях изписани с разкривени, неравни мазно червени букви, от които тук-там се проточват струйки, стоят думите: „КОЛКО СА НЕВИННИ?“.

Камерата се приближава към имената, към лицето на Марта, а после — към окървавените ѝ пръсти и ръце. Тя пуска чаршафа и се свива на земята. Камерата застива на затворените ѝ очи.

ДЖОШУА: Трябва да ѝ пратят лекар.

След минути панелът за абонамент за видеовръзката с килиите вече е претоварен.

МАРТА

Той ме събуди от сън, в който дори не осъзнавах, че се намирам.

Върна ми причините да ставам от леглото всяка сутрин и ми припомни защо трябва да вдишвам и да издишвам.

Даде ми светлина.

Усмихнах се за пръв път, откакто се помнех.

Благодарение на него стана възможно да спася себе си.

Само нещата да бяха останали, както бяха.

Осем месеца животът течеше добре.

Ти оставяше колата си на края на района и идваше пеш. Понякога носеше със себе си сладкиши или храна за вкъщи, сядахме на пода в апартамента ми и си хапвахме, все едно сме на пикник. Или пък се разхождахме, изследвахме гората, която се превърна в нашето място — веднъж един елен мина пред нас, докато на хоризонта слънцето изгряваше и прелестната му оранжево-розова светлина сгряваше лицата ни, а ние гледахме възхитени.

Пролетта дойде и аз най-сетне се почувствах достатъчно силна, за да прегледам нещата на мама. Топлите спомени, породени от снимките и картичките, обаче изчезнаха, когато се натъкнах на писмата. Когато се видяхме същата вечер, едва говорех.

— Какво има? — попита, а аз ти подадох онова, което бях открила.

Пръстите и китките ми са превързани. Думите, които написах, и скритите преди това имена са избърсани от стената. Това на стената камера ли е? И ако е така, то кой я гледа и кой е видял какво направих?

Може да попитам Ив, ако ми позволят да се видя с нея.

Чух виковете ѝ от другата страна на вратата, докато лекарят ме увиваше в бинтове. Надявах се да ми донесе ново съобщение. Все още виждам думите от предишното, когато затворя очи — „Моля те, не го прави. Кажи на Ив, че искаш да промениш показанията си. Кажи ѝ истината. Обичам те. Искам да бъда с теб. А.“

Истината някога водила ли е до нещо хубаво?

Оли каза истината.

Това е начинът.

Има неща, които са по-важни от връзката между двама души, а и нашата така или иначе е обречена. Изживяхме своите мигове, но те вече свършиха. Остават единствено спомените.

Пръстите ме болят. И китките. И главата.

Душата ми е твърде уморена, за да продължи да живее.

Когато седна в онзи стол и стегнат ремъците около тялото ми в очакване електричеството да ме прониже, ще виждам твоето лице.

В този живот не можем да бъдем заедно, но ще те чакам в следващия.

ИВ

Ив си сипва щедро чаша вино и се тръшва на дивана. Макс е запалил огъня, приготвил е вечеря и е разтребил.

„Благословена съм, че имам син като него“, мисли си тя.

На вратата на хола се почуква тихо и той надниква вътре.

— Мамо, той пак е тук.

Ив отпива от виното и се надига.

— Покани го, Макс.

— Нали знаеш как би се приело това? Идеята не е добра.

Тя оставя чашата на масата.

— Благодаря ти — казва сдържано. — Разбирам, но...

— А и онзи от вестника е наел човек да те следи. Показаха снимката ти по телевизията. Ако успеят да те заснемат с...

— Благодаря, Макс, но го покани, моля те.

Той се скрива с цъкване, мърморене и сумтене и тя чува резкия му тон на вратата, както и настояването пред новодошлия да се събуе.

На вратата отново се почуква леко и Ив се изправя.

Влиза млад мъж с яке с качулка. Събул е обувките си. Той протяга едната си ръка към нея и сваля качулката с другата.

— Благодаря ви, госпожо Стантън — казва и скланя леко глава.

Тя стисва ръката му.

— Седнете, господин Пейдж.

— Моля ви — той се засмива смутено. — Звучи, сякаш говорите с баща ми.

— Извинете — отвръща тя и сяда. — Сигурно все още доста ви боли.

Той я поглежда с объркани очи, двамата остават загледани един в друг един протяжен миг, преди той да отклони поглед и да седне на дивана срещу нея.

— Наричайте ме Айзък — казва.

— Искаш ли чаша вино, Айзък?

— Не, благодаря ви, госпожо Стантън.

— Ив.

Той кимва.

— Доста гаден ден, Айзък — заявява тя и отново надига чаша към устните си.

— Гледах предаването по-рано, с Марта. Тя... — той млъква, останал без думи.

— В килиите вършат със затворниците шокиращи неща. Не искам да имам нищо общо с тази форма на правосъдие или развлечение, но ме е страх за бъдещето и не мога просто да си затворя очите — след половин бутилка вино е станала приказлива. — Правителството претендира, че действа от името на своя народ, но това са лъжи. Министър-председателят и неговите лакеи ни манипулират, за да се държим точно както те искат.

Тя пресушава чашата си и си сипва нова.

— И знаеш ли какво се случва, ако някой каже нещо против това?

Не изчаква отговора на Айзък.

— Разбира се, че знаеш. Управляват благодарение на страха, страхът ни им дава още повече власт. Съжалявам за баща ти, тъй като човекът, който го е убил — сигурна съм, че не е Марта, — без съмнение никога няма да бъде намерен. А това, господин Пейдж, Айзък, е трагедия и за двамата им. Ние с теб обаче знаем, че тук вече няма правосъдие.

Той остава безмълвен.

Седят в мълчание. Светлината от откритото огнище хвърля отблясъци из хола и по лицата им, всичко тъне в сумрачни сенки.

— Радвам се, че се върна — казва тя. — Макар че Макс... не е особено доволен.

— Изглежда се тревожи за вас.

Тя отпива пак от чашата и се вглежда в огъня, усеща топлината по лицето и кожата си, пареща в бялата основа на пламъка над жаравата.

— Виждал ли си Госпожа Б. след участието ѝ в предаването? — пита тихо.

— Да — отвърща той.

— Чувствам се зле, че я насърчих да иде.

— Недейте. Доволна е, че го направи. Трябваше да опита.

Тя кимва, извърща очи от огъня и ги спира на неговите.

— Как разбра къде живея?

— Не е толкова трудно, госпожо... Ив...

— За някого с твоите средства и влияние?

— Не — казва той и се вторачва в нея. — За всеки, който разполага с телефон или компютър с интернет връзка.

— Тоест не за всеки.

Той се премества напред на седалката.

— Да, знам — казва. — Това, че с баща ми имаме една фамилия не значи, че споделям етичните му възгледи.

— Какъвто бащата, такъв и синът...

Тя отново отпива от виното.

— Ако наистина вярвате в това, значи съм се лъгал за вас. Или сте пийнали малко повече.

— Не успявам да бъда човекът, който искам, Айзък — тя оставя чашата на масата. — Не мисля, че някога ще успея, и съжалявам за това, наистина, но ми писна от всичко. Губиш си времето, като идваш тук. Аз се самозалъгвах. Изобщо не помагам на затворниците със смъртна присъда. Омръзна ми хората да умират пред очите ми. Хора, които може би са невинни, но на никого не му пука, стига да е развлекателно и нивото на престъпността да е ниско. О, и още нещо — стига някой да печели от това.

— Лъжете се. Помагате доста.

— Не знам... така или иначе няма значение. Марта е последният ми случай, независимо дали ми харесва, или не. Ще ме сменят. С „виртуален съветник“.

— С какво?

— Не е за вярване, нали? Сменят ме с компютърна програма. Екран, който ще разговаря със затворниците. И ще намира отговорите в своята база данни. „Компютърно създадена емпатия“.

— Кога ще стане това?

— Утре. Или вдругиден. Не съм сигурна. Явно непрекъснато засича. Но ще се случи до края на седмицата.

— Значи трябва да дадете пример с Марта.

Ив се накланя бавно към Айзък, смръщва се, втрещва се упорито в лицето му, а после — в очите му.

— Защо си тук? — прошепва тя. — Защо тя ти изпрати писмо? Откъде Госпожа Б. знаеше телефонния ти номер?

Айзък свежда глава и заковава очи в пода.

— Не Марта уби баща ми — прошепва.

— А кой тогава?

Той обляга лакти на холната масичка и отпуска глава в ръцете си.

Ив прекосява стаята, затваря вратата и отново сяда на дивана до него.

— Каж ми кой е извършителят — шепне. — И защо тя поема вината.

Той вдига лице към нея — пребледняло, на петна.

— Вярваш ли в обещанията, Ив? — пита я. — В това, че ако обещаеш нещо на човек, когото обичаш, който обича теб, трябва да го спазиш, дори и това да значи, че той ще умре?

Тя се втренчва в него, а през ума ѝ препускат спомените за Джим, за онази нощ и за обещанието, което му е дала.

— Ти и Марта Хънидю...

— Дори и обещанието да е било негово хрумване, а той да е знаел какво ще означава, когато те е накарал да обещаеш?

— Каж ми — подканва го тя. — Сподели с мен. Нека ти помогна.

— Не мога — изрича той едва чуто. — Не мога да предам доверието ѝ.

— Знаеш кой е убиецът на баща ти?

Той кимва.

— Знаеш със сигурност, че не е тя?

Той отново кимва.

— Можеш ли да го докажеш?

Той изсумтява презрително.

— Вече има ли изобщо някакво значение мога ли да докажа нещо? На кого му пука за уликите?

Поема дъх насечено.

— Разприказвах се. Не дойдох за това. Надявах се, че е дала отговор на моето писмо.

Тонът му е рязък, решителен.

— Съжалявам... — отронва Ив.

— Накарайте я да ми се обади от вашия телефон.

Той се изправя, за да си тръгне, и ѝ подава листче с неговия номер.

— Ако ми позволят да я видя...

— Преди пет минути казахте, че не помагате с нищо. Това е шансът ви да помогнете. Последният ви шанс. Трябва да се видите с нея.

Той ѝ обръща гръб.

— Защо прикрива някой друг? — пита Ив зад него.

Той спира.

— Имахме една идея, нещо като план, но нещата се промениха твърде бързо. Баща ми, той... — той замълчава. — Трябва да ѝ кажа, че имах време да помисля и няма нужда нещата да се развиват така — не искам да се развиват така, избързахме. А вие издирете и Гус. Поискайте документите, които са му оставили Айзък и Марта. И когато идете там, на тръгване се уверете, че не ви следят, или всичко ще отиде на вятъра.

МАРТА

Мама щеше да те хареса. Истинската ми майка, не онова откачено видение от снощи. Госпожа Б. те хареса. След като преглътна шока от това кой си.

— Какво търсиш с човек Пейдж, по дяволи? Те лоши — каза.

Езикът ѝ беше по-рехав и от въздух — беше го научила от баща си, усвоил английския от докери и рибари.

— Преструват се добри, като с изрисувани лица, но лоши хора. Ти знаеш, проклетие.

— Той е друг — обявих аз. — И без това е осиновен, не е истински Пейдж.

— Ах... няма разлики... Раждал се гол и в тяло, и в ум — каза тя. — Положение, възпитание, знаеш — ябълката и дървото.

— Искаш да кажеш крушата — засмях се аз. — Крушата не пада по-далеч от дървото.

А след две седмици те покани на вечеря.

— На тази проклета ябълка ѝ поникнали крака и избягала от дървото — каза, след като ти си тръгна.

Засмях се.

— Круша, Госпожо Б.

Не след дълго я заварих седнала на пода посред хола, заобиколена от стари вестници. Потупа този най-близо до себе си.

— Много време трябвало, за да го намеря — каза. — Но сега си спомнила.

Приклеках до нея и взех вестника със снимката на усмихнат тъмнокос мъж.

— Боже, изглежда точно като...

— Защото това бащата на Айзък — каза тя. — Умрял, когато момче било още бебе. Рак.

Мъжът имаше завладяващ, дълбок поглед.

— Красавец, а? — каза тя и ме мушна с лакът. — Като Айзък.

Лицето ми мигом пламна.

— Аз... не... не знам — запелтечих.

Смехът на Госпожа Б. есна в стаята и стените направо завибрираха от него.

— Никога не било ти да не знаеш какво да кажеш! — рече тя. — Да, хубавец е, нали? — Тя ме тупна с огромните си ръчища по гърба, а големите ѝ очи блеснаха. — Внимавай, момиче, от момчета като него гащите направо падат.

Наведох глава с пламнали бузи.

— Госпожо Б.! Не знам за какво говорите!

— Мисля, че знаеш.

Тя кимна и ме измери през очилата с присвити очи.

— Гледай да си държиш ръката върху петачето!

— Какво? — разкисках се аз. — Петачето? Какво е това?

— Касичката, най-милото ти, пишонката, гърнето с меда. Чувам всякакви имена за него. Знаеш какво казвам. Няма майка да ти обясни, затова аз обяснявам. Пазя те.

Бузите ми горяха в червено.

— Госпожо Б., наистина няма нужда да се тревожите, мога да се погрижа за моето... моето... петаче...

Тя отново ме мушна с лакът.

— Смешна, когато се стесняваш — каза, после праметна ръка през рамото ми, прегърна ме здраво и изкара въздуха от дробовете си с гръмовен, искрен смях.

Разсмях се заедно с нея.

Приятно е да почувствам усмивката в гърдите си. Тези спомени за теб са хубави. Тук спомените са единственият начин да минава времето. Както и мечтите и надеждите за един по-справедлив свят. Похубав свят, за който да се бориш, когато мен ме няма...

Няколко дни след това те посрещнах на спирката на железницата на подлеза. Беше закъснял с цял час, носеше друго яке, по-голямо, с широка качулка, която беше нахлупил на главата си.

— Звънях ти — казах. — Какво има?

— Мисля, че е направил нещо на телефона ми — отвърна ти. — Винаги знае къде съм. Струва ми се, че подозира нещо. Непрекъснато подхвърля майтапи за гаджета. Говори как трябвало да доведе вкъщи някое хубаво момиче от Авенютата.

— Моля?

Ти поклати глава.

— Забравй, няма значение. Но...

Хвана ме за ръка и ме издърпа в сенките.

— Има и нещо друго. Къде да идем, за да поговорим? — прошепна. — Не в апартамента ти, там може да ни открият. Някъде на безопасно място. Открих някои неща.

Щом разкопча якето си, различих на оранжевата светлина на уличните лампи натъпканите под плата, навити на руло документи и листа хартия.

— Преснимах ги.

Вторачих се в тях.

— Сещам се за един човек — казах. — Можем да му се доверим.

Няма да забравя лицето ти, когато Гус отвори вратата на апартамента си.

— Мръсотията не е повод за недоверие — прошепнах, щом прекрачихме прага.

Заразглеждахме документите, които беше взел от кабинета на баща си, сред разхвърляните дрехи, опаковки от чипс, празни кутийки от напитки и мръсни чинии. Написани на ръка писма, сметки на различни имена, банкови извлечения в различни държави.

— Не разбирам какво е всичко това — подметнах.

— Нито пък аз — гласеше отговорът ти.

И внезапно се натъкнахме на списък — имена на полицаи, високопоставени чиновници, журналисти, телевизионни звезди, директори на международни компании... до името на всеки стояха големи числа, някои с подробности за престъпления и провинения, които никой не би искал да се разчуют.

— Всички са били в хватката му? Можел е да направи каквото си поиска, а после да размаха това пред очите им и всичко да се размине? — рекох.

— Така изглежда.

Взех списъка в ръка и прегледах имената.

— Невероятно — отбелязах. — Това е много дебело. Как може никой да не е понесъл вината за подобни престъпления? Та това са... убийства и изнасилвания, и... Боже...

— Все някой я е понесъл — отвърна ти.

— Да, може би, но този някой е бил невинен!

— Онова, което не разбирам — рече ми, — е как го е организиран. Как го е измислил. Той е пряк човек. А това тук е коварно и подло. Той не е толкова хитър.

— Мислиш, че някой друг е...?

— Не знам. Наистина нямам представа.

Нито аз, нито ти се осмеляваме да изречем на глас имената на престъпленията, но изчитаме списъка наум. Нямах сили да изругая или да извикам. Не можех дори да се разплача от срам, че съм част от общество, в което това е възможно.

— Вече не става дума за мен и за теб, нито само за това можем ли да се виждаме, или не — рекох. — Това засяга всички. Майка ми, твоята майка, Оли, Госпожа Б., Гус, всички жертви, които така и не са получили справедливо възмездие, хората със смъртни присъди без защита... всички.

— Всички знаят, че системата е корумпирана, просто никой не го казва. Не смеят. Хората обаче не знаят, че положението е толкова зле — махнах с ръка към документите пред нас. — Мислиш ли, че... — мислите жузаха в главата ми. — ... мислиш ли, че бихме могли да използваме това по някакъв начин?

— И какво да направим с него? — рече ти.

— Можем да го скрием тук, заедно с писмото, което намерих, и да накараме някого да ни изслуша. А после да му покажем всичко.

— На кого? Знаеш какво ще се случи — на когото и да го споменем, дори да е човек, който може да направи нещо, например някой журналист или полицаи — или документите, или ние ще изчезнем по един или друг начин. При положение че изобщо ни изслушат.

— Надали биха изслушали едно сираче от Блоковете — казах, — но биха чули сина на Джаксън Пейдж.

— Но...

— Представи си само — успеем ли да изобличим него, ще изобличим и всички, свързани с него. Помисли колко хора може да спаси това, а ако успеем да докажем корупцията, може би ще доведем и до промени в правосъдната система, ще върнем справедливостта в нея. За Оли, за майка ми и за твоята е твърде късно, но за други... Нали това искаше.

Когато се прибрах у дома същата вечер, някой беше разбил апартамента ми и беше разхвърлял всичко. Изпразнени шкафове, изтърбушени дивани и столове, катурнати гардероби, изтръгнати от рамките снимки с натрошени стъкла.

Спомняш ли си? Помниш ли, че онемя, щом ти казах за заплахата, изписана на стената в хола ни? В този момент ли взе решението? При мисълта, че така нареченият ти баща беше заплашил да ме убие, ако те видя отново?

А тогава дори не знаеха за документите. За това ли мислеше в нощта, когато бе застрелян Джаксън Пейдж? Защото аз определено мислех точно за него.

— Готова съм да се принеса в жертва — рекох ти онази вечер с пистолета в ръка над тялото на Джаксън. — Но ти трябва да се бориш.

Синьото на полицейските светлини просветваше по лицето ти и в очите ти. Боже, колко те обичах, още те обичам.

— Не — отвърна ти.

Искаше ми се да ти кажа, че можем да избягаме и да останем заедно завинаги, но щеше да бъде егоизъм. Пред нас стоеше възможност за промяна, за истинска справедливост, за изваждане на истината наяве. Не можех да обърна гръб на това.

— Налага се — казах. — Ти си човекът с влиянието и с парите. Хората ще те чуят. Можеш да го направиш. А аз — не. Но мога да направя това.

Ако сега затворя очи, тук, в килията, ще си спомня усещането от последната му целувка на устните си, а ако напъна достатъчно въображението си, ще усетя аромата му, както и присъствието му до себе си. И ще чуя последните думи, които ще чуя от него някога — как произнася: „Обичам те“.

— Бягай! — извиках му онази нощ и проследих как сянката му се стопява в нощта със съзнанието, че го виждам за последен път в живота си.

КИЛИЯ 5

ИВ

Колата на Ив се спуска по улица „Крокъс“. Скрила е зачервените си очи зад тъмните очила, но докато наднича през предното стъкло и присвива клепачи към нещо пред себе си, тя ги сваля и повдига вежди, изненадана от размерите на купчината цветя и дарове за Джаксън, вече заела цялото протежение на пътеката и навлязла в пътя. Сив, напукал тротоар и асфалт, покрити с нежни венчелистчета и красиви багри.

— Колко са сега? — казва си тя.

С въздишка поклаща глава, насочва колата в обратната посока и намира онова, което търси. Забавя и спира до млад мъж в широки дънки и суитшърт, с вдигната качулка, която скрива лицето му. Тя сваля прозореца. Той ѝ хвърля поглед косо и отсича:

— Пак ти.

— Качи се в колата, Гус — казва му тя.

Той не спира да върви.

— Какво?

— Качи се в колата!

— Забрави. Предупредили са ме да не се качвам в коли на непознати — отвърща той. — А ти си ми от най-непознатите.

— Качвай се в проклетата кола, преди да се обадя в полицията и да ги накарам да те арестуват за нещо, което си измисля в момента!

Той спира.

— Мале, каква си откачалка! Добре, добре.

Той се качва и колата потегля.

МАРТА

Още два пъти сън.

Още два изгрева през все по-малки прозорчета.

Още две закуски — студен сандвич и портокалов сок.

Още три обяда.

Още три вечери до смъртта ми.

Оглеждам се из килията. Място, което унищожава душата. Притъпява мозъка. Поглъща надеждата. Води до лудост и до всичко друго, което те сломява.

Чувствам се изцедена.

Дните се въртят около храненето, съня и изгрева и залеза на слънцето.

Ще мога ли да си избира какво да ям в последния си ден?

Последната ми вечеря, само че на трапеза без вино и приятели^[1]. Така или иначе приятелите ми не биха стигнали, за да насядат около цяла маса, а и бих споделила последните си часове с един-единствен човек.

Така и не можахме да си прекараме добре навън като обикновените хора. В неговата част на Ситито папараците се лепяха за него като оси на сладко. Ако го видеха с мен, момиче от Блоковете, новината щеше да цъфне по всички жълти вестници в града.

Той казваше, че не го е грижа, за разлика от мен.

Щяха да се разровят и за мен. Да подхванат отново историята с убийството на мама. „Майка й, прегазена от шофьор беглец“, щяха да гласят заглавията, или пък „Осиротяла благодарение на съседа убиец“. И подобни шибании, и подобни лъжи.

Светът е изтъкан от лъжи и полуистини.

Не исках онова, което имахме с Айзък — каквото и да беше то, — да бъде засенчено от подобно нещо, от припомнянето и на двама ни, че баща му е убиецът на мама.

Макар че е вярно също, че именно това ни събра.

Ако имах избор за последната си вечеря, на нея щяхме да бъдем аз и той. Вечер в гората, оранжевият залез през клоните, тишина,

смущавана единствено от птичи песни. Не ми пука каква ще бъде храната — нещо, от което дъхът ми не мирише и не се оригвам, — реване с фурми като това на мама или меденият сладкиш на Госпожа Б. Ще го изям бавно, наслаждавайки се на всяка хапка и на всяка секунда с него.

Една лятна вечер седяхме двамата на двете здрави люлки в парка. Беше около месец, след като баща му беше взел да разпитва къде и с кого си губи времето. Вече разговаряхме на по-сериозни теми. Като че над времето ни заедно тегнеше заплахата. Изгълтвахме всяка възможна секунда, преди да настъпи неизбежният край.

— В нощта на катастрофата — надвика той шумното скърцане на люлките, което заглушаваше дори трафика в далечината, — той се прибра шумен и превъзбуден. Беше късно. Единайсет или полунощ. Чух го да приказва по телефона. Беше пил. Майка ми му се развика — беше в истерия. „Пак си ходил при оная кучка“, каза.

— Имал е връзка?

— Нямаше да е първата. Връзките му винаги бяха с жени от Блокови жилища, но майка ми, приемната ми майка, изглеждаше добре до него, а семейството й имаше пари, никога не би я зарязал... тя е влиятелна жена, по своя си начин. Все едно... бяха навън, зад къщата, и викаха и си крещяха един на друг, затова станах и отидох да проверя за какво е цялата врява. Беше изключено да не забележа колата, беше...

— Един бездомник ми каза, че я е блъснал джип — прекъснах го аз.

Той кимна и ме погледна косо при разминаването на люлките ни.

— Колата на Оли беше съвсем малка. Щом вдигнеше над четирийсет, цялата започваше да се тресе. Шегувахме се, че трябва да внимава да не блъсне някоя лисица, защото определено би било фатално... за колата.

— Неговата беше помляна — продължи той, зарови крака в земята под люлката и я спря. — Беше... предницата... ох, не ти трябва да знаеш.

Спах до него. Крушките на уличните лампи около парка бяха изгорели преди цяла вечност и никой не ги беше сменил. Беше тъмно. Силуетът му се очертаваше на светлината на главния път в далечината, но не виждах почти нищо друго.

— Половин час по-късно пристигнаха някакви мъже в пикап. Баща ми ги пусна да влязат. Видях го да им дава пари и си стиснаха ръцете. Двама от тях се заеха с джипа.

— В какъв смисъл?

— Поправиха го. На мен ми се струваше, че е свършен, но бяха донесли нов преден капак и боя... — той въздъхна, хвана ме за ръцете и доближи люлките ни. — Аз обаче вече бях направил снимки — зашепна. — Опитах се да запиша разговора на другите мъже с баща ми на телефона си, но не се получи особено добре. Щом си тръгнаха, се измъкнах от къщата и ги проследих. Не знам защо, по-разумно щеше да бъде да се върна в леглото, да се завия през глава с юргана и да се направя, че нищо не се е случило. Нещо обаче ми попречи. Паркирах ей там, на стария паркинг — посочи от другата страна на улица „Крокъс“, до един неработещ бар, — промъкнах се в сенките и се скрих във входа на магазините.

Стисна ме за ръка.

— Чух разговора им, застанали над нея, после ги проследих до Блокови жилища и се скрих зад кофите, докато те трошаха колата на Оливър Б., за да изглежда достоверно. Не мога да си представя, че само аз съм ги видял — вдигнаха страшен шум.

— Защо тогава не направи нещо?

Усетих ръката му — галеше косата и бузата ми.

— Обадох се на полицията и на бърза помощ — рече, — но какво друго можех да направя?

— Да кажеш на някого, който да направи нещо?

— На кого например, Марта?

— На полицията? На вестниците? На някой журналист? Все някой...

— Никой не би ми повярвал...

— Имал си доказателство! За тях щеше да е огромна новина. Можеше да им кажеш какво е извършил баща ти, да им покажеш снимките, записа. Щяха да са в екстаз, да го сложат на първа страница — какъв скандал.

Той повдигна ръцете ми до лицето си и ги целуна.

— Искан ми се — прошепна, — наистина ми се иска да беше възможно. Но знаеш, че нямаше да стане така. В мига, щом някой заговореше за това, щяха да потулят нещата заедно с всички

доказателства. Знаеш го, Марта. Някога замисляла ли си се кое е най-могъщото нещо на света?

— Някой човек? — рекох. — Някой, който държи на интереса на хората. Поне така би трябвало да бъде.

— Би трябвало, но не е. Властта е най-могъщото нещо на света. Който държи властта, може да прави каквото си поиска. Може да се е сдобил с нея по законен път, но начинът, по който я задържа, увеличава или упражнява... ето това е притеснителното.

— Това не е редно. Имаме толкова доказателства, но дори с тях не можем да направим нищо. Има ли смисъл да опитваме? Можем ли да накараме някого да ни изслуша или да ги покажем на някого?

Той ме дръпна към себе си. Целунахме се и усетих топлината му върху лицето си.

— Няма да се отказваме — зашепна той. — Тук... сега... ти и аз... заедно ще намерим начин.

Пусна ръцете ми и се изправи.

— Достатъчно мрак и гибел — рече.

Завъртя люлката, на която седях аз, веригите се омотаха една около друга и седалката ми се сви и се повдигна леко.

— Дръж се — каза, — и гледай нагоре.

Послушах го. Той ме пусна и се загледах в малките като топлийки звезди и небето, докато светът летеше и се виеше около мен първо в едната посока, а после в другата, докато веригите не се разплетоха и люлката не спря.

— Пълна лудница — казах и се изправих несигурно.

Главата ми още се виеше, когато отново го целунах.

Жуженето на камерата на стената ме кара да се опомня и ми отнема усмивката, която ми е дарил споменът.

Май начинът намери нас, Айзък.

Вдигам глава и поглеждам в обектива. Колко души ме гледат?

Всички от Авенютата и от Ситито, които слагат Джаксън Пейдж на пиедестал?

Още колко ще са се включили след два дни?

Съвсем скоро ще научат истината.

[1] Игра на думи: на английски Тайната вечеря се казва „The Last Supper“, букв. „Последната вечеря“. — Б.пр. ↑

ИВ

Ив паркира колата до подлеза, близо до планината от дарове за Пейдж.

Гус цъка с език.

— Какво? — пита тя.

— Ей тая глупост — отговаря той. — Хората са пълни глупаци.

— Явно знаеш истината?

— Вероятно аз съм единственият, който знае цялата истина, но това не значи, че ще ти я кажа.

— Защото не искам да ти платя за нея?

— Да, и това, но е въпрос и на чест — казва той.

— О, престани, моля те.

— Какво? Решила си, че като съм от Блоковете и нямам пари, и понеже те разполагат с мен както си поискат — властите и кой ли не, — значи си нямам принципи, така ли?

— Не съм казвала...

— Не беше нужно, жено. Ти си тая без принципи, дето ме вкара насила в колата. Със заплаха.

— Не съм те заплашвала. Остави това. Защо властите не знаят? Защо не им каза?

— Не са ме питали. Не искат да знаят. А и както вече казах, въпрос на чест е.

Ив потропва с пръсти по волана.

— Къде живееш? — пита тя.

Той се извъръща рязко към нея.

— Какво? Защо?

— Защото трябва да ми дадеш някои документи и писма.

— Нямам никакви документи и н'нам какво си.

— Напротив. Айзък ми каза.

— Забравй да те водя вкъщи. Ако някой види?

— Затова дойдох по тъмно.

— Не искам никакви рискове. Няма да те водя вкъщи, точка. Плюс това, дори да ти дам тия боклуци, от тях не се разбира кой го е

убил или защо.

— Прочел си всичко?

Той повдига рамене.

— Ами писмото на Марта?

Той се взира в нея.

— Хм... И там не пише кой го е убил.

— Но всичко това са доказателства.

— И каква е файдата? Нищо не струват. Кой ще те чуе? Кой ще го отпечата? Няма смисъл.

Той се обръща и зяпва през прозореца, загледан в полицаия, който крачи напред-назад пред даровете за Джаксън.

— Виж какво, писна ми от това — казва Ив. — Опитвам се да постъпя както трябва, а всички ми пречат. Убедена съм, че Марта не го е извършила, обаче тя отказва да го признае. Айзък почти го изрече, но не споделя нищо друго заради някакво си обещание, въпреки че то ще доведе до смъртта ѝ. Ти твърдиш, че знаеш всичко, но не искаш да ми разкажеш. Времето тече, моментът, в който едно невинно момиче ще се прости с живота си, приближава, а аз не мога да направя нищо по въпроса. Просто ми дай документите — завършва тя.

— А ако изпортиш на някого, че си ги получила от мен или че аз съм ги крил? А? Какво според теб ще ми се случи тогава? Ще ме пипнат. Ще потъна вдън земя и никой няма да разбере или да се загрижи.

— Няма да кажа на никого.

— Поправка — казва той. — Няма да искаш да кажеш на никого. Понякога обаче човек няма избор.

Тя отпуска глава в ръцете си.

— Никой няма да ти направи нищо просто защото си прибрал някакви документи.

— И за миг не вярвай на това, жено!

Тя пали двигателя, слага предпазния колан и заключва вратите.

— К'ви ги вършиш? Пусни ме!

Тя натиска газта. Полицаят, който пази цветята, спира на място.

— Дали онзи полицай няма да се заинтригува от това, че си скочил в колата ми и си поискал парите ми?

— Не би го направила.

— Ами ако му дам повод да претърси дома ти?

Тя натиска педала по-силно и полицаят приковава очи в колата.

— Ами ако открие документите? Ще реши, че си влязъл с взлом в дома на Джаксън и си ги отмъкнал. И какво ще стане после?

Тя оставя колата да тръгне напред. Полицаят посяга към радиостанцията.

— Недей...

— И на двамата ни е ясно какво ще се случи, нали? Спомена го по-рано. Какво каза преди минута? „Ще ме пипнат. Ще потъна вдън земя и никой няма да разбере или да се загрижи.“ Нещо подобно, нали?

— Пък аз мислех, че си сваятна.

— Виждали са се, нали? Марта и Айзък Пейдж?

— Какво?

— Не е ли така?

— Да, да, хубаво, виждаха се.

Колата се приближава все повече.

— Как са се запознали?

— Няма да кажа... — той дърпа ръчката на вратата, но тя не помръдва. — Мамка му, жено! Мамка му! Добре... Добре... запознаха се след смъртта на майка й. Айзък взе да се навърта тук.

— Защо?

— Оф, боже, май не си от най-умните? Бил е гузен, разбира се. Заради майка й.

— Защо е бил гузен? Няма ли нищо общо с това, нали така?

Гус вдига ръце от безсилие.

— Не е убивал майка й, ако за това питаш. Той е свястно момче...

— Ами Джаксън? Той знаеше ли, че двамата се виждат?

Колата продължава напред, а полицаят разкопчава кобура си.

— Джаксън? Мамка му, той им забрани да се виждат, изтарашиха апартамента й, каза й, че ще я убие, ако не престанат да се виждат, и щеше да го направи.

— Значи онази вечер той просто е дошъл и я е намерил?

Полицаят се насочва към колата.

— Мамка му, моля ти се, пусни ме да си ходя!

— Кой застреля Джаксън? Чие беше оръжието?

— Не мога да ти кажа.

Тя дърпа ръчната спирачка, а полицаят светва с фенера си през предното стъкло.

— Пистолетът на Джаксън. На Джаксън беше. Каза, че ще я застреля, взе да говори някакви гадости за майка й, наистина гадни работи...

Полицаят пристъпва още напред.

— Кой го застреля? — Не мога! — казва той. — Не трябва да го разбираш от мен!

— Кой беше там? Кой видя какво се случи?

— Аз... той... Боже, жено, пусни ме! Нямам избор. Оплетен съм в някакъв шибан триъгълник между властите, Марта и Айзък — а сега и ти, а не съм направил нищо!

Полицаят чука по прозореца на шофьора.

— Как се казва твоята улица?

— Моля?

— Бързо, как се казва твоята улица?

— „Сноудроп клоуз“, да ме вземат шибаните мътни, „Сноудроп клоуз“!

Тя натиска копчето, прозорецът се отваря и вътре нахлува студен въздух.

Гус навежда глава.

— Добър вечер, госпожо, може ли да попитам какво правите тук толкова късно?

Ив се усмихва на полицая.

— Извинете, господин полицай — казва тя. — Дойдохме да видим даровете.

— А вие? — пита онзи и светва с фенера в лицето на Гус.

— Да, и аз също — измърморва той.

Полицаят връща очи на Ив.

— Всичко наред ли е, госпожо?

— Разбира се, благодаря.

— Е, тогава да не ви прекъсвам.

Той започва да се отдалечава. Гус въздъхва с облекчение.

— О... — обажда се Ив през прозореца. — Извинете, полицай, само още нещо, бихте ли ме упътили към „Сноудроп клоуз“?

Той се връща до колата.

— „Сноудроп клоуз“? Каква работа има някой като вас там?

— Адвокат съм — излъгва тя. — Трябва да оставя едни документи на клиента си.

— Ясно. Кой номер?

— Аз ще те заведа — прекъсва ги Гус. — Няма проблем, полицаи, аз ще я заведа.

— Колко мило — казва Ив с усмивка.

Полицаят се отдалечава. Ив затваря прозореца, отново пали двигателя и потегля.

— Знаеш ли, вие от Авенютата идвате тука да си изливате мръсотията, забърквате и нас във вашите каша, а после ние трябва да го отнесем, защото вие се измъквате с парите си. Говното винаги пада надолу, жено. Крайно време е да турим край. Ще ти дам ония работи, писмата и прочие, обещавам, обаче ще ти кажа и още нещо — спри колата.

— Моля?

— Спри колата до подлеза. Ето тука, спирай.

Тя отбива и спира.

— Виждаш ли това на стената? — той се навежда напред и посочва през предното стъкло. — Охранителна камера. Стои тук от години. Казах, че било, за да ни пазят. Обаче, когато ни потребва, заявиха, че не работела.

— Но...?

— Отключи.

— Не съм чак толкова глупава. Ще ми избягаш.

— Няма — отговаря той. — Казах, че обещавам, и бях искрен. Сега гледай камерата.

Той се отдалечава от колата и пресича пътя. Пред очите на Ив камерата се обръща и го проследява.

ТЕРАПИЯ

— Не очаквах да ни позволят още една среща — казва Марта.

Китките и ръцете ѝ са превързани. Тя вдига очи към Ив.

— Трябваше да ги убедя — отвръща Ив. — Как си? Изглеждаш уморена.

— Така е — кимва Марта. — Просто... — гласът ѝ заглъхва.

— Искаш ли да поговорим за това?

Марта я измерва с очи. Гърдите ѝ се повдигат с всяко вдишване, а пръстите ѝ шават, отпуснати в скута ѝ. Тя прокарва длан по обръснатата си глава.

— Не — прошепва.

Ив кимва.

Марта поема дълбоко дъх и се привежда напред.

— В известен смисъл — зашепва — ще бъде облекчение, когато настъпи. Не мислех... че ще... че ще... — Скръства ръце на гърдите си. — ... Не знам... — проронва. — Ще се видим ли утре?

— Надявам се — отвръща Ив.

Марта обвива тяло с ръце.

— Пазачът каза, че вече няма да има лични терапевти, че били направили кабинет с някакви виртуални съветници — влизаш и един глас говори с теб.

— Знам — научих едва вчера. Вече водиха ли те при такъв?

— Не.

Марта поглежда към прозореца над рамото на Ив.

— Знаете ли, радвам се, че сте засадили дървото. Хубаво е човек да види нещо зелено. Нещо истинско.

— Ако те заведат, не си длъжна да казваш нищо.

Марта връща очи върху Ив.

— Излъчват на живо навън — казва Ив.

— А камерите в килиите?

— Те също вече.

— Гледат ме през цялото време?

— Не го ли беше осъзнала вчера, преди номера си с надписа на стената?

— Не съвсем. Мислех, че някой от служителите ще го види, или... знам ли... И какво? Излъчват го по телевизията?

— По телевизията, в интернет... Безплатно е. Така де, безплатно е поне до шест часа в твой ден седми.

— След което ще се плаща?

Ив кимва с глава.

— Видяха ли се всички имена на стената?

Тя кимва отново.

— Добре — прошепва Марта. — А моя надпис?

— О, да.

Марта се усмихва бегло.

— Значи сте го гледали? — пита.

Ив се размърдва на мястото си.

— Само малко, снощи — признава.

— Хм, слава богу, че не сте гледали оная вечер.

— Коя?

Марта повдига рамене.

— Килия 3, мисля. Малко взеха да ми се сливат.

Ив скръства ръце пред себе си.

— Един от затворниците ми разправи, че според него в една от килиите ви дават някакъв газ, от който получавате халюцинации.

— Точно за това говоря. Откачена работа. И шибана.

Марта прибира ръце в ръкавите на гащеризона и ги скръства на гърдите си. Смъква се по-ниско в стола.

— На някого може да му се стори смешно.

— Може би — на някой по-жесток човек.

— Да, а сега вече могат и да гледат. Един вид, това е част от забавлението, от развлечението, сещате ли се, като някакъв откачен зоопарк или нещо подобно. — Тя потърква лице с ръце и издиша шумно. — Ако газът не се е виждал, е било направо сензация, нали така? Изглеждала съм като някакво лудо, обезумяло момиче. Кой знае, на някой порядъчен човек може и да не му се понрави, може дори да има някакъв обществен отзвук, да кажат, че... знам ли... че е в противоречие с правата на човека или нещо подобно. Нормално е да предположиш такова нещо. Да ни пускат газ.

Тя замълчава замислена.

— По кое време гледахте?

— Около четири-пет тази сутрин — отвръща Ив. — Събудих се и не можах да заспя повече.

— Значи сте ме гледали как спя?

— Тревожех се за теб. Беше... беше... единственият начин да проверя как си. Това разстройва ли те? Би ли предпочела да не бях гледала?

— Защо сте се тревожили за мен? Защото това ви е работата?

Ив се замисля.

— Навярно съм се притеснявала какво могат да ти направят. И как се чувстваш. Не защото си ми клиент, а защото... защото си уязвима. И сама.

— Защото съм само момиче?

— Всъщност не. Защото си човешко същество. Защото не понасям страданието. И болката. Защото се тревожа за теб. Защото се чувствам безполезна. Защото не искам да умираш.

Пред погледа ѝ Марта избърсва очи с опакото на ръката си.

— Защото мисля, че те е страх.

Марта започва да диша на пресекулки.

— Няма да гледам повече — казва Ив.

— Няма значение — отговаря Марта. — Просто усещането е малко странно, това е.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Хм, непрекъснато звучите като терапевт, който пита: „Искаш ли да поговорим за това?“.

— Брей, колко странно — казва Ив с усмивка.

Навън дървото се огъва на силния вятър, а птиците се подмятат наляво-надясно.

Марта поглежда стената на кабинета.

— Във всяка килия има часовник, знаете ли? И всички тиктакат силно като този тук. Мислех, че ще свикна, но не стана.

— Спомням си един от затворниците — подхваща Ив, — казваше се Хорхе... Успя да се покатери на касата на вратата и свали часовника от стената. После го разби на парчета.

— Затворени са зад метална решетка.

— Оттогава, да.

Марта ѝ се ухилва.

— Разрешено ли ви е да ми разказвате такива работи?

Раменете на Ив се повдигат.

— Какво ще стане с работата ви с тези нови виртуални съветници?

— Ти си последният ми клиент — отвърща тя.

Марта се размърдва на стола.

— Значи няма да ме забравите?

— И иначе нямаше да те забравя — отговаря Ив.

Бърка в чантата си и вади нов пакет бисквити, този път с яйчен крем.

— Благодаря — казва Марта. — Тези са ми любимите, но трябва да пазя талия — отново се опитва да се усмихне.

Ив ги бута през масата.

— Изяж ги всичките, по дяволите.

Марта невероятно внимателно отваря опаковката от единия край, вади една бисквита и гризва крайчето ѝ.

Ив я наблюдава как яде.

— От колко време имаш връзка с Айзък Пейдж? — пита.

За секунда устата на Марта спира да се движи. Тя заковава очи в Ив и цялото ѝ тяло се напруга.

— С кого сте говорили?

— С Айзък, с Госпожа Б., с Гус от Блокови жилища. Знаеше ли, че има охранителна камера, насочена точно към мястото, на което твърдиш, че си застреляла Джаксън?

Марта слага остатъка от бисквитата в уста.

— Ако знаете това, значи ви е ясно, че няма смисъл — изфъфля тя през трохите.

— Пазят записите от всички охранителни камери.

Марта преглъща.

— Няма значение. Не искам да се подлагам на това. Не искам да мисля за него, да говоря за него, нищо. Нищо. Всичко приключи.

Тя взема нова бисквита и отхапва половината, следейки как Ив вади от джоба си мобилен телефон и докосва екрана.

— Не е разрешено... — започва Марта.

Ив вдига пръст пред устните си, за да я накара да замълчи, и вдига телефона до ухото си, приковала очи в нея.

— Ало, да, аз съм. Тук съм — изрича в слушалката. — Аха. Да, пред мен е. Яде бисквитите, които ѝ изпрати. Прав беше, любимите са ѝ.

Лицето на Марта замръзва. Мига ли, мига с очи.

— Сега ти я давам. Не, няма проблем, тук няма камери, всичко е наред.

Подава ѝ телефона.

— Иска да говори с теб.

Марта зяпва с отворена уста.

— Вземи го.

Марта поклаща глава.

— Вземи го — изсъсква Ив. — Айзък е.

Подава ѝ телефона през масата.

Марта посяга бавно с трепереща ръка, докосва телефона с несигурни пръсти и без да изпуска Ив от очи, го стисва и го долепя до ухото си.

— Ало — прошепва.

Извързва очи от Ив, свива рамене, вдига колене пред гърдите си и ги прегръща с една ръка, измества се на ръба на стола и започва да се клати напред-назад.

— И ти ми липсваш — прошепва.

Кимва и през сълзите ѝ се прокрадва усмивка.

— Ти видя ли го? А Госпожа Б.? Да? Успя ли да види името му?

След секунда усмивката повяхва.

— Не мога. Не съм...

Полага глава на коленете си.

— Не мога — повтаря в слушалката. — Не... Не мога да им го кажа... Няма да...

Избърсва очи с ръка.

— Кой би ми повярвал? — прошепва. — Знам... но доказателствата... камерата... — тя отново заклаща глава, докато Айзък говори. — Не, обсъдихме го... дори и така... не, Айзък, моля те... Няма да променя мнението си...

За секунда поглежда Ив, но лицето ѝ се изкривява, очите ѝ се пълнят със сълзи и тя се свива на стола си, свела ниско глава.

Диша на пресекулки между сподавените хлипове.

— И аз те обичам — прошепва.

Затваря телефона и го пуска на пода. Ив заобикаля масата, поема потреперващото ѝ тяло, мокро от капещите сълзи, и го притиска здраво в прегръдките си.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

18:30.

Пронизителна тематична музика бумти с ритмичния звук на сърдечен пулс. Тъмносин екран, пращящи и пукащи снежинки. Логото с окото, думите „Око за око“ се въртят около ириса.

Музиката затихва. Логото се премества в края на екрана, думите спират да се въртят, а прожекторите огряват ново студио — стара съдебна зала с облицовани в дъб стени, дървен подиум за съдебните заседатели, на който е наблъскана публиката, големи дървени маси и пет резбовани дъбови катедри.

Кристина стои встрани от заобиколената със столове с облегалки маса, на фона на гравирани табла, облечена е в електриковосин костюм с панталон, пристегнат в талията, с дълбоко деколте. На върха на носа ѝ има бутафорни очила, а на главата си е нахлупила дълга съдийска перука.

КРИСТИНА: Добър вечер и добре дошли при „Съдия Неделя“!

Публиката ръкопляска.

КРИСТИНА: Както винаги в „Съдия Неделя“ излъчваме на живо от тази историческа сграда в централен Лондон — Олд Бейли^[1], — издигнала се на мястото си в края на седемнайсети век и станала свидетел на процесите на братята Крей^[2] и на Оскар Уайлд. След премахването на съдилищата сградата е спасена от затваряне благодарение на преустройството си в телевизионно студио специално за нашето предаване „Съдия Неделя“, а сега редовно приютява и чисто новото ни предаване — „Бутон справедливост“ — в ефир два пъти дневно, седем дни в седмицата.

Тя замълчава и се усмихва на камерата.

КРИСТИНА: Екипът на продуцентска къща „Око за око“ с изключително вълнение е готов да ви представи новия си проект. Ако все още не сте видели трейлъра и не сте се включили, няма да бъдете разочаровани. Това е шанс за вас, обикновените членове на обществото, да станете част от жури, което ще седне пред обвиняемите, за да чуе историите им. Мислите, че са виновни?

Натискайте бутона! В журито има трима участници и единствено мнозинството може да изпрати провинилите се в затвора. Искате да се включите в журито? Посетете линка на нашия уебсайт за подробности относно покупката на билети. А те неизбежно ще свършат мигновено, затова се наместете, докато имате шанс!

Публиката ръкопляска. Зъбите и диамантеното колие на Кристина проблясват на прожекторите.

КРИСТИНА: В днешното предаване отново ще имаме включване на любимия ни неуморен репортер Джошуа Декър.

Джошуа, облечен в елегантен син костюм с елече и вратовръзка, дотичва в залата и маха на публиката с ръка, докато хората ръкопляскаат и подсвиркват. Той намигва на няколко души, докато минава покрай тях, взема ръката на една жена и я целува с усмивка.

КРИСТИНА: Благодаря, че се присъедини към нас, Джошуа. Днес не си се уморил много, доколкото разбирам?

ДЖОШУА: Покрай теб и прекрасната ни публика ставам още по-неуморен!

Сред жените се разнася шепот.

КРИСТИНА: Разбира се, Джошуа, в нашия съд в „Съдия Неделя“ трябва да се явиш с перука.

Тя му подава бяла съдийска перука — по-къса от нейната. Той я слага на главата си с усмивка и се обръща към камерата.

ДЖОШУА: Какво ще кажете, драги зрители? Елегантен ли съм така?

Чува се подсвиркване. Джошуа започва да позира.

КРИСТИНА (високо, над подсвиркванията): А сега по-сериозно, драги зрители...

Джошуа вдига ръка, за да успокои публиката.

КРИСТИНА: Днес, само в нашия канал, сме поканили експертна група, за да обсъдим случая на тийн убийцата Марта Хънидю и да ви помогнем да вземете информирано решение за своя вот. Наистина ли е виновна, както твърди самата тя? Наистина ли тя ни отне едно от националните ни богатства?

Студиото притихва. Камерата се приближава към лицето на Кристина — с просълзени очи и потръпващи устни.

ДЖОШУА: Да ги поканим!

Джошуа и Кристина пристъпват към празните катедри.

КРИСТИНА: На катедра номер едно представяме психолога на звездите, Пени Дрейтън!

Под аплодисментите на публиката на сцената излиза пълна жена, помахва на камерата и заема мястото си на крайната катедра.

КРИСТИНА: От безмилостния отряд за борба с престъпността в Ситито — главен следовател Харт, на катедра номер две.

Широкоплещест мъж в изгладена синя униформа, лъскави еполети и редица ордени излиза и заема мястото си. Лицето му е безизразно. Очите му са студени. Аплодисментите на публиката в студиото заглъхват леко.

ДЖОШУА: Авторът на бестселъра „Защо убиват тийнейджърите“ е на катедра номер три... Иън Чобъри.

Силата на аплодисментите нараства леко с появата на мъж на средна възраст. Лъчите на прожекторите лъщят по голото му теме и дебелите очила, а той кимва отсечено, махва с ръка и застава на следващата катедра.

КРИСТИНА: И накрая, на катедра номер четири, е едно лице, вече познато на нашите зрители, участник, включил се в състава ни днес в последния момент, бившият съдия от Върховния съд, господин Сайсеро.

Сайсеро бутва очилата нагоре по носа си, преминава през сцената и заема мястото си. Мустаците му потръпват в опит да се усмихне. Той слага ръце на катедрата, кръстосал пръсти. Ако камерата се приближи, ще разкрие, че около яката на ризата му са се събрали струйки пот.

Аплодисментите секват. Кристина и Джошуа са от двете страни на катедрата и заемат местата си на някогашните подиуми за свидетелите. Всеки е стиснал съдийско чукче в ръка.

КРИСТИНА: Сайсеро, нека започнем с вас. Това е второто ви гостуване, за да обсъдим случая на Марта Хънидю. Защо той ви интересува толкова?

Сайсеро прокарва ръка през прошарената си коса.

САЙСЕРО: Интересувам се от справедливост за всички. За жертвите — безспорно. За семействата, които са оставили, но и за обвиняемите.

ГЛАВЕН СЛЕДОВАТЕЛ ХАРТ: Обвиняемите? Обвиняемите се отказват от правото си на справедливост в мига, в който извършат

престъплението си!

САЙСЕРО: Приемате я за виновна, докато тя всъщност е просто обвиняема. Нима забравихте принципа „невинен до ДОКАЗВАНЕ на вината“?

ГЛ. С. ХАРТ: Виновна е, и още как. Моите хора я заловиха. Признала си е. Какво повече искате?

САЙСЕРО (вика): ДОКАЗАТЕЛСТВО! Искам ДОКАЗАТЕЛСТВО! Доказателство, за бога!

Джошуа удря леко с чукчето по дървото. Гостите мълкват и се обръщат. Той се усмихва.

ДЖОШУА: Мисля, че гостите ни малко се превъзбудиха, Кристина, не смяташ ли?

КРИСТИНА: Определено. Може би да насочим вниманието към госта ни на катедра номер три, Иън Чобъри. Иън е автор на няколко криминални бестселъра, като пише както от гледната точка на убиеца, така и на детектива, тоест точния човек, който ще ни позволи да надникнем в умовете и на двете страни...

САЙСЕРО (прекъсва): Неговото е литература!

КРИСТИНА: ... както на обвиняемия, така и на жертвата, Джаксън Пейдж. Кажи, Иън, има ли смисъл в понятието „доказателство“?

ЧОБЪРИ (тихо): Благодаря, Кристина. Смятам, че е важно да помним какво представлява доказателството практически, за какво е необходимо то и за какво би послужило. В делата, които начетеният ни приятел господин Сайсеро е ръководел по време на кариерата си, доказателствата действително са били от първостепенна важност, тъй като на него се е падала ролята да обясни на съдебните заседатели какво трябва да видят, за да им помогне да осмислят престъплението и оттам — решението си. Нашата правосъдна система обаче е еволюирала в далеч по-висша, по-справедлива и по-демократична система. Сега всички ние сме съдии и съдебни заседатели. Всички имаме равноправен глас...

САЙСЕРО: Не е вярно!

ЧОБЪРИ: Имайте уважението да ми позволите да изкажа мнението си, господин Сайсеро.

ДЖОШУА (прекъсва): Както винаги, господин Сайсеро е гласовит, но сега нека изслушаме нашия експерт, психолога Пени

Дрейтън. Приятно ми е да се видим пак, Пени.

Той намига на Пени, а тя се изкискава.

ДЖОШУА: Каква според теб е мотивацията на тази млада жена да убие Джаксън Пейдж?

ДРЕЙТЪН: Не е нужно да се връщаме кой знае колко назад във времето, за да открием вероятния мотив на госпожица Хънидю за подобно деяние. Ако разгледаме детството ѝ, ще забележим хаоса, на който е била подложена. Бащата изчезва още преди раждането ѝ, майка ѝ я оставя да се оправя сама ден след ден, нощ след нощ, с извинението, че работи, докато всъщност излиза на срещи с мъже.

САЙСЕРО: Пълни глупости! При това го знаете!

ДРЕЙТЪН: Всичко това води до изключително нестабилно младо момиче. Да не забравяме и смъртта на майка ѝ. Влиянието, което оказват всички тези събития върху личността ѝ, е забележително. Според мен мотивите ѝ са ревност и завист. Няма спор, че е живяла трудно — без пари, без обич, без внимание и съчувствие, — видяла е стандарта на богатите и известните и е приковала вниманието си върху тях. Подмамила е Джаксън Пейдж там, за да намери смъртта си.

САЙСЕРО (вика): ЗАЩО? ЗАЩО би подмамила един от най-богатите и най-известните хора в света, за да го убие, а после ще признае? ЗАЩО ѝ е да го прави?

Той блъска с юмруци по катедрата.

САЙСЕРО (вика): Това няма никакъв смисъл, а и вие не се опитвате да откриете такъв!

Кристина трясва с чукчето по дървената стойка.

КРИСТИНА: Тишина, господин Сайсеро, моля ви, тишина! Или ще наредя да ви отстранят от залата!

ГЛ. С. Харт се изсмива на Сайсеро.

ГЛ. С. ХАРТ: Сама каза, че е виновна, Сайсеро, ама че си глупак. Защо ѝ е да го прави, ако не е вярно?

САЙСЕРО: Ами, като сте следовател, бихте могли да направите нещо невероятно, например да разследвате! Да задавате въпроси! Щом сте толкова убеден, че тя го е извършила, разберете защо! СВЪРШЕТЕ СИ ПРОКЛЕТАТА РАБОТА!

ГЛ. С. Харт се обръща към Сайсеро и започва да мушка въздуха с пръст.

ГЛ. С. ХАРТ (крещи): Свърших си работата, кретен такъв! Арестувах убиеца! Разполагам с оръжието, което е използвала, както и с подписано самопризнание. Осигурих ѝ смъртна присъда, каквато заслужава, и след два дни ще бъде там, за да видя как електричеството ще я разтърси и ще изпържи мозъка ѝ, както заслужава. Ако ти беше свършил своята работа както трябва преди толкова години, сега по улиците ни нямаше да бродят убийци. Ти си пускал убийците. Ние не го правим. Благодарение на нас улиците са безопасни.

Той излиза иззад катедрата и пристъпва към Сайсеро.

ГЛ. С. ХАРТ (със съскащ от яд глас): Жестокостта на Марта Хънидю няма равна, затова тя заслужава да умре!

Сайсеро изскача иззад своята катедра, спуска се срещу Харт и го сваля на земята с един удар. Появяват се охранители. Падат столове. Пищят хора. Камерата се връща на Кристина и Джошуа, които вече са застанали един до друг с разкривени перуки.

ДЖОШУА (тихо): Страстите около този противоречив случай се разгорещиха.

Кристина, с отворена уста, повдига вежди към него.

ДЖОШУА: В „Съдия Неделя“ никога не е скучно, драги зрители!

КРИСТИНА: Със сигурност, Джошуа! Винаги има вълнение, а често се стига и до скандали! Ще се видим пак след краткото съобщение от нашите спонсори — „Сайбър секюр“, — за да видим как върви неотменимото гласуване.

[1] Олд Бейли (англ. Old Bailey) — нарицателно за сградата на Централния криминален съд, намираща се на едноименната улица в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Братята Роналд и Реджиналд Крей са английски гангстери, едни от най-влиятелните представители на организираната престъпност в Лондон от 50-те и 60-те години на 20-и век. — Б.пр. ↑

ИВ

Оранжевата светлина от припукващия, съскащ огън се отразява в лицата на Ив и Айзък. Седят един срещу друг, замислени съсредоточено.

На холната масичка лежат папките и документите, скрити от Гус, а до тях — тетрадки, изписани с извадената от тях информация, празни чаши от кафе и чинии с корички от сандвичи и опаковки от храна.

Макс седи в дъното на хола с лаптоп на коленете си и гледа ту майка си, ту Айзък. От време на време цъка с език и поглежда часовника си.

— Няма ли да ми кажеш какво става? — пита.

Ив прокарва пръсти през косата си, но не вдига очи.

— Не — отговаря. — По-добре да не знаеш.

— Държиш се с мен като с дете.

На вратата се позвънява.

— Обаче се очаква аз да отворя, нали?

Той се изправя и излиза. Айзък се обръща към Ив:

— Трябва да му кажеш.

— Опитвам се да го защита.

— Заради случилото се със съпруга ти?

— Не можеш да разбереш.

— Разбирам само, че го излагаш на по-голяма опасност, като не му казваш.

В хола се появява Сайсеро и се тършва на дивана до Ив. Бърка в джоба на самото си, вади връзка ключове и ги хвърля на холната масичка. Ив, Айзък и Макс се вторачват в тях.

— Това искахте, нали? — пита той и потрива драскотините и натъртванията по кокалчетата си.

— Да, но... — зашепва Ив.

— Представихте се страхотно по телевизията днес, съдия — казва Макс. — Как само фраснахте оня полицай... беше просто... Уха!

Сайсеро се обръща към него и мустаците му се извиват в безрадостна усмивка.

— Благодаря, по принцип нещата не бива да се разрешават по този начин.

— Напротив — отвърща Макс, прави няколко крачки напред и насочва вниманието си към ключовете. — Това да не са...? — Очите му се спират на ключодържателя с познатия герб на пазителите на реда. — Взели сте ключовете му?

Сайсеро поглежда Ив, после — него и повдига рамене:

— Ами... Паднаха от джоба му.

— Да, бе, да — отвърща Макс и ги взема. — Нарочно ли се сбихте? За да ги докопате?

— Не одобрявам насилието, Макс, но понякога е необходимо.

— Значи съм прав, нали? Какво точно сте намислили?

Ив се изправя и спира очи на сина си.

— Не бива да казваш на никого...

— Имай ми доверие, мамо.

За миг тя остава безмълвна, без да отделя очи от него.

— Камерата — казва. — В подлеза. Онази нощ е работела, както и в нощта, когато е загинала майка й. На всички камери се правят записи.

Макс подхвърля ключовете в ръцете си.

— Нали знаете, че няма нужда да ходите до полицейския участък, за да получите достъп до компютърните им файлове. Не беше нужно да крадете ключовете му.

МАРТА

Прозорецът на тази килия е изключително малък — имам чувството, че бих го закрила с ръка, ако можех да го достигна. Няма стъкло и вятърът вие като вълк или побеснял звяр, който се опитва да се освободи от нещо. Тук няма ключ за лампата. Няма крушка, точно както и в останалите килии, но е далеч по-тъмно. Когато слънцето взе да залязва, проверих, а после просто оставих очертанията да се размажат пред очите ми и предметите да се слеят един с друг.

Смъртта нещо такова ли е? Дали всичко ще се слее? Дали клепачите ми ще натежат и ще почувствам, че заспивам? Ще боли ли? Електричество е, няма как да не боли. Колко време ще мине, преди да загубя съзнание? Дали първо ще припадна, а после ще умра, или припадането ще съвпадне със смъртта?

Боже, колко е студено тук. Вятърът щипе сериозно.

Де да можеше да умра от шоколадов сладкиш. Да го изям и да заспя. Да се отнеса. Не от отрова, защото и това ще е болезнено. С упойка, да речем.

Не мога да си спомня последния път, когато ядох шоколадов сладкиш. Сигурно е било у Госпожа Б. Тя умее да прави сладкиши.

Госпожа Б. вярва в Бог. Молеше Му се, след като арестуваха Оли, умоляваше да го пуснат, но нямаше полза. Така каза — че Бог е загубил тази битка, но не и войната. Обаче беше убедена, че Той ще се грижи за Оли добре до следващата им среща.

Мисълта, че двамата ще се видят отново, много я успокояваше.

Напомних ѝ за мама и рекох, че Бог губи доста битки. Тя не намери какво да отговори.

Винаги съм си мислела, че когато някой мой близък умре, някак ще знам, че е добре. Звучи глупаво, защото не е така — човекът е мъртъв, — но си мислех, че някак ще усетя, че е постигнал мир или нещо подобно. С мама обаче така и не се получи.

Отиде си. Точка.

След два дни ще си отида и аз. Точка.

Щеше да ми е по-лесно, ако вярвах.

Всичките ми мисли и спомени за теб ще изчезнат, Айзък. Ще трябва ти да носиш времето, откакто се срещнахме: вечерите ни в парка, разходките в гората, срещата ти с Госпожа Б., първото хващане за ръце, първия път, когато се целунахме, когато правихме любов, ще трябва да носиш всичко това, но когато умреш, ще бъде сякаш нищо не се е случило.

Сякаш никога не сме съществували.

Никакви следи, никакъв белег, никакви спомени.

Боже. Кой ще помни мама, когато си отида?

Господи. Боже. Мамо, съжалявам.

Помня как ме стискаше за ръка на вратата на училището, прегръдките ти преди лягане, как ме викаше за чая, но вече не мога да видя лицето ти.

Ако затворя очи, го виждам по снимките, в парка, на някоя сватба, вдигнала чаша, застинала в онзи миг, но вече не си пред мен.

Чувам плача ти, как убеждаваш по телефона хора, на които не можеш да платиш.

Животът ти беше труден. Все се опитваше да направиш най-доброто за мен.

Замислям се за миналото. Прогонвам мислите за тъгата ти и си спомням. Чувам смеха ти.

Коледа е. У Госпожа Б. сме, насядали около масата с нея и с Оли. Не купихме конфети, за да спестим пари, затова ние с Оли си направихме. Е, не гръмнаха, но беше без значение. Вместо това съчинихме глупави шегички, които дори не бяха смешни, и прочетохме тях.

Ти четеш една на глас... Помня я...

Защо кравите имат звънци?

Защото роговете им не свирят.

Не е смешно, но ти избухваш в смях и при вида ти ние също се разсмяваме. Не можем да спрем. Коремът ме заболява. Помня ръката на лицето ти — бършеш сълзите си, но пак не виждам цялото ти лице. Това обаче няма значение. Слушам смеха ти. Чувам щастието ти. Ти си моята майка и се гордея с това. Гордея се, че съм твоя дъщеря.

Запазете го за мен, Госпожо Б. Вие бяхте там, и вие трябва да помните. Запазете спомена вместо мен, след като си отида. Пазете го добре. Запазете нея у себе си.

Минават часове.

Студено ми е. Много.

В килията е станало по-тъмно и сега прозорчето е най-светлото нещо вътре. Интересно каква ли е луната днес. Навярно е голяма, защото навън е толкова светло, че различавам облаците, носещи се по небето.

Вятърът духа още по-силно.

Ръцете ми изтръпват, краката са безчувствени.

Умът ми трескаво се връща към изчисленията колко часа ми остават, но аз не му позволявам.

Усещам студа в костите си.

Дали пък няма просто да умра от студ още тази вечер? На сутринта ще дойдат, а аз ще съм като бучка лед. Ще им се наложи да разчупят ръцете и краката ми, за да изправят тялото ми. Ще ме вдигнат, ще ме пуснат пак на земята, а аз ще се пръсна на милион парченца. Те навярно няма да се откажат от целия този фарс и ще сложат начупените парченца лед на електрическия стол.

„Не мога да прекарам нощта по този начин“, мисля си.

Треперя.

Чува се някакво ритмично потракване или потупване, оглеждам се в опит да разбера откъде идва с надеждата, че очите ми ще надвият мрака и ще забележа някоя мишка, която шава върху мен, или паяк с потракващи крачка.

„Зъбите ти са“, казвам си.

Трябва да се стопля или поне да не изстивам повече. Опитвам се да измисля как да постъпя, но не мога да мисля.

„Хипотермия. Поразява функциите на мозъка.“

Мечтая си да имам нещо повече от мизерния чаршаф.

„Почукай на вратата, поискай одеяло, юрган.“

Да бе. Не мога да мръдна. Умора.

Носът ми тече. Очаквах да замръзне, а не да протече. Висулки от сополи на върха му.

Да не би да са се отказали от психологическия тормоз и да са преминали на физически?

Потръпвам, треперя и се треса, сякаш съм четиригодишна и ми се пишка. Не мога да спра да мърдам. Пъхам ръце под възглавницата. После решавам друго. Прегръщам я пред гърдите си.

„Запази топлината на тялото.“

Не си чувствам краката.

„Иска ми се да беше с мен, Айзък — мисля си. — За да ме сгрееш. Да ме прегърнеш. И да не пускаш.“

— Тук съм — чувам гласа му в ума си. — Ето ме, до теб. Забрави студа. Погледни звездите с мен. Все още можем да споделим небето.

„Крайт трябваше да дойде, нали?“

— Ако баща ми не беше...

„Колко наивни бяхме.“

— Не, бяхме влюбени.

„Бяхме?“

— Сме.

КИЛИЯ 6

МАРТА

Пращането ме събужда от прекрасен сън, в който ти си с мен.

Топлината на прегръдката ти, дъхът ти върху моята кожа, ударите на сърцето ти, повдигането на гърдите, докато спиш. Явно това е дало сили на сърцето ми да продължи да изпомпва кръвта в замръзващото ми тяло.

Спомних си онзи път в гората Бракен: лежим на одеялото, оранжевият залез грее на лицето ти, а аз ругая себе си, задето се влюбвам в теб. По-щастлива от всякога, но в очакване на срина, който ще бъде толкова мощен, че ще съсипе живота и на двама ни.

Пращането става по-силно, мислите за теб отстъпват и се надигам.

Новата килия е съвсем мъничка. Има място само колкото да се поберат дюшекът, тоалетната чиния на стената и умивалникът до нея. Няма прозорец, само тънък процеп, без стъкло и твърде тесен, за да се сложат решетки — или да има нужда от тях.

Намествам се в правоъгълника слънце, който прониква през него.

Пращането звучи, сякаш идва от колонка, но не виждам такава наоколо.

Спира.

След него тишината ми се струва странна.

Чакам.

„Смъртта — произнася глас. — Окончателният край на всички жизнени функции на организма. Приключване. Унищожение. Убийство или убиване.“

Не мога да разбера откъде идва.

„Убивам: причинявам смърт. Лишавам от живот. Причинявам изключително силна болка или страдание. Карам нещо да умре.“

Напомня старата ми учителка по английски. Монотонно, скучно дърдорене.

„Умирам.“

Струва ми се, че става по-силно.

„Спирам да живея. Мъртъв съм. Издъхвам.“

О, боже.

„Спирам да функционирам. Спирам. Постепенно преминавам. Изтлявам. Отивам си. Резултат от убийство.“

Лягам отново на леглото и захлупвам глава с възглавницата.

„Убийство: неоправданото, безпричинно убиване на друг човек. Глагол: слагам край на. Унищожавам. Убивам жестоко или нечовечно. Особено когато е с болка.“

Колко ще продължи това?

„Болка: неприятно усещане...“

Не думай...

ДОМЪТ НА СТАНТЪН

— Било е просто обещание — казва Сайсеро, вади картата за памет, изключва компютъра и поглежда Айзък.

— Обещанието нищо ли не означава за вас? — пита Айзък.

— Не и ако някой невинен би умрял, ако го спазя! — той хвърля картата на масата. — Как можа да го направиш?

— От уважение към нея! Понеже не съм някакъв си възрастен, който си мисли, че знае всичко, когато далеч не е така! Тя знае какво прави. И двамата знаем.

— Ще я убият! — вика Сайсеро.

— Мислите ли, че искам да го сторят? — казва Айзък. — Според вас не бих ли предпочел тя да каже истината и да спре това?

— Честно ли? Не мисля!

— Тя има право на избор! Длъжен съм да го уважа! Както и вие! — той грабва картата от масата и се втурва към вратата.

— Не може да я вземаш! — вика Сайсеро след него.

Момчето спира, извърта се и заковава очи на разгневения Сайсеро.

— Престанете с тази претенция, че знаете всичко — произнася със сдържан, премерен глас. — Защото невинаги е така. И аз не знам всичко. И Марта, Ив, дори Макс и онзи мърляв мъж, Гус, от Блокови жилища. Заедно обаче може и да го узнаем, така че трябва да си вярваме, за да постъпим правилно. Мога да се справя. С малко помощ от Макс и с вашата подкрепа, както и с малко вяра, че ще направя правилния ход — така ще се справя. Повярвайте ми.

Той тръгва, вратата се затваря тихо, а Сайсеро започва да крачи из стаята.

— Боже господи — казва и разтрива теме с ръце. — Боже господи, проклятие.

Грабва сакото си от облегалката на стола и се втурва след Айзък.

В къщата се възцарява тишина. Ив се е отпуснала на масата, опряла глава в ръце. Макс влиза в хола. Поглежда майка си, отива в кухнята, пълни каната с вода и я включва.

Ив не помръдва.

Той сипва лъжичка кафе в една чаша и вади млякото от хладилника. Майка му все така не помръдва и не казва нищо. Водата в каната завира, той пълни чашата, сипва мляко, разбърква я и я слага пред нея.

Тя вдига глава.

— Благодаря — прошепва.

Макс сяда срещу нея, вади бисквита от кутията и я слага до чашата.

— Какво мислиш, Макс? — пита тя.

Той затваря очи и попива мълчанието.

— За Айзък и Марта? Мисля, че се обичат — отвръща накрая.

МАРТА

Марта седи на бял въртящ се стол в малка бяла стая. Единственото нещо в помещението е компютърният екран пред нея.

— Здравей, Марта — произнася бавен, металически глас иззад екрана.

Марта не отговаря.

— Как си днес?

Всяка сричка е в стакато, като в някои думи интонацията подскача в имитация на човешки говор.

Марта се върти на стола, наляво и надясно, наляво и надясно.

— Бихме искали да поговорим с теб.

Тя завърта стола по-силно и го спира с гръб към екрана.

— Имаш късмета да си първият потребител на новата ни компютризирана услуга за терапия — виртуалния съветник.

Марта се почесва по главата.

— Зрителите вкъщи биха желали да се обърнеш. Искат да видят лицето ти.

Тя не помръдва.

— За да се облагодетелстваш пълноценно от виртуалния съветник, е наложително да се обърнеш.

Дочува се жужене и столът се завърта от само себе си. Марта се противи, отблъсква се от земята с босите си крака, но столът продължава да се върти, докато тя не се озовава с лице към екрана, тогава спира и се заключва.

Марта се размърдва в него, вдига крака горе и се обръща, така че екранът гледа единствено в гърба ѝ.

— Наложително е да се обърнеш.

— Майната ти.

Светлините угасват и стаята потъва в мрак. Някъде с проскърцване се отваря врата.

— Ей! — вика Марта.

Тъмнината се изпълва с приглушени стъпки, дрънкане на ключове, шумолене на тела, няколко тупвания и сподавен вик.

Тишина.

Светлините отново се запалват.

Марта е вързана за стола с лице към екрана. Лицето ѝ е зачервено.

— Благодаря ти за съдействието — казва гласът. — Бихме искали да знаем как се чувстваш днес.

Марта не отговаря.

— Остават тридесет и четири часа и петнадесет минути до евентуалната ти екзекуция. Поправка: тридесет и четири часа и четиринадесет минути. Как се чувстваш?

— Искам да говоря с Ив. Тя е служебният ми терапевт — казва Марта.

— Постът „служебен терапевт“ вече не съществува. Госпожица Ив Стантън вече не е твой терапевт. Ние, ВС, виртуалният съветник, ще отговаряме за всички твои нужди. Вместо с нея можеш да говориш с нас.

— Не искам да говоря с вас.

— Благодарение на неограничената ни база данни от виртуални ситуации ще ти помогнем да се справиш с емоциите си, а оттам — и да споделиш проблемите, чувствата и тайните си. Би ли споделила някоя тайна с нас сега?

— Не — отвърща Марта.

— Съжаляваме да го чуем. Долавяме стрес в гласа ти.

— Стрес? Учудвате ли се? Знаете как е — внезапно млъква.

— Би ли споделила чувствата си?

— Не — повтаря тя.

— Бихме искали да споделиш чувствата си. Или пък някой проблем, който искаш да обсъдим?

— Всъщност да, да, сещам се за един проблем. Бихте ли го разрешили?

— Можем да изслушваме и да съчувстваме. Можем да предложим начини, по които ти да се справиш с твоя проблем.

— Добре. Проблемът ми е, че сте пълни задници.

— Съжаляваме да го чуем. Въпреки че усещаме, че проблемът ти се корени в субективната гледна точка...

— Субективната гледна точка и проклетите мъчения.

— ... така че бихме предложили да разгледаш проблема обективно. Това може да облекчи болката ти.

— Не бях довършила.

— Моля, продължи.

— Имам много проблеми. Да ги обсъдим ли всички?

— Нашата роля е да ти помагаме, когато се нуждаеш. Ако обсъждането на всички твои проблеми би било от полза за теб, то ние бихме обсъдили всички.

— Благодаря. Първият ми проблем — като изключим цялата... гняс... която се случва в килиите, е, че нямам бисквити, а от това ми става тъжно. Бисквитите ми липсват.

— Съжаляваме да чуем, че се чувстваш тъжна и че бисквитите ти липсват. Институцията за осъдени на смърт затворници, в която се намиращ, подsigурява хранене три пъти дневно, но в никое от тях не фигурират бисквити. Прегледът на базата данни сочи, че в близко бъдеще не са налице планове за включването на бисквити в менюто, а анализът на статистиката, свързана с предстоящата ти смърт, разкрива, че е малко вероятно да бъдеш освободена. Ето защо бихме препоръчали в бъдеще да избягваш извършването на престъпления, вследствие на които биваш хвърлена в затвора. Надяваме се това да е разрешило проблема ти.

Тя кимва.

— Ясно. Вторият ми проблем е, че бих искала отново да видя дърво, преди да умра. Приятно е човек да види нещо зелено.

— Съжаляваме, че настоящият режим не включва използването на дървета, но ако държиш да видиш нещо зелено, с удоволствие можем да те уведоим, че в менюто за вечеря има грах.

— Прелест — казва Марта. — Благодаря.

— Имаш ли трети проблем?

— Имам. Кажи ми, компютре, това излъчва ли се по телевизията?

— Да.

— На живо ли? Колко хора го гледат?

— На живо. След анализ на текущата статистика оценяваме размера на гледащата популация в момента на около... двадесет и един милиона.

— Уха, доста!

— Изчислено е, че екзекуцията ти ще привлече цифра, която далеч надвишава тази. Целта ни е да надхвърлим 24.15 милиона, броят зрители, които са включили апаратите, за да се осведомят за атентата срещу Кенеди.

— Може да бия Кенеди.

— Текущата зрителска статистика те поставя в челната двадесетица на всички времена.

— Обзалагам се, че би искал броят зрители да нарасне, нали?

Зад екрана механизмът на компютъра като че щраква и избръмчава.

— Тук сме, за да обсъдим нуждите ти. Ние сме твоят виртуален съветник и целта ни е да ти окажем подкрепа.

— Да, да, но мога да ви помогна... да привлечете повече зрители.

Компютърът не отговаря.

— Имам една тайна...

Компютърът продължава да мълчи.

— Нещо, което бих могла да споделя със зрителите ви... което толкова ще ги шокира, че ще им бъде трудно да повярват... но аз мога да им го докажа.

— След като разгледахме личната ти биография, детството ти, семейството и приятелите ти, както и представянето ти в училище и житейските ти решения, изглежда твърде малко вероятно действително да имаш тайна, която би шокирала зрителите, нито пък такава, на която да им бъде трудно да повярват. Ето защо нашият отговор е, че за съжаление не ти вярваме.

— Но сте любопитни.

— Не ти вярваме.

Марта успява да повдигне леко рамене, а веждите ѝ се извиват в безмълвен въпрос.

— Въпреки че не вярваме, че тайната ти ще бъде шокираща, имаш свободата да я споделиш с нас сега, ако пожелаеш. Отърсването от подобно бреме може да ти помогне да се отпуснеш.

— Скоро ще съм мъртва, за какво ми е да се отпускам? Не, ако искате да я научите, трябва да направите нещо за мен.

В стаята се възцарява тишина. Отстрани на екрана започва да мига червена лампичка.

— Кажи ни тайната си.

— Не. Първо вие трябва да направите нещо за мен.

— Кажи ни за какво става дума и можем да преговаряме.

Марта затваря очи, за да помисли, и изпъва ръце в ремъците, с които са стегнати.

— Добре. Ако се съгласите да се видя още веднъж с Ив, веднага, още сега — искам да я видя още сега, — ще ви кажа за кого се отнася тайната.

— Не смятаме, че можем да ти имаме вяра.

— Действайте — отговаря Марта.

— Смятаме, че може би ще ни бъде трудно да открием госпожа Стантън.

— Съмнявам се. Според мен тя би трябвало вече да е тук.

Отново мълчание.

— Приемаме да позволим още една среща с госпожа Ив Стантън.

Марта сдържа усмивката си.

— Чудесно. Тайната ми е свързана с Пейдж, както и с моята връзка с него, да речем?

Ремъците около китките ѝ се отпускат.

— Ще ни кажеш тайната си, след като говориш с госпожа Ив Стантън.

Вратата се отваря и в стаята влиза пазач.

Марта поклаща глава.

— Не. Ще ви кажа тайната си, всичко, което знам, в предсмъртното си слово утре. Точно преди да умра.

АЙЗЪК

— Какво правиш? — изсъсква Айзък.

Той проследява как пазачът отвежда Марта на огромния телевизионен екран, окачен на стената пред него. На мястото на бялата стая за терапия изниква синьото студио. Кристина е зяпнала с червени устни в престорен ужас, а тежко гримираните ѝ очи гледат нагоре. До нея надписът около логото с окото се върти бавно.

— Спри тази глупост.

Майката на Айзък влиза в стаята в розови велурени панталони и бял суитшърт. Лицето ѝ блести и тя го попива с хавлия, косата ѝ е леко влажна.

— Не ми стига, че загубих съпруга си, а сега се сблъскам с мутрата на това момиче накъдето и да се обърна.

— И аз загубих баща си.

— Да кажем. Но напоследък не ми се виждаш особено съкрушен от това, а?

— Стига, Пати. Знаеш какъв беше. Знаеш какво правеше в Блокови жилища.

— Щом ще го наричаш свой баща, може да наричаш мен „мамо“.

— Помня майка си — беше по-добър човек, отколкото ти ще станеш някога.

— Ако наистина я помнеше, щеше да знаеш, че беше проститутка!

— Спеше с мъже за пари, за да може да купи храна за себе си и за мен — само така можехме да оцелеем. А твоето оправдание какво е?

Шамарът ѝ го ужилва по лицето и той зяпва стреснато.

— Каквото и да е правил — просъсква тя, — то не значи, че е заслужавал да умре.

— Око за око? — подхвърля той и измерва Пати с презрение. Червеният отпечатък на ръката ѝ грее на бузата му.

— Да, око за око. Тя го уби, така че сега заслужава да умре.

— Едни правила за тях, други за нас, значи? Така или иначе, наистина ли го е убила тя?

— Боже мили на небесата, Айзък! Наистина ли си толкова наивен? Знаеш коя е, има пълното основание да иска да навреди на баща ти. Но не очаквах всъщност да предприеме нещо.

— За какво говориш?

— Трябва да тръгвам.

— Не, майко.

Той я стисва за китката и тя застива на място.

— Наричаш ме „майко“, когато искаш нещо — тя навежда очи към хватката му на ръката си. — Айзък, скъпи, не се увличай с това. Знаем, че си разстроен. Така де, и аз съм шокирана, а баща ти... той беше глупак. Някой може да каже, че сам си го е изпросил. Просто мислех, че ще бъде майката, не дъщерята...

Той вдига китката ѝ и навира лицето си в нейното.

— Той сгази майка ѝ — прошепва, — но ти не говориш за това, нали? Какво знаеш?

— Знам доста, но нищо, което да е твоя работа.

— Нещо за Марта? — той пуска китката ѝ. — Мисля, че трябва да поговорим.

— А аз — не — тросва се тя и приглажда дрехите и косата си. — Трябва да тръгвам.

— Майко, важно е.

— И обядът с приятелките ми е важен.

— По-важен от един разговор със сина ти?

— Аз нямам син — казва тя. — И ако мислиш за собственото си благо, по-добре реши на чия страна си.

МАРТА

„Не убивай — чува се глас. — Една от десетте Божии заповеди, известни още като «Десетословието», които се...”

Вратата на килията на Марта се отваря и вътре влиза Ив.

„... споменават два пъти в еврейската Библия...”

— Не забравяйте за камерата — прошепва Марта и се надига от дюшека на пода — без рамка, няма и стол.

„... първо в «Изход»...”

Ив кимва.

— Какъв е този глас? — пита тя.

„... после във «Второзаконие»...”

— Някакво неизчерпаемо поучително слово за деня — отговаря Марта с нисък, равен глас. — Сутринта направо ме съсипаха с определенията на думите.

„... според някои Бог изписал...”

Ив повдига вежди.

— Ами, примерно, определения за „убивам“ и „убийство“ — добавя Марта. — И „смърт“ и разни подобни.

„... десетте си заповеди на каменни скрижали...”

— Вече май преминаха на религиозни поучения — продължава тя. — Не е за вярване какви глупости научих.

„... и ги връчил на Моисей...”

Марта се отпуска на пода. Лицето ѝ е изпито, с торбички под очите, а устата ѝ е отпусната, сякаш ѝ е трудно да я контролира. Тя кимва.

— Нали не... Всъщност няма значение.

„... на планината Синай...”

— След това ще премине на исляма — проронва. — Явно е цял цикъл. Поне е по-тихо от определенията на думите.

„... в Корана има подобни стихове, които някои учени наричат...”

— Ето, видяхте ли?

Ив кимва и сяда до нея.

— Просто гледай мен — казва тя. — Опитай се да не му обръщаш внимание известно време. Слушай моя глас.

Марта се размърдва и се обръща към нея.

— Да — казва.

„... указания...“

— Килията е тясна — прошепва Ив. — Никога не съм влизала тук досега.

Марта повдига рамене и казва:

— Не ми трябва много.

— По телевизията изглежда по-голяма — продължава Ив. — Таванът май е по-нисък.

— Усещането е като в ковчег — подхвърля Марта. — Но е топло, отколкото в предишната, така че...

Сядат на дюшека с гръб към камерата. Ив слага чантата в краката си и я отваря.

„... се срещат два пъти в Корана...“

— Това е най-близкото до дърво, което успях да намеря — прошепва тя.

Вади малко клонче, не по-дълго от дланта и пръстите ѝ, все още с листата, които са златистожълти, готови да паднат.

— Но не е много зелено.

Марта се усмихва.

— Казах го за вас — казва тя. — Наистина помага.

— Благодаря — отвърща Ив. — Почти сигурна съм, че ще ти го вземат, но... — Тя повдига рамене.

Гласът продължава, но Марта потърква с пръсти грапавата кора и сухите, мъртви листа в опит да се разсее.

— Ходих до дома на Гус — прошепва Ив.

Марта я поглежда.

— Взехте ли...?

Ив внимателно слага пръст на устните си и едва забележимо кимва.

— Прочетох всичко — казва едва чуто.

— Дори...?

— Писмото на майка ти? Да.

Тя вади пакет бисквити от чантата си, отваря го и го слага пред Марта, така че да не се вижда от камерата.

— Шокира ли ви?

— Не — отвръща Ив с шепот. — Сега вече всичко се връзва. А ти шокира ли се, когато го прочете?

Марта отхапва и дъвче, без да бърза, преглъща и хвърля кос поглед на Ив.

— Мъчно ми е за мама.

Ив кимва.

— Разбираемо е. Кой друг знае?

— Надали са много хора, иначе нямаше да се опита да потули нещата.

— Мислиш ли, че това ще промени положението?

— Само по себе си — не, но с правилния заряд ще ги накара да ни изслушат. Или да изслушат поне Айзък.

— Знаеш ли, че охранителната камера в подлеза е работела в нощта, когато са сгазили майка ти? — пита Ив.

Марта се обръща към нея.

— Не знаех.

— Можеш да докажеш, че той е убиецът на майка ти.

— Само по себе си и това не е достатъчно, за да постигнем нещо, нали?

— Защо?

— Ще докаже единствено, че съм имала идеалния мотив!

— Гняв и отмъщение?

Марта кимва.

— Защо двамата с Айзък не обмислихте всичко в детайли предварително?

— Ха. Ето че забравяте един ключов момент.

— Който е?

— Че преди появата на Джаксън онази вечер нямаше как да направим каквото и да било. Разполагахме с документите, които Айзък открадна, както и с писмото на мама, но нямаше какво да ги правим. Никой с влияние не би ни изслушал. Никой от полицията не би се докоснал до тях. Нито политик или журналист. А дори да се бяха вслушали или да бяха проявили и най-малкия признак на интерес, не биха могли да направят нищо. Неговото влияние беше твърде голямо.

— Единственото, което исках аз, беше истина и справедливост за мама и за Оли, но двамата с Айзък осъзнахме, че заедно можем да

постигнем повече от това, трябваше само да намерим начин.

— Предполагам, че е глупаво — кои сме ние да правим каквото и да било, би трябвало да бъде някой като вас или Сайсеро. Не някакви си тийнейджъри, но... — Тя повдига рамене, изгърсва бисквитените трохи от скута си и отново поглежда Ив. — Преди Джаксън да падне на земята с дупка в главата и полицейските коли да се появят с включени сирени и сини светлини, нямаше как да го постигнем.

— И изведнъж се озовавам с тялото на един от най-известните хора в страната в краката си, полицията приближава, най-вероятно и медиите, а на мен ми е ясно какво трябва да направя. Планът — ако изобщо може да се нарече план, — бяха една-две думи, които си разменихме в няколкото минути преди пристигането на полицията. Всичко преди това беше просто надежда.

— Тогава защо го направихте?

Марта се навежда към Ив и снишава глас.

— Защото идва моментът, в който човек трябва да избере между апатията и действието. Можех да се отдръпна и да се прибера в сенките, да продължа да живея ден за ден, да гледам как несправедливостите се трупат около мен, да се чудя какво ли щеше да бъде, ако бях направила така или иначе, дали има и други като мама, като Оли. Можех обаче и да се изправя и да заявя ясно на света, че ми е писнало, както и на много, много други, да понеса последствията и да се моля тези последствия да променят бъдещето.

— Разбирам, Марта, но в момента, в който това се разчуе — било в предсмъртното ти слово или ако Айзък спомене нещо в словото в памет на жертвата, хората няма внезапно да проявят съчувствие и да гласуват, че си невинна, а дори и да го направят, ще бъде твърде късно.

Марта се наежва.

— Тук не става дума за спасението на моя собствен живот. Ако беше заради това, нямаше да се призная за виновна. Тук става дума за нещо повече. Утре ще умра, но хората ще научат истината за мама и за Оли, за Джаксън и за всичко онова, в което е бил замесен. И с това — надявам се, — ще се появи възможността да се роди ново правосъдие. По-справедливо, в което хората са с отворени очи, а не се водят от рекламите и медиите.

— Сигурна си, че искаш да умреш за подобна несигурна надежда?

— Ако не мислех, че това може да положи поне началото, какъв би бил смисълът на всичко това?

— Откакто съм тук, Марта, никой не се е признавал за виновен толкова открито и не е приемал толкова спокойно мисълта за собствената си смърт. Не мога да те разбера. Имам чувството, че съм те предала.

Марта заковава очи в нея за миг.

— Наистина? — прошепва. — Никой не се е признавал за виновен толкова открито?

Ив поклаща глава и повдига вежди.

Марта се привежда напред и прошепва в ухото ѝ:

— А вашият съпруг?

Ив задържа дъха си.

— В Блоковете всички знаем — продължава Марта. — Не той е убил онзи мъж, вие сте го направили. Наистина е било самозащита, но се обзалагам, че той е поел вината, за да може вие да оцелее, за да се погрижите за Макс.

— Марта, никой... Макс не е... Казах на Джим да не... Аз не...

— Дори и Сайсеро ли не знае?

Тя отново поклаща глава.

— Осъзнавам, че именно затова ме разбирате, както и че разбирате подбудите за действията ми.

Вратата зад тях отново се отваря. Ив мушва бисквитите под дюшека и взема чантата си.

— Време е да си тръгвате, госпожо Стантън — обявява пазачът.

Двете се изправят.

— Няма да се видим повече — прошепва Ив.

— Какво ще стане утре?

— Утре? — Ив я хваща за ръка. — Ще прекараш деня в Килия 7. По-широка е от тази. Виждала ли си я по телевизията? В предаването?

— Видях я, когато екзекутираха Оли... но не помня.

— Казах, време е да тръгвате — повтаря пазачът.

— И столът е в нея.

— Столът? Столът, който... на който ще... — думите на Марта се накъсват.

Ив кимва.

Марта прави колеблива стъпка към нея. За секунда спира, после затваря очи и отпуска глава в ръцете си.

— Страх ме е — шепне.

Ив сваля внимателно ръцете ѝ от лицето ѝ.

— Никога няма да те забравя — казва с просълзени очи.

Марта диша на пресекулки, тялото ѝ се разтреперва на прага на паниката и тя поема насечени глътки въздух, за да се успокои.

— Утре затвори очи — прошепва Ив — и си представи дървото на вятъра. Превърни се в птицата в него, размахай криле и отлети.

Марта се навежда към нея.

— Кажете на Айзък... кажете му, че съжалявам... кажете му... че го обичам.

Пазачът дръпва Ив. По бузите ѝ рукуват сълзи.

— Ще му кажа — вика тя, докато онзи я извлича навън. — Обещавам. Ще му кажа.

Вратата се затръшва, а Марта се стоварва на дюшека. Обръща гръб на камерата и се увива в одеялото.

— Не ме оставяй, Айзък — шепне едва чуто и затваря очи. — Прегърни ме, прогони чувството ми за самота.

Във въображението ѝ той застава зад нея и я обгръща с ръце. Шепне в ухото ѝ, че я обича и че винаги ще бъдат заедно.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

Предаването вече е в ефир от няколко часа. Прожекторите светят слабо. В сенките Кристина седи на обичайното си място в края на дългия плот, Джошуа е до нея. На екрана вдясно се вижда Марта, легнала на дюшека с гръб към камерата.

Килията изглежда по-голяма, по-чиста, по-светла, по-бяла. Дюшекът — по-дебел, одеялата — по-меки, а недокоснатата храна в подноса — по-вкусна.

КРИСТИНА: Именно затова беше наложително да се премахне постът „служебен терапевт“. Нали разбирате, проблемът при взаимодействието с хора е, че чувствата и емоциите могат да навредят на трезвата преценка.

ДЖОШУА: Действително, терапевт Стантън като че е развила известна привързаност към нашата обвиняема.

КРИСТИНА: Точно така, а това просто не е редно. Човек трябва да спазва професионална дистанция. Тази жена симпатизираше на момичето още от Килия 1.

ДЖОШУА: аз обаче се чудя, Кристина, драги зрители, гости от публиката, дали това не е пряко следствие от собствената ѝ трагична история.

КРИСТИНА: Чак пък трагична!

Джошуа ѝ хвърля мимолетен поглед.

ДЖОШУА (през смях): Е... Все пак да екзекутират съпруга ти вероятно се намира доста високо в класацията за трагичност, Кристина!

Той се обръща към публиката и те също подхващат смеха му.

ДЖОШУА: Доста скандален случай. Джим Стантън, мъжът ѝ, беше екзекутиран за убийството на мъж, който според думите му го нападнал. Твърдеше, че действал при самозащита и че го убил неволно. Нито преди, нито след това, сме виждали толкова драстична промяна в общественото мнение: 92% гласуваха, че е невинен, до вечерта в Килия 6, когато от полицейски документ, изтекъл в медиите,

стана ясно, че мъжът е умрял от удар отзад по главата — тоест не при самозащита, а от деяние на страхливец.

КРИСТИНА: Добре си запомнил фактите, Джош!

ДЖОШУА (с усмивка): Е, хайде, Кристина, всичко е описано в новата ми книга, не знаеше ли?

Той вдига пред себе си книга с твърди корици с изписано отпред заглавие: „Какво заслужават?“, след което отваря корицата, за да покаже снимката си вътре.

ДЖОШУА: Тази моя снимка е просто чудесна.

Той смигва и в публиката се понася шепот.

ДЖОШУА: Сега по-сериозно, в книгата се говори за общественото мнение относно това какво трябва да бъде наказанието на един престъпник за престъпленията му.

КРИСТИНА: Смърт, очевидно.

ДЖОШУА: В много случаи — да, но невинаги. Интересно е наблюдението, че старата поговорка „око за око“ все още се приема с искрено одобрение от много моралисти. Поговорката, вдъхновила закона, тази компания и нашето лого. Поговорка, взета от Библията, която обаче често се тълкува погрешно като буквално...

КРИСТИНА: Благодаря, Джошуа, но позволи да те прекъсна, преди да навлезем твърде дълбоко в личното мнение.

Камерата се приближава до нея.

КРИСТИНА: Както винаги за затворниците в Килия 6 приемаме вашите обаждания, на гласуващите зрители, за да чуем вашето мнение по дадения случай. Преди да стигнем до това обаче, нека отново да си припомним защо този случай е изключително важен и вълнуващ за толкова много хора с красноречивите думи на нашия чудесен министър-председател.

Тя се усмихва на камерата, която се обръща към екрана вдясно, изпълнен от изображение на богинята на справедливостта над Олд бейли, надвесена над Ситито с протегнати ръце. С едната е вдигнала високо двуострия си меч, а в другата държи везните.

Отдясно се изписва: „Culpaе poenaе par esto“.

Под него се появява преводът: „Нека наказанието е равно на престъплението“.

Следва нов надпис: „Bonis nocet quisquis malis perpercit“, с превода си: „Който пощади лошите, вреди на добрите“.

ГЛАС НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ЗАД КАДЪР: Нашите закони и морални ценности са ни служили като компас дълги години и са ни направлявали през войни, въстания, граждански размирици, кризи и религиозни вълнения, като са гарантирали, че дори когато сме подложени на изпитание, ще постъпим правилно спрямо представителите на народа.

Изображението на екрана се сменя — камерата гледа по дълъг, мрачен коридор със затворени метални врати и мъждиви лампи на тавана. Пред обектива се затръшват решетки, еква силен металически трясък.

ГЛАС НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ЗАД КАДЪР: Всеки, който изневери на моралните ни ценности, ще понесе пълната сила на закона.

Камерата тръгва назад по коридора, светлината се засилва, докато екранът не става изцяло бял.

ГЛАС НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ЗАД КАДЪР: Преди шест дни бе извършено престъпление, което разтърси обществото ни из основи.

На екрана се редят снимки на Джаксън: като слабо момче на шест или седем, седнало в канавка близо до Блокови жилища, с мърляво лице и къшей хляб в ръцете. На следващата е на тринайсет-четиринайсет години, с тесни дънки и доволна усмивка, между пръстите му дими цигара, а пред него стои полицаи. Нова снимка — той е на около осемнайсет, праметнал ръка през рамото на стройна жена с дълга коса, и двамата с бутилка вино в ръка.

ГЛАС НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ЗАД КАДЪР: Джаксън Пейдж би могъл да остане такъв, но избра друго. Отраснал във възможно най-ужасните обстоятелства, той работи упорито, за да остави нищетата зад гърба си и да заживее живота, който заслужаваше наистина.

Снимката отново се сменя. На кадъра Джаксън е на дваисет и няколко, стиснал в ръка очукан куфар, маха към обектива с другата със смутена усмивка.

ГЛАС НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ЗАД КАДЪР: За пръв път общественото внимание се насочва към него при появата му в революционното риалити предаване по телевизията „Те срещу нас“, в което най-богатите хора в страната се изправят срещу най-бедните.

Чарът му спечели сърцата ни и той не само си тръгна с награда от над един милион лири...

На екрана ликуващият Джаксън стои с венец от цветя около врата, с течаща бутилка шампанско в ръка и усмихната млада жена до себе си.

ГЛАС НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ЗАД КАДЪР: ... а и с бъдещата си съпруга, младата дама от хайлайфа Пати Уест.

Появява се сватбена снимка на предната корица на списание „Звездни клюки!“.

ГЛАС НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ЗАД КАДЪР: Заедно двамата завладяха страниците на списанията за звезди, тържествата на богатите и известните, често се появяваха по публицистични предавания, имаха безброй обществени изяви... Той се превърна във важна фигура за множество водещи благотворителни кампании, докато тя му оказваше подкрепа във възходящите му кариера и значимост. Двамата станаха символ на идеалната двойка.

Следва поредица снимки, все на Пати и Джаксън — бляскави, щедри, раздаващи огромни чекове или седнали на леглото на някой болен или пострадал.

ГЛАС НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ЗАД КАДЪР: Кулминацията на грижите им за нашата общност дойде с трагедията, на която Джаксън стана свидетел на връщане от дарителската си акция за хранителна банка близо до някогашния му дом в Блокови жилища. Бедна млада майка се хвърли от балкона си. Джаксън се появи пръв на местопроизшествието си и бе съкрушен от предстоящата участ на осиротелия ѝ син. Двамата с Пати го взеха под грижите си и го отгледаха като собствено дете. Не щадяха средства за възпитанието на младия сирак и намериха стимул да увеличат броя на благотворителните си акции в пределите на Блоковете.

Екранът се изпълва от зърниста черно-бяла снимка: Джаксън на колене пред малко момче с мокри от бузите сълзи.

ГЛАС НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ЗАД КАДЪР: Той беше символ на надеждата за мнозина, благодетел, обществен кумир. Същински принц, макар и роден в просешки дрехи, и въпреки това ни беше отнет с безсмислено, шокиращо и жестоко деяние.

На екрана изплува снимка от записа на полицейската камера — окървавеното тяло на Джаксън лежи на мократа настилка, полускрито

в сянката на подлеза.

Започва музика: бавна, чувствена мелодия на цигулка.

На екрана се появяват изображения на погълнати от тъгата хора, с облени в сълзи или застинали в шок лица. Малки деца, оставящи рисунките си на мястото, на което е паднал. Млади момичета с рози в ръце, възрастни мъже, потупващи се един друг по гърба, жени, закрили уста с ръце, момчета със сведени глави и скрити под качулката лица.

ГЛАС НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ЗАД КАДЪР: Всичко това заради това момиче.

На екрана изскача ярка снимка на усмихнатата Марта в училище. Косата ѝ е накъдрена, ризата ѝ е изгладена, пуловерът ѝ е спретнат.

ГЛАС НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ЗАД КАДЪР: В 20:30 ч. миналия понеделник Марта Елизабет Хънидю взе това оръжие...

Показва се полицейска снимка на пистолета.

ГЛАС НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ЗАД КАДЪР: ... и напълни Джаксън Пейдж с куршуми, докато тялото му не падна на земята пред нея и кръвта му не попи в земята.

Започва запис с лошо качество: кадрите от камерата на полица — как хвърчат по улиците с включени сигнални светлини, как фаровете огряват Марта с пистолета в ръка, как той се спуска към нея, насочил собственото си оръжие напред.

ПОЛИЦАЙ: Пусни оръжието! Пусни оръжието!

Марта пуска пистолета и слага ръце на тила си.

МАРТА: Аз го направих! Застрелях го! Убих Джаксън Пейдж.

Картината на екрана отново се променя: голямо помещение, едната стена е стъклена, с масивна врата и гол под. Светлината е приглушена, осветява части от помещението, но ъглите и краищата му са в сянка. В средата има масивен дървен стол, с висока, права облегалка с пет кожени ремъка — два на височината на глезените, два на подлакътниците, една на облегалката на височината на гърдите. Най-отгоре на подвижна стойка е монтиран метален пръстен за глава.

ГЛАС НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ЗАД КАДЪР: Има ли какво да обсъждаме?

Музиката заглъхва и логото с окото изпълва екрана, а камерата се връща на Кристина и Джошуа. В студиото е тихо, настроението е мрачно.

КРИСТИНА: Точно така. Изказваме благодарности на министър-председателя, че отдели време посред почивката си, за да запише тези думи за нас. Те определено ще изиграят важна роля.

Тя замълчава, вади кърпичка от джоба си, подсушава очи и отново поглежда в камерата.

КРИСТИНА (полуусмихната): В нашето предаване обаче — както и в цялата страна, — се гордеем с демократичността на системата ни и правото на глас на всички. Включете се в дебата в социалните медии сега, споделете мнението си, обадете ни се по телефона и ни оставете съобщението си. Ще се видим отново след няколко думи от нашите спонсори, „Сайбър секюр“, за да чуем вашите мисли, но първо да видим толкова важните гласове...

МАРТА

Умът ми днес не спира. Объркана съм. Мисли и идеи се появяват, изчезват, после се връщат. Не мога да се успокоя. Не мога да стоя на едно място. Умът ми не може да си почине.

Като се замисля, изненадващо е колко време прекарвах в мисли за бъдещето. Не за грандиозни неща, а например какво ще хапна с чая утре, какво ще дават по телевизията идната седмица. Тази зима ще има ли сняг. Такива работи.

Е, ще разбере какво ще хапна с чая утре, но дотам.

Трудно ми е да мисля за задаващото се нищо. Какво ще бъде да не... бъдеш... вече.

Без мисли. Без спомени. Без телевизия идната седмица, без сняг зимата, без птичи песни напролет или... или нарциси, кестени, дъга... или... светкавици... или...

Мамка му, момиче, просто млъкни.

Прос-то-млък-ни.

Затварям очи в опит да не обръщам внимание на собствените си тревоги, но пък единственото, което виждам в ума си, е видението на същата тъпа крава, която посяга към пистолета, а аз крещя на себе си: „Пусни го! Не го прави!“.

Оглушителен гърмеж, страшно ярък блясък пред дулото и само частица от секундата и едва осезаемо движение на пръста — и един живот угасна. Какво беше казал онзи учен? Нютон, нали така? „За всяко действие има равно по сила противодействие.“

Не звучи много справедливо. Помръдваш с показалец и някой умира.

Утре ще бъде същото, нали? Ще наберете няколко цифри на телефона си и с мен е свършено.

Те имат власт над живота ми, носят отговорността да направят правилното нещо.

В онази нощ отговорността беше у нас, но беше и първият път, в който имахме власт над нещо.

Ако се върна назад, прозирам едно — гледано от сега, от тази килия тук, всичко се е носело към определен момент във времето, който не съм осъзнавала ясно. Всичко неизбежно е щяло да свърши в даден миг, но с всяка изминала секунда е набирало все по-голяма сила, трупало е все по-голям потенциал да причини хаос в мига, щом му се наложи да спре.

Боже, какъв хаос само ще причини сега.

Хората ще говорят за това. Ще си спомнят. Надявам се и да се задействат.

Месец преди онази нощ. Тъкмо бяхме вечеряли с Госпожа Б.: ти купи продуктите, тя ги сготви. Не бяхме виждали месо от доста време и се ужасихме, че ще причиним размирици, щом ароматът от готвеното се понесе по коридора на нашия етаж.

Ти никога не се надуваше, че имаш пари, а ние — не. Беше най-земният сноб, когото познавахме!

Обаче всъщност не беше сноб, нали? Защото в действителност произхождаше от Блоковете.

— Какви похвали получи Джаксън, задето те спаси — каза Госпожа Б., докато ти режеше пилето. — Вестниците го издигнаха на пиедестал за това.

— Аз не помня — обадох се.

— Беше на шест години, точно колкото него. А ти, Айзък? Помниш?

Ти поклати глава.

— Нищичко, Госпожо Б. Макар че ми се струва, че ако бях живял около вас като дете, нямаше да ми се иска да се местя.

Тя ти се усмихва — знаеш как да очароваш околните.

— Историята на майка ти била трагична — поде тя. — Добра жена, готова на всичко за теб. Така и не разбрах защо го направила.

Тя ти подаде една от чиниите.

— Познавахте ли я? — попитах Госпожа Б.

— Виждала я наоколо. Живеела до една моя приятелка в Блубел хаус. Приятелката ми казала, че винаги била усмихната, не подозирала, че била толкова потисната.

Айзък остави ножа на чинията.

— Каква суматоха... пълен хаос. Разбира се, сложили решетки на прозорци, за да попречат и други да скочат.

Ти затвори очи. Сложих ръка на крака ти.

Госпожа Б. поклати глава и продължи:

— Удивила се колко бързо Джаксън стигнал в апартамент. Казал, че за да провери дали си добре, мислел, че ти можел да надникнеш и да я видиш мъртва, може би и ти да паднеш. Излязъл с теб на ръце, по мръсното лице ти имал сълзи. Медиите вече били там с онази жена, Пати.

— Той видял ли е как се е случило? — попитах. — Какво е правел тук?

— Казал, че си спомнил откъде дошъл, неговите... как е дума... „семена“?

— Корени — поправих я аз.

— Да, точно. Казал, че дошъл, за да раздаде храна и неща, да види млади семейства, да помогне на хора. Ако питате мен, не било толкова просто — тя повдигна рамене и изкриви уста надолу. — Коя съм аз да говоря, може би просто минавал наблизо, когато се случило.

Тя потупа устни с пръсти. Изчаках я да продължи, но тя не го направи. Когато отворехме дума за Джаксън Пейдж, обикновено изблъгваше всички ругатни, които знаеше, без да се притеснява кой ще я чуе и дали останалите са съгласни с нея.

Какво се беше променило?

Дали не искаше да говори лошо за Джаксън в присъствието на сина му?

Бях трогната, че проявява такава загриженост.

— Как обаче е разбрал в кой точно апартамент да иде? — попитах аз.

Тя ме измери с вдигнати вежди, сякаш за да ми покаже, че не съм с всички си.

— Много въпроси, госпожице Марта, трябва да станеш полицай! Не знам отговори.

Не настоях. Каквото и да мислехме — аз, тя, дори Айзък, — фактът, че той го беше отгледал, си оставаше. Че го беше осиновил, без да е длъжен да го прави. Можеше просто да го зареже в някой приют или сиропиталище. Защо? Подобна добра постъпка не се вписваше във всичко останало, което знаех за този подлец.

Твоят ум обаче работеше.

— Ами Пати? — попита ти и си отрязва от йоркширския пудинг.

— Приемната ти майка?

Ти кимна. Сложи парчето пудинг в устата си и задъвка, без да отлепяш очи от Госпожа Б.

Тя взе сосиерата и повдигна рамене.

— Само онзи ден я видяла на живо. Била хубава. Красавица.

— Умна? — попита ти.

— Не мога да кажа.

— Коварна?

— Не мога да кажа — повтори тя.

После, сякаш не можеше да го премълчава повече, остави сосиерата на масата и въздъхна.

— Как била онази ваша поговорка... под велик мъж... не... зад велики жени...

— Зад всеки велик мъж стои по една жена? — предположи ти.

Госпожа Б. кимна и се усмихна.

— Точно тя!

Двамата останахте загледани един в друг и постепенно усмивката ѝ се стопи.

— Точно тя — повтори тя шепнешком и кимна.

Между вас премина нещо недоловимо за мен и за пръв път се запитах дали Пати наистина е глуповатата блондинка, на която се преструва.

Щом приключихме с храната, се върнахме в моя апартамент. Седнахме на пода в малкото холче, на спуснати завеси и угасени лампи. Камината ни беше от онези с оформените от стъкло изкуствени въглени, с лампа и вентилатор отдолу. Махнах стъклото, включих лампата и вентилатора и двамата легнахме и се вторачихме в танца на оранжево-жълтите отблясъци по тавана.

От околните апартаменти се чуваха приглушени разговори, отвън бръмчеше кола, полицейска сирена, но всичко това беше един друг свят. Бяхме само ние двамата със съзнанието, че времето ни е към края си.

Обърнах се на една страна и се загледах в светлините по лицето ти. Щом улови погледа ми, крайчетата на устата ти се извиха в усмивка, а аз прокарах пръст по тях.

— Гъдел ме е — рече, затова преместих пръст на бузата и челюстта ти. После на шията, над адамовата ябълка. После на първото

копче на ризата ти.

Дишането ти се ускори.

— Марта... — прошепна.

— Шшшт — отвърнах, надвесих се над теб и те целунах по устата.

Пръстите ми разкопчаха второто копче, плъзнаха се по гърдите ти.

Ти се отдръпна внимателно, отметна косата от лицето ми и ме погледна.

— Марта — прошепна, — никога не съм...

Останалите думи увиснаха във въздуха.

— Аз също — казах.

— Сигурна ли си, че го искаш?

Кимнах.

Нали помниш какво стана после? Надали би забравил.

Отвърна на целувките ми. Целувахме се. Сляхме се един с друг, притеснени, неловки, с хормони, страст и жар, каквито не подозирах, че нося в себе си.

Свалихме дрехите. Кожата ти беше гореща и нежна, имаше косми по гърдите, силни ръце и нежни, но непохватни пръсти.

Исках да докосвам навсякъде, но ме беше страх. Желаех те, обичах те, не можех да си представя по-точен човек за първия си път от теб.

Стеснявах се от голотата си, както и от твоята. Гледахме се в очите за кураж, кикотехме се на непохватността си, усмихвахме се успокоително, слушахме насеченото си дишане, когато нещата се получиха. Докато се движехме, сърцата ни биеха по-бързо, а телата ни се бяха впили едно в друго в пот и притеснение, с протъркани от мокета колене и лакти.

Бяхме споделили небето, бяхме споделили звездите, а сега споделихме и първия си път.

Дръпнах покривката от дивана и легнахме голи под нея.

— Ти ме съблазни — рече ти с усмивка.

Избухнах в смях.

— Далеч не беше така!

— Не се оплаквам.

Часовникът в съседния апартамент удари дванайсет.

— Полунощ — казах аз. — Вашите ще заподозрат нещо.
Ти се подпря на лакът.
— Иска ми се да можех да остана.
И аз мислех същото, но поклатих глава.
— Не му давай повод да те проследи до тук — казах.
— Знаеш ли, разказът на Госпожа Б. от преди малко... тя се заблуждава — не е бил там, за да раздава храна — рече ти.
— Знам — отвърнах.
— Всъщност майка ми, истинската ми майка, не Пати... ами, след смъртта на баща ми тя и Джаксън бяха...
Претърколих се и се втренчих в блестящите ти в мрака очи.
— Бил е в апартамента ѝ, преди...
— Вече няма значение — прошепнах аз.
— Има — отговори ти. — Знам, че не е скочила.
Гледах цветните отражения по кожата ти и чувствах болката ти.
— Тя имаше трудности, но никога не нарушаваше обещанията си — дори и в най-черните дни. На следващия ден беше рожденият ми ден, точно на следващия, а тя ми беше обещала да ме заведе в зоопарка, беше взела билети, дори беше приготвила неща за пикник. Беше в добро настроение. Нямахме никаква логика.
— Намекваш, че я е блъснал? Защо му е да го прави? — прошепнах аз.
— Не знам — отвърна. — Може би е застрашавала уютния му живот. Може би е имал нужда да си докаже с каква власт разполага. Може би просто е искал да го направи.
Личеше, че спомените и годините, в които се беше опитвал да намериш смисъла, те разкъсват отвътре, а в това време в моята глава се въртеше един въпрос, който знаех, че не бива да задавам.
— Айзък... — прошепнах и положих ръка върху твоята. — Защо те е осиновил?
Лицето ти бавно се извърна към моето.
— Изглеждало е добре в очите на хората, не мислиш ли? Да осинови мен, бедното сираче от Блоковете. Така той излиза мил и загрижен. Хората го обожават заради това, разбираш ли? Харесват го. Уважават го. Колко добър човек, мислят си. — Ти поклати глава. — Не мисля, че идеята е негова. Колкото повече мисля, толкова по-уверен

съм, че някой друг е дърпал конците от самото начало. И колкото повече мисля, толкова повече се ядосвам.

— Няма смисъл да се ядосваш — прошепнах аз. — Ядът няма да промени нищо.

— Нищо няма да се промени, така или иначе — каза ти. — Колкото повече се проточва това, толкова повече се убеждавам. Всичко е безсмислено, знаеш го не по-зле от мен.

При тези думи обаче се случи нещо, заля ме някакво усещане, като студени морски вълни. Сякаш някой ме беше събудил от сън с шамар или бях пропуснала едно стъпало, докато слизах.

— Напротив — казах напълно убедено. — Нещо ще се случи и нещата ще се променят. Трябва да се променят.

И нещо действително се случи, нали?

Случи се, мамка му, и още как.

КИЛИЯ 7

МАРТА

Вратата на Килия 7 се отваря и аз влизам.

Столът се намира в средата, ремъците по него ме очакват.

Спирам, не мога да помръдна.

Чува се бръмчене. Поглеждам към горния край на стената, към мен гледа камера. Искам да ѝ се усмихна, да помахам, да покажа среден пръст или да се развикам, но не мога да направя нищо.

Вратата се трясва зад мен. Подскачам, извиквам от уплаха и начаса се проклинам, че съм го допуснала. Не искам да показвам слабост, но сърцето ми така блъска в гърдите, че всички, които гледат, ще видят как цялото ми тяло се тресе от ударите му, убедена съм.

Стоя в мрака, без да помръдвам, вторачена в стола с ремъците.

Часовникът на стената тиктака.

Разнася се стерилен електронен глас:

— Часът е: осем часът. Остават ви: тринадесет часа до вероятната екзекуция. Текущият вот е: 97% „за“, 3% „против“. Следващо включване след: един час.

Мамка му.

АЙЗЪК

В стаята си Айзък изключва телевизора.

Поема дълбоко дъх и оглежда нещата, наредени на бюрото му: снимки, документи, карта за памет... Взема един пощенски плик — отгоре му пише „Последна воля и завещание“ — и слага останалите неща вътре.

Поглежда часовника си.

— Дванайсет часа и петдесет и осем минути до вероятната ти екзекуция — казва.

ИВ

Ив се е втренчила в огледалото на тоалетната си масичка. Косата ѝ е вчесана, но на лицето ѝ няма грим.

— Нали знаеш, че ще подхванат темата за татко — обажда се Макс от прага.

Ив кимва.

— Знам — прошепва, — но съм длъжна да го направя.

— Искаш ли да дойда с теб?

Тя се обръща и го поглежда.

— Нямам нищо против — добавя той.

Тя кимва.

— Би било добре.

САЙСЕРО

— Вече не си съдия — казва си Сайсеро, докато маже лицето си с пяна за бръснене. — Мнението ти няма значение. Никого не го е грижа.

Той избърсва парата от огледалото, така че да вижда само очите си, и се вглежда в тях.

— Обаче разпознавам невинността от пръв поглед — прошепва, — както и корупцията.

Прокарва бръснача по кожата си.

— Влиянието ти отдавна е в миналото, старче — казва си. — Сега можеш да предложиш единствено рамо, на което да се облегнат другите.

Наболата му брада хрущи под острието.

— Немощното си, непотребно рамо — промърморва.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

Бели снежинки пращят и пукат по тъмносиния екран. Логото с окото примигва, думите „Око за око“ се завъртат в кръг около черната зеница.

МЪЖКИ ГЛАС ЗАД КАДЪР: Продуцентска къща „Око за око“ представя...

Думите спират да се въртят. Електрическото прашене подема отново и гладките краища на буквите се назъбват. Окото почервява и се затваря.

МЪЖКИ ГЛАС ЗАД КАДЪР: ... днешното издание на предаването „Смъртта е справедливост“ с нашата водеща...

Синьото избледнява и прожекторите осветяват Кристина, седнала на обичайното си място с безупречни прическа и грим.

МЪЖКИ ГЛАС ЗАД КАДЪР: ... Кристина Олбрайт!

КРИСТИНА: Добро утро, драги зрители. Каква вълнуваща седмица изкарахме тук в „Смъртта е справедливост“ — бога ми, определено ви заляхме със справедливост!

Публиката в студиото ръкопляска.

КРИСТИНА: Трите екзекуции в последните три дни със сигурност ще направят улиците ни по-безопасни. Можете да се приберете пеша вкъщи след училище или работа със съзнанието, че на света има трима престъпници по-малко. Заедно с полицията и вашите гласове променяме нещата и правим страната ни едно по-добро място.

Аплодисментите се увеличават.

КРИСТИНА: Изглежда, че и тази вечер ще ви предложим същото, но дотогава все още има няколко часа. Нека надникнем набързо и да видим какво прави нашата обвиняема точно в тази секунда.

Тя се изправя и се приближава до екрана вдясно.

КРИСТИНА: Драги зрители, това е прякото ни предаване от Килия 7. За онези от вас, които не са наясно, Килия 7 играе ролята и на зала за екзекуции. Обвиняемите прекарват деня там, могат да се

разхождат, да разглеждат стола на смъртта, да вечерят за последен път, а вечерта, в 20:30 часа, гласуването приключва.

Тя замълчава и се обръща към екрана — Марта стои пред вратата в белия си затворнически гащеризон, стъпила с боси крака на циментовия под. Кристина се усмихва.

КРИСТИНА: Изглежда малко притеснена, не мислите ли?

Публиката избухва в смях.

КРИСТИНА: Стараем се да отговорим на всички ваши обаждания относно нашата убийца, Марта, да прочетем SMS-ите и имейлите ви, а сега към нас ще се присъедини неповторимият Джошуа Декър, за да ги прегледаме.

Джошуа се появява в студиото, облечен в стегнат сив костюм, с вратовръзка, и вдига ръка да махне на публиката, която го посреща с радостни възгласи.

КРИСТИНА: Изключително ми е приятно да се видим пак, Джошуа. А напоследък това става доста често.

ДЖОШУА: Благодаря ти, Кристина. Винаги влизам тук с удоволствие.

Той се обръща към публиката и се усмихва. Студиото се изпълва с шепот.

ДЖОШУА: Надявам се, че за в бъдеще ще се виждаме с всички вас още по-често.

Усмивката на Кристина повяхва, тя се обръща и заковава очи на екрана.

КРИСТИНА: Нека разгледаме мненията, които зрителите са споделили с нас.

ДЖОШУА: Разбира се.

Той докосва интерактивен екран и започва да мести кутийките текст, като почуква някои, за да ги увеличи.

ДЖОШУА: Както виждаш, Кристина, емоциите определено са разгорещени. Изглежда, че зрителите ни не изпитват никакво съчувствие към „Марта Безмилостната“ — безсърдечния прякор, който ѝ дадоха в пресата.

КРИСТИНА (през смях): Този не го бях чула!

Джошуа посочва екрана.

ДЖОШУА: Да прочетем няколко: „Дано изгние в ада“, пише Тони. „Как може едно момиче да е толкова жестоко?“, пита Чандра.

„Обществото трябва да се засрами, че позволява подобен разцвет на неморалността“ — доста строго порицание от Кезуел. Ето това обаче наистина ме впечатли: „Какво можем да очакваме като общество, освен нескончаема смърт и разруха, когато моралните ни ценности са в упадък от години? Няма нищо чудно, че една тийнейджърка е готова да извърши подобно престъпление, след като е израсла в лошо семейство. Редно е да вменим вината на майка ѝ.“. Това е от Джери. Джери не е оставила фамилията си. Обаче можем ли наистина да хвърлим обвиненията в краката на майка ѝ, която безспорно сама е жертва на...

КРИСТИНА (прекъсва го): Драги зрители, сега разглеждаме вашите мнения. Какво мислите вие? Със сигурност сме чували тези доводи и преди. Доколко отговорността за случилото се пада върху майката?

ДЖОШУА: Имаме зрител на телефона точно по този въпрос. Здравейте, как се казвате?

ЗРИТЕЛ 1 (СТИВИ): Името ми е Стиви и исках да попитам за видеокамерата.

Кристина и Джошуа се споглеждат озадачено.

ДЖОШУА: Извинявай, Стиви, нашият въпрос беше дали липсата на сплотено семейство би могла да се отрази на поведението на детето.

СТИВИ: Да, де, да, схванах го това, обаче вижте, снощи ме спипаха, че спя на улицата — в подлеза, нали, и полицаите ми казаха, че са ме видели на това там, видеото. Охранителната камера ли, как беше? Значи, ако все още работи, как така не са видели нищо, когато убиха Джаксън?

КРИСТИНА: Стиви...

СТИВИ: Щото според мен може би има запис, обаче защо не го покажат? Задайте си този въпрос — абе, защо не го покажат? Ами, според мен е щото...

Линията прекъсва.

ДЖОШУА: Стиви? Стиви...?

КРИСТИНА (с усмивка): Съжалявам, драги зрители, изглежда връзката със Стиви се разпадна. Така или иначе се чудя как е успял да си позволи това обаждане...

ДЖОШУА: Има ли друг зрител на линия? Да. Ало, как се казвате и какво искате да споделите с нас днес?

ЗРИТЕЛ 2 (ЛУКА): Ало, името ми е Лука. Искан да задам въпрос за Марта и за предаването онзи ден.

ДЖОШУА: Слушаме ви.

ЛУКА: Вашият гост каза, че нямало нужда от доказателства, защото имало мотив, но така и не обясни какъв е този мотив. Бихте ли ми обяснили какъв мотив би могла да има за убийството на Джаксън Пейдж?

Кристина поглежда встрани.

КРИСТИНА: Хм... ами, Лука, разгледахме този въпрос подробно онази вечер, така че ти препоръчвам да влезеш на нашия сайт и да изгледаш предаването — убедена съм, че в него ще намериш нужните отговори.

ЛУКА: Влязох на сайта. Отговори няма. Казах ви — не обяснява какви са мотивите ѝ, а аз не разбирам защо го е направила. Както и защо го е признала, при положение че знае, че ще умре?

ДЖОШУА (тихо): Може би е почувствала, че няма за какво да живее...

ЛУКА: А и онази тайна, за която говори? Ами ако тя промени нещата? Няма ли да бъде твърде късно?

КРИСТИНА: Благодарим ви за обаждането. Имаме ли друг зрител?

Тя докосва ухо с пръст. Горната ѝ устна се е изпотила.

КРИСТИНА: Имаме. Здравейте, зрителю, радваме се да ви чуем.

ЗРИТЕЛ 3: Здравей, Кристина. Много се надявам да не прекъснете и моето обаждане.

Тя се засмива притеснено.

ЗРИТЕЛ 3: В годините след въвеждането на системата с гласуването бяха екзекутирани над 2 500 души. След смъртта им бяха открити доказателства, че над петдесет души от тях са били невинни, при това не всички случаи бяха анализирани.

КРИСТИНА: Искате да кажете, че 2 450 души са били виновни.

ЗРИТЕЛ 3: Може би. Но и друго — че над петдесет убийци не са подведени под отговорност за престъпленията си. Също така, в тези години животът поскъпна и телефонните разговори и интернетът не са по джоба на около 45% от населението...

КРИСТИНА: Могат да използват обществените услуги... библиотеките...

ЗРИТЕЛ 3: За които също се плаща, те също са твърде скъпи за мнозина и стават все по-труднодостъпни. Държа в ръцете си статистиката за подадените гласове и мога да ви уверя, че в настоящия случай на Марта Елизабет Хънидю 98.3% от гласовете идват от райони със същите доходи като Ситито и Авенютата. Практически 56.2% от всички гласове, от всички гласове, идват от един номер. От един телефонен номер. Искате ли да научите чий е той?

КРИСТИНА: Извинете, господине, как беше името ви?

ЗРИТЕЛ 3: Не съм ви го казвал. Телефонният номер...

КРИСТИНА: А откъде се сдобихте с тази статистика за телефонните номера?

ЗРИТЕЛ 3: Не е важно откъде съм се сдобил с нея. Кристина, нали не се опитвате да ме прекъснете, за да попречите на информацията да достигне до публиката ви и верните ви зрители? Със сигурност ги уважавате поне толкова, че да им осигурите достъп до истината, за да направят информиран избор за своя вот?

КРИСТИНА: Аз...

ЗРИТЕЛ 3: Телефонният номер е на Уилям Крофърд. Знаете ли кой е това? Адвокатът на Джаксън Пейдж, който продължава да действа в негово име. Кажете, Кристина, защо според вас би правил подобно нещо? Защо иска да убие това момиче?

КРИСТИНА: Драга публика, драги зрители, налага се да ви помоля да не зачитате тази информация. Това е клевета срещу един от най-изтъкнатите и успешни адвокати в страната. Няма доказателства...

ЗРИТЕЛ 3: Извинете, Кристина, „доказателства“ ли казахте? Сега искате доказателства, така ли? Не ви е достатъчен само мотив? Ами...

Екранът примигва и на него се появява справката за телефонните разговори на адвоката. Изписан е и броят обаждания до линията за гласуване с „виновен“.

Публиката ахва.

КРИСТИНА: Господине? Откъде се сдобихте с това? Това е незаконно. Не може да го излъчвате по телевизията.

Линията прекъсва, но телефонната справка остава на екрана. Джошуа е заковал очи в публиката, а в крайчеца на устата му играе усмивка.

КРИСТИНА: Драги зрители, позволете да ви се извиня за този пробив в нашата система с неуместни и най-вероятно фалшифицирани документи. Ще се видим отново след едно кратко съобщение от нашите спонсори, „Сайбър секюр“.

Тя залепва на лицето си фалшива усмивка.

САЙСЕРО

Сайсеро избърсва изпотеното си лице с кърпа и издиша звучно.

— Добре ли се справих? — пита.

— Справихте се отлично — казва Макс.

Той взема телефона от него и маха покривалото от микрофона.

— Никога няма да се досетят, че сте били вие.

— Дано. Как изобщо се сдобих с тази справка? Майка ти знае ли?

— Ами, направих я на компютъра...

— Ама...?

— Така или иначе въпросът е за онова, което става, нали? Знаете, че гласуването е нагласено.

— Не точно „нагласено“, но...

— Хората с пари настройват телефоните си да гласуват непрестанно за онзи изход, който им се нрави — това е нагласяване, не мислите ли? Всички знаят, че се случва. Просто ги накарахме да се замислят малко — той изключва компютъра си. — Трябва да тръгвам, мама ме чака в телевизионното студио.

— Ще излезе в „Смъртта е справедливост“?

Макс кимва.

МАРТА

Тази килия е най-отвратителната. Мислех, че ще бъде малка, чиста и бяла, с ярко осветление... като в болница. Всъщност е тъмна и потискаща. Въздухът е студен. Ръцете ми са настръхнали, бетонът под босите ми крака е леден, но няма къде да седна. Единствено този ужасен стол с ремъците.

Напомня старовремски зъболекарски стол.

— Седни тук, момиченце — ще каже зъболекарят, нахлузил опръскана с кръв мърлява престилка. Скрил лице зад маската. — Дай да сложим ремъчетата, така ще ти е по-удобно.

Ох, млъквай, млъквай, Марта.

Трудно ми е да си представя, че след няколко часа всичко, което се случва в главата ми, ще спре, а аз просто ще престана да съществувам.

Хората имат ли душа? А аз?

Помня, че в едно предаване по телевизията казаха, че в миговете след смъртта човек губи двајсет и един грама от теглото си. Според някои хора това било теглото на душата ни. Човек го губи, защото тя напуска тялото.

Доста откачено.

Това значи ли, че един дух тежи двајсет и един грама?

Не знам. Вече нищо не знам.

Отивам в другия край на килията и облягам длани на стъклената преграда, която ме дели от залата за наблюдателите. Махам ги и забелязвам размазаните следи от пръстите си. Оглеждам се за чужди отпечатаъци — да речем, на човека, когото са екзекутирали вчера, този, с когото си говорех, или онзи преди него.

Пазачът каза, че тази седмица била най-оживената от много време насам.

Обаче не виждам следи. Явно почистват стъклото. Интересно дали мият и стола.

Като се замисля, странно е, че съм била тук и преди, но от другата страна на стъклото — за да видя Оли. Тъй като бях най-

близката и единствена роднина на жертвата — майка ми, — ми предложиха да държа реч.

Предпочетох да не го правя. Имах какво да кажа, но бяха лични неща, не исках медиите да започнат да цитират извадки извън контекста и да ги печатат дебело по вестниците си, за да печелят пари.

Попитаха не искам ли да свалят стъклото — за да виждам по-добре екзекуцията, казаха. Отвърнах им, че ако зависеше от мен, екзекуция просто нямаше да има, а ако все пак се окажеше абсолютно неизбежно, щеше да се проведе в уединение, за да може Оли да си иде спокойно, а не с милион безименни лица, зяпнали в него.

Не знам какво избират другите хора. Никога не съм гледала екзекуциите по телевизията. Вярно, изпитвах чувството, че проявявам неуважение, защото не гледам, но ако включех телевизора, се чувствах като воайор.

Така или иначе Госпожа Б. одобри моя избор. Така де, доколкото ти е до подобни неща, когато предстои да убият единствения ти син.

В залата за наблюдателите от другата страна на стъклото има столове. Редовете чезнат назад, не знам колко са, твърде тъмно е, а и не си спомням от по-рано. Десет реда? Може би повече.

Като в кино, а филмът съм аз.

Предаване на живо, а?

Кой ще дойде да види смъртта ми?

Госпожа Б.? Не, не мисля, че би го понесла.

Приятелите ми от училище, които не съм виждала, откакто мама умря и се наложи да прекъсна? Може би.

Хора от Блоковете като Гус? Бездомникът, който беше там онази нощ? Надали.

Ив?

Пресата?

Айзък?

Айзък, знам, че ще дойдеш.

Оставих цялото си имущество на Госпожа Б., но помолих да предадат праха ми на теб. Ти знаеш къде бих искала да ме пръснеш. Затварям очи, облягам глава на стъклото и си те представям. Вървиш по пътеката към гората. Студено е — зима, вятърът вие около теб, развява косата около главата ти, ти си вдигнал яка, свил си рамене, отправил взор към ивицата дървета в далечината.

Моите двайсет и един грама вървят с теб, но не можеш да ме видиш. Искам да те хвана под ръка, да плъзна пръсти в джоба ти и да усетя как твоите ги улавят.

Надявам се, че ще ме усетиш до себе си, но се опасявам, че няма да можеш.

На поляната сред дърветата: мястото, на което сами стъкнахме огън и седнахме около него, мястото, на което се целунахме за пръв път, където лежахме, а слънчевите лъчи играеха по кожата ни. Там ще оставиш праха ми и когато искаш да си спомниш за мен и за времето, което прекарахме заедно, ще се връщаш на него.

А когато нещата се скапят и едва събираш сили да продължиш борбата, ще бъде мястото, на което ще идваш, за да се почувстваш отново силен.

Ще ми липсваш.

Ти освети живота ми в момент, когато всичко тънеше в чернилка.

Ти ме събуди и ми даде силата отново да бъда себе си.

Ти ми даде причина да се будя сутрин, да се храня денем, да се усмихвам.

И макар че утре вече няма да съм тук, причината, поради която ще умра, е причина, поради която си заслужава да умра.

Ти ще се погрижиш за останалото.

— Часът е: девет часът — о, не, пак ли този глас. — Остават ви: дванадесет часа до вероятната екзекуция. Текущият вот е: 96.5% „за“, 3.5% „против“. Следващо включване след: един час.

Това е най-гадното. Защо не се случи сега?

Чакаш ли ме, мамо? Оли, и ти ли си там?

Удряй с юмруци по стъклото.

— Направете го сега! — крещя и сипя удари с юмруци по стъклото. — Убийте ме сега!

Щом спирам, чувам бръмченето на камерата. И нищо друго.

Свличам се долу и отпускам глава на пода.

Помниш ли какво си казвахме, Айзък — аз ще се принеса в жертва, а ти трябва да си борецът. Затварям очи.

Вече се виждахме от осем месеца, когато той научи. Един бог знае как успяхме да изкараме толкова.

— Той е много зает — обясни ми ти. — Не се интересува какви ги върша аз.

Обаче от известно време ти беше заподозрял нещо. Мислеше, че следи телефона ти, затова започна да го оставяш при свой приятел. Правел и забележки, разказа ми, че било много важно да дружиш с правилните хора, както и че никога не си водел приятелките си вкъщи.

В нощта, в която ни откри, всъщност ни видя, бях на гарата, за да те посрещна, чаках на перона. Беше топла лятна вечер, слънцето тъкмо се скриваше зад високите сгради и хвърляше прекрасни оранжеви отблясъци по бетона. Слънцето можеше да накара дори Блокови жилища да изглеждат привлекателни.

Щом слезе от влака, ти ми се усмихна, хвана ме за ръка и двамата тръгнахме един до друг.

— Искаш ли да идем у нас? — предложих.

Ти поклати глава и рече:

— Хайде да седнем някъде на слънце.

Взехме си нещо за пиене и чипс от магазина на ъгъла и тръгнахме по улиците към парка.

Хората наоколо бяха в приповдигнато настроение. Някои познати се спираха да ме поздравят и питаха за теб. Ти не им каза, че си син на Джаксън, но повечето те разпознаха.

— Виждаме твоя старец наоколо доста често — подхвърли някой.

Това не те учуди.

Друг те попита дали не носиш стока от баща си. Подминахме го.

Както се разхождахме, ти ме прегърна и ме дръпна към себе си, хвана лицето ми в ръцете си и се наведе да ме целунеш.

— Слава богу, че не сме истински роднини с него — каза. — Няма да се тревожиш, че ще се превърна в някой психясал, безчестен женкар и дилър.

Усмихна се, но знаех, че не се шегуваш.

Навярно не бяхме изминали и няколко крачки след това, когато чухме рев на двигател. И двамата замръзнахме, помниш ли?

Гумите изсвириха, колата спря пред нас и отвътре изскочи Джаксън.

Не си спомням целия разговор, ако може да се нарече така — цялото опяване, крясъците и ругатните, но помня колко се уплаших. Помня и нещо, което той каза.

— Жените тук са за секс — рече. — Онези там са жените, за които се женим. Може да идваш тук за изкарването, но тия не ги водиш у дома и не допускаш да те спипат с тях.

В този миг ти го удари.

Когато се опомни от шока, той отвърна на удара. Повали те на земята.

Аз се наведох над теб, помогнах ти да се изправиш и погледнах Джаксън. Помня, че се бях разтреперила, но не позволих той да забележи.

— Ти уби майка ми — изсъсках му.

— Ъ... — отговори той. — Коя ти е майка?

— Бет Хънидю.

Започнаха да се събират хора, застанаха около мен и теб и мереха Джаксън с презрение в погледа. Той изглеждаше смутен, сякаш думите ми го бяха стреснали.

— Знаеш ли коя съм аз? — попитах.

Той се изплю на земята.

— Кучка като майка си — отвърна.

Помня страха, който изпитах, щом ти скочи от земята и се втурна към него. Опитах се да те дръпна, но ти се изплъзна от хватката ми и се нахвърли отгоре му. Казах си, че ще го убиеш. Хората наоколо викаха и се смееха, от парка и от подлеза надойдоха още.

Още преди да го докоснеш обаче, всичко застина.

Заля ме страх. Отстъпих, както сториха и останалите, и тишината погълна всичко.

Беше опрял пистолет в главата ти.

— Недей — каза той. — Не пропилявай живота си за боклук като нея.

Лицето ти се изкриви от гняв.

— Не би застрелял собствения си син.

— Не — рече Джаксън. — Ако имах син, не бих го застрелял. Ти обаче не си мой син, нали така?

Ти кипеше от гняв, но беше безсилен. Той те блъсна вътре в колата, а аз можех единствено да я проследя с поглед, когато подкара.

После Гус застана до мен, прегърна ме през рамото и ме изпрати до вкъщи.

— Никога не бях виждала пистолет — пророних.

— И е по-добре да не виждаш повече — рече той. — Те са за слабаците.

— Какво имаш предвид? — попитах.

На ниското слънце сградите бяха проточили сенки подобно на пръсти, които се опитваха да ме сграбчат.

Той вдигна ръка, свил всички пръсти, с изключение на показалеца. Изви го, сякаш стреляше с пистолет.

— За да помислиш, е нужно повече усилие, отколкото за да дръпнеш спусъка.

Никога не съм ти казвала това. Мъдро? Вярно? Как мислиш?

Може би да, а? Когато обаче алтернативата ти е смъртта, не се замисляш много.

Бре, чуй ме само.

Като се замисля колко пъти сме обикаляли из Блоковете и колко пъти хората са ни казвали, че Джаксън се е навъртал наоколо, май няма нищо чудно. Беше ни разкрил. Пистолетът в главата ти беше първото предупреждение, тарашът на апартамента ми — следващото.

Ние пренебрегнахме и двете.

ИВ

Пред студиото се е събрала тълпа. Хората, увити в палта и шалове, размахват плакати и скандират.

„Живот за живот.“

„Безопасни улици.“

На отсрещната страна на улицата, на горе-долу безопасно разстояние от тълпата, стои Гус от Блокови жилища. Той е вдигнал парче влажен картон, изцапано с петна от храна и мръсотия. На него с черни, разкривени букви е написано: „Един човек, един вот“.

Държи парчето картон до гърдите си и пристъпва от крак на крак, за да се стопли. Тънкият му пуловер и панталоните се веят и издуват от вятъра. Не носи яке, шапка, ръкавици или шал. Трепери.

Едно такси завива иззад ъгъла и забавя, щом наближава тълпата. Няколко души се обръщат към колата и надникват, за да видят кой е вътре.

— Терапевтката! — вика един от тях и още няколко души се обръщат.

— Ив Стантън! — казва друг и мълвата се разнася из тълпата, която наобикаля колата и започва да думка по прозорците, предния капак и покрива с нарастваща сила. След няколко секунди таксито не може нито да продължи напред, нито да се върне назад и се клати мощно, докато тълпата го дърпа и блъска.

Гус пуска картона, претичва през улицата и разбутва хората. Някои му се опъват, но той ги блъска, дърпа и бута, докато не се добера до вратата.

Отваря, хваща Ив и я издърпва навън. Макс ги следва плътно и излиза точно в мига, в който колата се накланя твърде много в едната посока и се преобръща.

Тълпата надава рев — повечето мислят, че тя все още е вътре. Гус я прегръща през рамо и пробива път напред, следван от Макс.

Протестиращите скачат на преобърнатата кола, пеейки все по-силно с плакатите, вдигнати високо.

„Изчистете улиците!“

„Убийте убийците!“

„Смъртта е справедливост!“

— Бързо! — казва Гус на Ив и Макс. — Ако се усетят, че сте се измъкнали, сме свършени.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

Прожекторите в студиото греят върху кожата на Джошуа, седнал на плота. До него Кристина, в лимоновожълта рокля на тънко райе, се усмихва на апокалиптичните кадри, които текат на екрана.

ДЖОШУА: Кристина, един от плакатите рекламира предаването ни!

Кристина се засмива.

КРИСТИНА: Абсолютно си прав. И с пълно право — тук е мястото, където ще научите последните новини и клюки за нашите обвиняеми и престъпленията им. Като стана дума за това, днес нямаше ли сензация?

Публиката в студиото затаява дъх.

ДЖОШУА: Убеден съм, че орловият поглед на зрителите ни не е пропуснал с какви усилия гостенката ни за вечерта се добра до студиото. Да, в разговора днес ще чуем мнението за убийството на Джаксън Пейдж не на друго, а на служебния терапевт...

КРИСТИНА (с усмивка): Бивш служебен терапевт!

ДЖОШУА: На бившия служебен терапевт Ив Стантън. Ив успя да породи същинска буря от противоречие, но преди да я поканим тук, нека отново ви припомним всемогъщите номера. Наберете 0909 87 97 77 и за глас „виновен“ добавете 7 в края, а за глас „невинен“ добавете 0. Може да гласувате още и със SMS с текст „ЖИВЕЙ“ или „УМРИ“ на номер 7997. За да гласувате онлайн, посетете нашия сайт www.aneuеforaneuеrproductions.com, натиснете върху „Марта Хънидю — тийн убийца“ горе и отбележете гласа си. Обажданията се таксуват по премиална тарифа — моля, консултирайте се с вашия оператор, — цена на SMS 5 лири плюс стандартната тарифа на вашия доставчик, гласуването онлайн също струва 5 лири след първоначална вноска за регистрация от 20 лири. За пълните условия посетете нашия уебсайт.

В долната част на екрана се проточва синя лента с номерата и информацията, изписани в сребристо. Джошуа поглежда в камерата, но не се усмихва.

АЙЗЪК

— Не знам защо продължаваш да звъниш, скъпи, само харчиш пари. Адвокатът на баща ти се е погрижил за всичко — онази ще умре.

Майката на Айзък прокарва четчицата с розово по нокътя на палеца си, седнала на кухненската маса. Дългите ѝ крака се подават изпод халата, русата ѝ коса е разпусната над раменете.

Айзък вдига очи от телефона си.

— Трогателна си — казва.

— Така де, ще си получи заслуженото.

Той сяда срещу нея.

— Сериозно? Значи мислиш, че заслужава да умре?

— Тя уби Джаксън!

— Така ли?

— Сама го каза.

— Някога да ти е минавало през ума, че трябва да потърсим нещо по-сигурно, преди да вземем решението да екзекутираме някого? Надеждни доказателства?

— Както ми каза фризьорката вчера, наше задължение като гласуващи е да си пуснем „Смъртта е справедливост“ и да го гледаме. Можеш да научиш всичко, което те интересува, от експертите, които канят.

— Майко, предаването е пристрастно.

— Правят ни важна услуга. Виж колко по-безопасни са улиците, откакто се отказахме от съдилищата. А ние сме длъжни пред обществото да гласуваме колкото можем, с всички пари, които имаме.

— А хората, които не могат да си го позволят?

— Ето, точно затова трябва да гласуваме повече.

— Ами ако те искат да гласуват другояче? — Айзък вика.

— И защо? Тя е виновна. Сама го каза.

Той се изправя и изпъва ръце с недоумение.

— Наистина ли си толкова тъпа, колкото звучиш?

Тя му хвърля кос поглед, но не казва нищо.

— Може да твърди, че го е извършила, но това не значи, че наистина е така.

— Така значи — сопва се тя. — Ами, тогава заслужава да умре, задето е такава глупачка!

Той я изпепелява с очи.

— Трябва да си благодарен, че баща ти те изкара от онова място и ти осигури добро образование и бъдеще.

— Да, хайде да поговорим за това, искаш ли? Защо го направи? Наистина ли беше неговa идея?

Тя приключва с лакирането на ноктите си и връща четката в шишенцето.

— Никога не си задавал този въпрос, докато Джаксън беше жив. Защо се сещаш сега, когато го няма? Има ли някакво значение? Постъпи така, защото беше мил, грижовен човек, ето защо.

— Който убиваше и манипулираше другите, продаваше наркотици и изневеряваше...

Тя се изправя пред него, слага пръст на устните му и се усмихва.

— Брей, кога порасна толкова? Знаеш ли какво научих, когато бях по-млада? Научих се кога трябва да си затварям устата и кога да се правя, че не забелязвам. — Тя дърпа пръста си и го посочва. — Преди да вадиш този поучителен тон, се замисли как щеше да свършиш, ако той не те беше измъкнал оттам. Щеше да си същият като това безполезно, твърдоглаво осиротяло момиче.

— Предвид че Джаксън уби майките и на двама ни, ми се струва, че аз вече съм като нея.

Тя се усмихва студено.

— Това, че те осинови, действително се отрази добре на имиджа му. И на моя всъщност.

— Осиновяването е било твоя идея?

— Обаче с момичето трябваше да приключим доста по-рано. Винаги е била досаден пропуск. Благодарение на теб най-сетне се случи и това.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма значение кой е дръпнал спусъка онази нощ — прошепва тя.

Вдига дясната си ръка, свива пръсти като пистолет, насочва ги към него и намира.

Лицето му посърва, той отваря уста да каже нещо, но не намира думите.

— А ние изглеждаме все така добре. С какво съчувствие се отнасят към мен само.

— Аз... Ти... — проронва той.

— Нямах думи? — подхвърля тя. — Нетипично за теб.

— Марта... тя...

— Толкова е забавно, че те е грижа за дребните хора!

Тя избухва в смях. Физиономията ѝ се криви пред очите му, докато той диша дълбоко, за да се успокои.

— Чудя се дали ще продължиш да се смееш — казва той, — когато прочетат завещанието на Джаксън.

Усмивката ѝ угасва.

— Какво каза? — пита.

— Охо, не знаеше ли, че го е променил? — гласът му потреперва, но той продължава. — Може би, вместо да се залъгваш, че изчезва, за да спи с други жени, трябваше да се замислиш дали не е на посещение при адвокатата си.

— Не би посмял!

— Да... — той се наслаждава на ефекта на думите си за миг. — Но изглежда, че малко му е втръснало от твоя постоянен контрол — казва и излиза с усмивка от стаята.

МАРТА

— Часът е: единадесет часът. Остават ви: десет часа до вероятната екзекуция. Текущият вот е: 95.5% „за“, 4.5% „против“. Следващо включване след: един час.

Не си спомням да съм слушала това в десет. Да не съм спала? Да не би да са го пропуснали? Може би махат по някой час от времето ми за забавление. Следващото съобщение ще бъде за един часа, дори за два.

Казаха, че „за“ са 95.5%. Спада, нали? Може да продължи да спада. Хората няма да повярват, че съм виновна. Няма да умра.

Аз обаче исках да умра. Казах, че това е единственият начин.

Така е.

Но съм обикновено момиче от Блоковете.

„Ти си момичето, чието име хората ще запомнят като символ на промяната, на която си дала тласък.“

Не, няма да се получи, а и така или иначе аз ще съм мъртва.

„Така е, защото си убийца и заслужаваш да умреш.“

Не, не съм! Не, не заслужавам!

Мамка му, стига си си приказвала сама. Полудяваш. Престани.

„Виж, ето го, зад стъклото. Виждаш ли го? Седи на предния ред. Маха ти. Виж колко щастлив изглежда.“

Действително изглежда щастлив, усмихва се.

„Виждаш ли какво държи в ръце?“

Не.

„Плик за писмо. На него пише «Завещание». От баща му е. Ще му остави всичко. Затова е щастлив.“

Защо? Защото е получил парите на баща си?

„Да, ще те види как умираш, но няма да направи нищо. Ти уби баща му за него, схващаш ли? Сега може да прави каквото си пожелае с всички тези пари.“

Не е вярно!

„Виж, сега си тръгва, дори не му се чака да види смъртта ти. Пак помахва. Няма да направи нищо, просто ще си иде. Виждаш ли?“

Не! Не, Айзък, не! Млъкни! Млъкни! Недей да спориш с мен. Ти не си истинска. Ти си аз. Ти си просто мен, тревожна и уплашена. Млъкни, млъкни!

Блъскам ли, блъскам по стъклото с юмруци.

— Айзък! — крещя. — Айзък!

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

Кристина поклаща глава пред публиката. На екрана вдясно върви прякото предаване с Марта. Джошуа е до нея.

КРИСТИНА: Не сме виждали обвиняем да загуби здравия си разум толкова рано в деня от доста време, нали, Джошуа?

ДЖОШУА: Не, Кристина, права си. Колко странно, че крещи името на сина на покойния.

КРИСТИНА: Действително. Нещо, над което зрителите ни си струва да помислят според мен. Сега обаче нека насочим вниманието си към госта ни в студиото за днес.

Прякото предаване на екрана е заместено от снимка, на която Ив влиза в сградата на затвора.

КРИСТИНА: По времето, когато заемаше поста „служебен терапевт“, тя твърдо отказваше да гостува в предаването ни, но специално за вас, драги зрители, я убедихме да дойде тук тази вечер!

ДЖОШУА: Моля, посрещнете... Ив Стантън!

Логото с окото изплува на екрана, а на сцената се появява Ив. Пристъпва напред с вдигната брадичка, подава ръка на Кристина и Джошуа.

Джошуа се изправя и я поема с усмивка. Кристина я пренебрегва. Публиката мълчи.

ДЖОШУА: Заповядай, Ив, седни.

Той се премества встрани на високия плот и Ив заема мястото си в средата. Столчето ѝ е малко по-ниско от останалите.

ДЖОШУА: Истинска чест е, че ни гостуваш днес.

ИВ: Благодаря.

За публиката в студиото и за зрителите пред телевизорите гласът ѝ звучи тихо, но всъщност микрофонът ѝ е намален.

ДЖОШУА: Може ли да попитам защо реши да говориш с нас сега, по този бележит случай, след като толкова години отбягваше обществения интерес?

Ив се усмихва бегло.

ИВ: Ами, ако трябва да бъде честна... има няколко причини. Първо, не исках неволно да изкривя хода на справедливостта.

КРИСТИНА: Доста остаряла фраза! Не съм я чувала от въвеждането на „Глас за всички“. В днешно време е практически ненужна — системата на вота изкорени възможността за подобно нещо, нали?

ИВ: Да, в общоприетия смисъл съм съгласна. Тревогата ми по-скоро е свързана с това, че неволно ще донеса със себе си чувствата или емоциите, които съм получила от обвиняемите — да речем чрез нещата, които те често споделят с мен за детството си, за своите възлюбени. Тревожа се, че мога да донеса със себе си и съчувствието, което понякога изпитвам към човека, който даден обвиняем е бил, преди да убие човек, че то може да се промъкне в думите ми.

КРИСТИНА: Искате да кажете, че изпитвате съчувствие към убийците?

ИВ: Искам да кажа, че когато имаме сесия, обвиняемите често споделят истории, които ми разкриват какви са били, преди да извършат убийство.

ДЖОШУА: Че някога са били хора?

ИВ: Че са били, да, както и че още са. Опасявах се, че може да отговоря на вашите въпроси под подобно влияние и по този начин да повлияя и на гласа, който вашите зрители биха дали — а това са много хора.

КРИСТИНА: Определено са много!

ИВ: А да повлияеш на мнението на хиляди... стотици хиляди...

КРИСТИНА: Милиони. Редовно заставаме начело на класациите с броя на зрителите си, например 13.1 милиона. Според очакванията ни тазвечерната екзекуция ще бъде проследена от най-много зрители от погребението на принцеса Даяна насам.

ИВ: Ами, представете си неволно да кажа нещо, което би променило гласовете на толкова много хора.

ДЖОШУА: Да, наистина. Разбирам те.

Ив поглежда публиката с усмивка.

ИВ: Винаги съм искала да дойда. Това е любимото ми предаване. Двамата със сина ми го следим непрекъснато.

Кристина се надига на стола си.

КРИСТИНА: Въпреки че съпругът ти беше екзекутиран в предаването?

Усмивката на Ив угасва. Тя започва да чопли изгризаните си нокти.

ИВ: Трябва да призная, че понякога е трудно. Имало е случаи, в които всички осъдени на смърт ми приличат на съпруга ми и си представям, че в онзи стол отново седи той. Тогава трябва да си припомня, че Джим не беше човекът, за когото го мислех, когато се омъжих за него.

ДЖОШУА: Какво искаш да кажеш, Ив? Би ли споделила с нас?

Очите ѝ се пълнят със сълзи.

ИВ: Аз се омъжих за честен, работлив, нежен и мил човек.

ДЖОШУА: А той се оказа хладнокръвен убиец.

Джошуа полага ръка върху нейната.

ДЖОШУА: Много съжалявам, Ив, но ние всички сме минали оттам, нали така, драги зрители?

Той поглежда публиката, а после и в камерата.

ДЖОШУА: Не в такава степен, но всички сме били запленивани от някого, излизали сме на среща с някого, имали сме връзка с някого, който се е оказал лъжец или измамник. Нали така, дами и господа?

Сред публиката екват аплодисменти.

ДЖОШУА: Ив, съчувстваме ти.

Той вади кутия с кърпички изпод плота и ѝ подава една. Тя подсушава лицето си, подсмърча и поглежда публиката.

ИВ: Благодаря. Минаха толкова много години, знам, че е редно вече да съм го превъзмогнала, но все още се случва да ме връхлети. Като призрак.

Публиката отново ръкопляска.

ДЖОШУА: Предполагам, че и това е сред причините да ти е трудно да дойдеш тук?

Тя кимва.

ДЖОШУА: Всички тук сме ти приятели, Ив. И те подкрепяме.

Той поглежда в камерата, после към публиката в студиото.

ДЖОШУА: Нали така, драги зрители?

Усмивва им се, а те му отвръщат с възгласи и ръкопляскане.

ДЖОШУА: Кристина, ужасно си мълчалива. Няма ли да добавиш нещо?

КРИСТИНА: Ами... Питам се.

ДЖОШУА: Сподели.

КРИСТИНА: Питам се, Ив, за причината да решиш да ни гостуваш точно сега.

Ив си поема дълбоко дъх, избърсва очи, отмята косата от лицето си и се изправя в стола.

ИВ: Сигурно знаете, че системата за терапия за осъдените на смърт беше усъвършенствана...

ДЖОШУА: О, да, доста скандално.

Ив му се усмихва. В очите на Кристина блясва гняв.

ИВ: Новата система всъщност е забележителна, позволява на зрителите нечуван до сега достъп до обвиняемите...

КРИСТИНА: Учудена съм, че смяташ така.

ИВ: Прогресът трябва да се окуражава, не мислите ли?

КРИСТИНА: Да, но заради него си загуби работата, а и беше непоколебим защитник на системата за терапия, която беше сменена.

Ив си поема дъх, плъзва поглед през Джошуа, публиката, камерата и ги връща на Кристина. Със следа от усмивка.

ИВ: Струва ми се, Кристина, че в живота идва момент, в който човек трябва да приеме, че е приключил с нещо в него. Каквито и да са причините — нови технологии, изобретения, по-ефективна система...

Тя поглежда Джошуа, после пак Кристина.

ИВ: ... или по-млад водещ... — е дошъл моментът за пенсиониране.

Лицето на Кристина се вкаменява.

Няколко души в публиката се изхилват.

ИВ: И човек може или да приеме това доброволно и с достойнство, или да се противи и да излезе глупак. Не бих казала, че всяка минута от работата ми като терапевт ми е била приятна — беше трудно, но ми носеше огромно удовлетворение. И все пак вече приключих с това и именно по тази причина това е последният ми шанс да участвам в подобно емблематично телевизионно предаване.

ДЖОШУА: Е, за нас е истинско удоволствие, че си с нас, и си добре дошла винаги и в бъдеще, нали, драги зрители?

Публиката отново аплодира.

ДЖОШУА: Кажете, обвиняемите... говорят ли за престъпленията си? Споделят ли пикантните подробности?

Публиката затаява дъх. Ив прехапва устна и се оглежда.

ИВ: Не е редно да ви казвам, нали? Така ще предам доверието им.

Тя се оглежда отново. Кристина отваря уста, за да проговори, но Ив я прекъсва.

ИВ: Да, Джошуа, говорят. Често. Понякога имам кошмари. Понякога ми става физически лошо.

ДЖОШУА: Дори онези, които твърдят, че са невинни?

ИВ: Разбира се! Вие не знаехте ли — всички със смъртна присъда са невинни!

Тя се засмива на собствената си шега и цялото студио подема смеха ѝ.

ИВ: Сега малко по-сериозно, това ми припомня как са стигнали дотук и защо ние правим всичко това. Припомня ми също как и защо се е развило смъртното наказание през годините: от отряда за разстрел, през обесването до електрическия стол; от години, месеци и седмици, прекарвани зад решетките, до краткия период от седем дни; от битки в съдилищата между адвокати, проблеми със съдебните заседатели и със съдиите, обвинения в небрежност, недостатъчни доказателства, фалшиви или подправени улики, до елегантна, ефективна система. Системата е жив организъм и еволюира като всеки друг жив организъм.

Тя млъква, оглежда заплепенените лица на публиката.

ИВ: А сега, въпреки че тези престъпления най-сетне вече не са грижа на съдебната система, тя цялата продължава да се развива. Защо? За да станат улиците и домовете ни едно по-безопасно място. За да могат децата ни да се прибират сами от училище, бабите и дядовците ни да излизат до магазина, дъщерите ни да излизат сами, а синовете ни да не се страхуват от гамени.

Публиката избухва в диви аплодисменти, няколко души се изправят на крака. Джошуа кима с глава и ръкопляска. Кристина не помръдва.

Постепенно шумът в студиото затихва.

КРИСТИНА: Ив, нека те попитам какво е мнението ти за този бележит случай. Марта Хънидю. Доколкото разбрах, тя е на възрастта на сина ти, Макс. Как би се чувствала, ако той самият беше застрашен от екзекуция тази вечер?

ИВ: Нямах да ми е приятно. Не защото щеше да го очаква екзекуция, а заради престъплението, което е извършил преди това и което е довело до нея. Щях да си мисля, че съм се провалила като майка.

ДЖОШУА: Тема, по която говорихме едва преди няколко дни. Едно момиче, едно дете, което е отгледано...

ИВ: Тя не е дете, тя е млада жена.

КРИСТИНА: Значи си на мнение, че трябва да я екзекутират?

Ив свежда очи и вдига кърпичката пред устата си.

КРИСТИНА: Извинявайте, госпожице Стантън, не чух отговора ви.

Ив поглежда публиката.

ИВ: Работих като служебен терапевт шест години и за това време проведох терапия с над 250 обвиняеми, които бяха екзекутирани, и с не повече от двайсет, които бяха освободени. Преди да бъда назначена като терапевт, работех като прокурор. През всички тези години съм виждала и срещала наистина ужасяващи хора, говорила съм и съм се справяла с тях, но пред очите ми същите те са плакали като деца при мисълта, че скоро ще умрат. Виждала съм ги да молят за милост, да се обръщат към Бог за прошка. В същия период имах нещастieto да се запозная и с няколко наистина свестни хора. Казвам „нещастие“, защото по една или друга причина тези хора се бяха озовали от другата страна на закона. Някои бяха виновни — поради обстоятелствата някак се бяха озовали в ужасно положение, защитавайки детето си, например. Нима всички не сме готови на всичко, за да защитим детето си?

Сред публиката се разнася одобрителен шепот.

ИВ: Други, малко на брой, бяха обвинени несправедливо.

ДЖОШУА: Ужасно.

КРИСТИНА: Откъде си сигурна?

Ив пренебрегва въпроса, очите ѝ остават приковани в публиката, а после се преместват върху камерата.

ИВ: На базата на целия си опит като прокурор и като терапевт, както и на този на човек, заблуден от някой свой близък, мога да заявя абсолютно убедено, че преценката ми за хората вече е доста точна. Мога да надзърна в душата им.

Публиката поглъща жадно думите ѝ.

ИВ: Научих се да разпознавам лудостта, която пречи на даден човек да вникне истински в онова, което е извършил. Разпознавам и гнева, накарал другото да извърши деянието. Както и омразата, откровената злост, душевната грозота на човек, който просто иска да причини болка, или пък алчността на онези, които убиват в името на собствената си печалба. Но...

Тя вдига ръка, изправя се в стола си, оглежда едно по едно лицата пред себе си и заковава очи в камерата.

ИВ: Разпознавам и разкаянието на хората, които не са искали да извършват деянието, чувството за вина у онези, които смятат, че това е бил единственият им избор, или пък безсилието на човек, който е невинен.

ДЖОШУА: Кажи ни какво видя в очите на Марта.

Кристина цъка с език и скръства ръце на гърдите си.

ИВ: Не видях нито едно от гореизброените.

Тя прави многозначителна пауза. Публиката, Джошуа и Кристина са омагьосани.

ИВ: Видях отчаяние.

ДЖОШУА: Отчаяние?

ИВ: Видях една млада жена, тласната до ръба на отчаянието. Не на гнева или безсилието, на лудостта, жестокостта, алчността или нещо друго. Видях човек, приклекнал в ъгъла. Човек, преодолял всичко, с което го е сблъскал животът, докато не е могъл да понесе повече, изправил се е от отчаяние и е казал: „Майната му.“

Публиката се сепва от ругатнята. Джошуа изхихика неуместно.

ДЖОШУА: Ив, налага се да ти припомня, че сме в дневен режим, моля те...

ИВ: Извинете, в никакъв случай не бих искала да обидя някой от зрителите ви, но понякога...

ДЖОШУА: Разбирам. Продължи мисълта си, моля те. Без нецензурни думи.

ИВ: Аз... Това ще ви прозвучи противоречиво...

ДЖОШУА: Давай.

Камерата се приближава към Ив. Тя е затворила очи и е свела глава. Студиото, публиката и зрителите пред телевизора застиват в очакване.

Ив вдига глава, отваря очи и кристалното им синьо бръква в душите на хората.

ИВ: Според мен тя е невинна.

Публиката ахва.

ИВ: Смятам, че прикрива човека, който е убил Джаксън Пейдж в действителност. Има нещо покрито.

ДЖОШУА: И все пак...

Той млъква, сепва се, поглежда публиката, после Кристина. Докосва ухо.

ДЖОШУА: Оператор? Да, бихте ли потърсили сред вчерашните клипове, моля?

КРИСТИНА (съска): Какво правиш?

ДЖОШУА: Драги зрители, не съм сигурен дали помните, но...

Той отново се заслушва в гласа в ухото си.

ДЖОШУА: Да, моментът с Марта Хънидю в новата зала на ВС, моля. Да, търсете думата „тайна“.

Публиката ахва и сред хората се понася шепот. Джошуа ги поглежда.

ДЖОШУА: Да, не знам дали си спомняте, но вчера в новата зала на виртуалния съветник Марта сподели нещо изключително интересно. Кое то може би ще пасне идеално на думите на уважаваната ни гостенка днес.

Той слага пръст на ухото си.

ДЖОШУА: Да, намерихме го. Благодаря, оператор.

На екрана тръгват кадрите от вчерашната сесия с виртуалния съветник — Марта тръска глава пред компютърния екран.

МАРТА: Не. Ще ви кажа тайната си, всичко, което знам, в предсмъртното си слово утре. Точно преди да умра.

Кадрите се повтарят. И още веднъж, като третия път картината замръзва на Марта, обърнала лице към камерата. В студиото се възцарява тишина.

ДЖОШУА: Да предположим, че тайната е кой е истинският убиец. И че тя наистина е невинна...

В милион жилища из цялата страна, по барове, ресторанти и магазини, зрителите застиват и се взират в лицето на Марта Хънидю.

ДЖОШУА: Остава ни единствено да чакаме.

МАРТА

— Часът е: шестнадесет часът. Остават ви: пет часа до вероятната екзекуция. Текущият вот е: 76.4% „за“, 23.6% „против“. Следващо включване след: един час.

Мамка му, явно съм заспала.

Боже, колко тъмно е навън. Проспах последния си ден. Четири часът, така ли казаха? По дяволите.

Ох, вие ми се свят. И ми се гади.

Остават ми пет часа. Тоест 300 минути. Тоест... 18 000 секунди? Нали толкова? Вече са по-малко. Слава богу, че тук няма часовник.

Боже, колко студен е подът. По-добре да се изправя. Ще настина. Хм, това има ли някакво значение сега? Вече може да правя всичко, което не е разрешено. Може да изляза навън без чорапи или без шапка — разбира се, от главата се изстива най-лесно, нали така ни обясняваха като малки? Може да стоя на дъжда — ще умреш от студ, казваше мама. Е, знаеш ли какво, мамо? Ще умра, вярно, но няма да е от студ!

Може да пуша, да вземам наркотици, да пресичам, без да се оглеждам, да прескачам железопътната бариера, да правя каквото си искам!

Чакай, какво казаха? Седемдесет и шест процента „за“? Преди не беше толкова. Беше повече. Когато влязох тук, беше деветдесет и нещо процента. Какво става? Защо спада?

Защото си невинна.

Млъквай.

Не си го извършила ти. Знаеш кой го направи.

Млъквай, мамка ти.

Разтърквам очи, а вратата зад мен се тряска. Завъртам се на мига.

— Реших, че ще предпочетеш да вечеряш по-раничко, госпожице — казва пазачът. — Предвид че... така де, сещаш се...

Изправям се и отивам до него. Чувствам се замаяна. Вие ми се свят.

— Благодаря — проронвам.

Не съм виждала този пазач досега. По принцип не влизат в килиите, но явно днес е специален ден.

— Ухае прекрасно — казвам му.

— Тика масала с пиле, пилаф, пешвари наан^[1], за десерт реване с фурми и яйчен крем.

— Любимите ми неща — казвам.

Той се ухилва.

— Хубаво е, а? Същото, което ти е готвела и майка ти, когато е била жива.

Усещам как разцъфвам в усмивка. Поглеждам храната, над която се издига пара, после пазача, но него го няма. Вместо него пред мен стои мама.

Призлява ми сериозно.

— Мамо? — казвам. — Боже, мамо, колко ми липсваше.

Тя ми се усмихва и очите ми се пълнят със сълзи. Избърсвам ги грубо с ръка и всичко се размазва. Примигвам, бърша ги пак и пак, докато зрението ми не се избистря и не осъзнавам, че пред мен няма никого. Няма мама, няма храна, няма нищо.

Умът ми се избистря. Залитам през килията и сядам на електрическия стол.

Прибирам колене до гърдите си и оглеждам празното помещение.

— Страх ме е — казвам, — но това е нормално.

[1] Тика масала — ястие с печено пиле и пикантен сос; пешвари наан — азиатско хлебче с плънка от ядки и стафиди. — Б.пр. ↑

ИВ

Ив излиза от сцената с олюляване. Макс я подхваща, прегръща я здраво, а тя се разплаква в обятията му.

— Не говорех искрено — прошепва в ухото му. — За баща ти. Нито думичка.

— Знам, мамо — отговаря той и я поклаща леко. — Той също го знае.

Тя се отдръпва от него. Сълзите продължават да се стичат по лицето ѝ, но той я хваща за ръка и я повежда в сенките, далеч от хорската глъч.

— Спечели публиката на своя страна. Направо ги нави на малкото си пръстче.

— Беше отвратително, че трябва да кажа толкова ужасни неща, но трябваше да ги накарам да ми повярват — отвърща тя. — Как върви гласуването?

— Спада — кимва той.

— Надявам се да падне достатъчно. А докато ние правим това, тя продължава да държи коза си, но и да твърди, че е виновна. Не мога да разбера защо. Двамата с Айзък са намислили нещо.

АЙЗЪК

Пред подрязаната морава на дома на Пейдж спира дълга, бяла лимузина. Айзък нагласява вратовръзката си, изчетква костюма си и излиза пред къщата.

— Пристигнаха! — виква.

Той отваря вратата на униформени мъж и жена, а майка му се понася надолу по красивото стълбище зад гърба му.

— Заповядайте — казва той, — влезте.

Двамата кимват, прекрачват прага и отиват да се ръкуват с майка му. Айзък се обръща, вижда я и зяпва, закован на място.

— Нали не мислиш да идеш така? — възкликва той.

— Айзък — отвърща тя, — моля те, имаме гости.

— Не е уместно — изпръхтява той.

Гостите отклоняват поглед.

— Тази пола е твърде къса — продължава Айзък, — при това е розова, а блузата... — Той махва към бялата блуза с волани, полупрозрачна и с дълбоко деколте. — Блузата... Майко, сутиенът ти се вижда!

— Е, и? — казва тя.

— Отиваме на екзекуция — просъсква той. — Трябва да покажеш малко уважение.

— Към нея? Към момичето, което уби съпруга ми? И ми отне щастието?

Тя повишава тон все повече.

— Госпожо Пейдж — намесва се мъжът, — нека ви обясня някои детайли. Ние сме охранителите, които ще придружават вас и сина ви в този труден момент днес. Удобно ли е да седнем някъде и да оставите дискусията със сина си за по-късно?

— Да, сър, ще седна да поговорим. Нямам намерението да дискутирам каквото и да било със сина си — тя се обръща към Айзък. — Трябва да гледаш по-бодро на живота, сериозно.

— Майко...

Пати се отдалечава, потраквайки с високите си токчета по мраморния под, и въвежда посетителите им в хола. Айзък ги следва, клатейки глава.

— Госпожо Пейдж — започва жената, — работим за компанията, отговорна за „Смъртта е справедливост“, предаването, което — както добре знаете, убедена съм, — притежава пълните права по отношение на осъдените на смърт, в това число — но не само — поддръжката на системата за гласуване, грижата за затворниците и всички интервюта по темата, както и отговорността както за обвиняемите в периода преди екзекуцията, така и за самата екзекуция, и като естествено следствие от това — за всички въпроси, свързани с роднините на покойните, и управлението на правата, засягащи присъствието на екзекуцията.

— Добре — кимва Пати.

— Целта на посещението ни е да ви обясним какво точно предстои, както и да отговорим на всички ваши въпроси. От първостепенна важност е процедурата тази вечер да протече възможно най-гладко, както и вие със сина ви да не бъдете подложени на ненужен стрес или напрежение. Работили сме с много скърбящи семейства и осъзнаваме, че настоящият момент би могъл да е доста труден за вас.

— Смъртта на това момиче ще бъде един от най-щастливите мигове в живота ми.

Охранителката си поема дъх и се размърдва в стола си.

— Длъжна съм, госпожо Пейдж, да ви припомня, че не е сигурно, че екзекуцията ще се състои. Не забравяйте това. В миналото се е случвало да станем свидетели на доста изненадващи обрати в последните няколко часа, дори минути.

— Мъртва е. Запомнете думите ми.

— Майко, вотът се промени доста днес.

— Така ли?

— Да, госпожо Пейдж — жената набира нещо на портативното си устройство. — Гласувалите с „виновен“ са паднали с 23% за последните осем часа. В текущия вот 74% са за екзекуция.

Пати повдига изписани вежди.

— Виж ти, каква изненада — тя се изсмива нервно. — Бихте ли ме извинили за момент?

Тя се изправя и докато излиза от стаята, вади телефона от джоба си, набира номер и започва да говори, още преди да е излязла.

— Да, обажда се Пати Пейдж, трябва веднага да говоря с адвокатата на своя съпруг, Уилям Крофърд. Не, неотложно е.

Айзък наблюдава охранителите. Знае какво става, знае какво ще направи майка му, убеден е, че те също знаят, но не казват нищо.

Отпуснали са глави, сякаш присъстват телом, но не и духом.

— Уилям? Да... Така, чуй ме добре, аз плащам заплатата ти...

За миг гласът на майка му заглъхва и той напъва слух, за да чуе, но въпреки това не различава думите.

— Ще го направиш! — Пати изкрещява трите думи.

Посетителите подскочат и вдигат очи — първо към Айзък, после един към друг.

— Не ме интересува какво е нужно! — крещи майка му. — Нито пък какво трябва да направиш. Двамата със съпруга ми винаги сме се държали добре с теб, устроихме те професионално, така че си ни длъжник. Така ли ни се отплащаш? Нужно ли е да ти припомням информацията, с която разполагам?

— Ясно ви е какво прави, нали? — пита Айзък охранителите.

— Двамата с партньора ми не сме представители на закона, така че каквото и да върши майка ви, то не ни засяга — отговаря жената.

— Подправя вота.

— Не ни засяга.

— Значи справедливостта не ви интересува?

— Правосъдието се раздава от хората. Един милион гласа са наистина демократично решение.

— Пълна подигравка.

— Кое е подигравка? — Пати се връща в хола с по-бодра стъпка, с усмивка на лице.

— Нищо — промърморва той.

Тя сядат до него.

— Та, докъде бяхме стигнали?

— Госпожо Пейдж, имам само няколко въпроса към вас, за да сме сигурни, че довечера процедурата ще мине гладко. Можем да предложим няколко варианта за наблюдение за вас и за сина ви и е най-добре да ги обсъдим още сега.

— Искам да виждам лицето й — казва тя.

Мъжът се вира в нея.

— Добре, вече отговорихте на един от въпросите ни, но ако позволите да прегледаме пълната програма заедно...

— Няма нужда — отговаря тя. — Гледала съм предаването. Има екран, нали така. И някаква стъклена стена? Забелязала съм, че понякога я има, друг път — не.

— Вече не е така — казва той. — Между публиката и обвиняемия има прозорец със защитно стъкло, но установихме, че свалянето му води до проблеми.

— Нямам нищо против проблемите!

— Проблемите са свързани с миризмите, произтичащи от...

— Не ме интересува.

— А се е случвало и обвиняемият да плюе срещу публиката.

— Нека само опита и аз също ще я заплюя в лицето.

— Така или иначе — продължава охранителят, — преградата вече е неподвижна: заключва се от централния компютър.

Айзък извърща очи. На дивана до него лежи папка. Той слага ръка отгоре ѝ.

— Нека все пак ви задам един въпрос, госпожо Пейдж, ако не възразявате? — казва мъжът. — Някой от вас двамата би ли искал да каже няколко думи на гостите и на пресата преди екзекуцията?

— Журналистите в залата ли ще бъдат? — пита Айзък.

Онзи кимва.

— Винаги са там. Присъствието им е жизненоважно за нас както заради процедурния протокол, така и защото отразяват отговорността, която сме поели пред гласуващата аудитория — да се уверим, че желанията им се изпълняват пълноценно.

— Аз бих искал — вмъква ловко Айзък.

— В такъв случай приключихме — обявява жената и поглежда часовника си. — Време е да тръгваме.

— Вече? — удивява се Пати.

— Опасявам се, че да, госпожо Пейдж.

На Айзък му прилява от притеснение, но той взема папката със себе си и напуска къщата след останалите.

МАРТА

— Часът е: деветнадесет часът. Остават ви: два часа до вероятната екзекуция. Текущият вот е: 77.6% „за“, 22.4% „против“. Следващо включване след: тридесет минути.

Вече е през половин час, а?

Остават два часа от живота ми, всеки миг от които може да се види на живо по телевизията.

При това на промоционална цена.

На кого би му хрумнало, че съм толкова интересна, че хората биха си платили, за да ме видят как умирам. На това му се казва воайорство.

Колко души ще видят сетния ми дъх?

Повече, отколкото са видели този на Христос! Ха-ха!

Боже, надявам се да не се подмокрят или нещо повече — сецат се, — след като умра. Или да пръдна, защото говорят, че се случва, нали? Уф, това би било ужасно. Да, обаче знаете ли какво? Ще съм мъртва, така че няма да ми пука.

Освен ако не се превърна в дух — тогава ще се свия и ще заровя глава някъде.

Нямам нищо против другите да ме видят по този начин, но не и ти, Айзък, не искам да ме запомняш по този начин.

Искам да ме помниш как се усмихвам близо до теб, как те хващам за ръка, целувам те или лежа в прегръдките ти.

Преди всичко това.

Бездомниците бяха започнали да се завръщат в старото си свърталище в подлеза. Имаше завет, сухо беше, а и задържаше топлината от огньовете, които палеха в тенекиените кофи. Джаксън им беше дал пари, за да си мълчат след убийството на мама, и за известно време се покриха по хотели, пансиони и подобни, но постепенно, на групички, взеха да се завръщат на мястото, което явно смятаха за свой дом.

Няколко от тях ми махнаха с ръка, когато минах оттам онази нощ, други сведоха глави, вероятно за да си спестят спомена за

случилото се. Просто всички знаеха коя съм. „Онова сираче“, казвали са си, или „дъщеря й“, или „горкото момиче“.

Само един-двама всъщност ме познаваха по име, хората, които дойдоха на погребението й и останаха със склонени глави — от срам, че им бяха забранили да кажат истината.

„Няма проблем — рекох им. — Разбирам ви, знам как е, ясно ми е.“

Бях бясна от гняв, но се ядосвах не на тях, а на обществото.

Железницата освети пътя си през мрачната спирка. Топли, уютни вагони, ако не броим вонята на пикня, пот и алкохол. Така де, в Блоковете живеят много мили, искрени хора, но си имаме и своя дял пияници, наркомани и идиоти, както навсякъде другаде. Именно те ползваха вагоните като място, на което да висят.

Ти обаче не общуваше в железницата, облягаше се в ъгъла, нахлупил качулка, с бутилка в джоба — твърдеше, че така по-лесно можеш да се измъкнеш от неприятности. Видях те да се изправяш и да тръгваш към вратата. Щом влакът спря и ти слезе, усмивката ти ме стопли повече, отколкото биха ме сгрели гореща напитка или огън в онази вечер.

Тръгнахме през скрежа, преплели ръце, говорехме си какво можем да направим, спряхме под една улична лампа и се целунахме. После ти ме погледна и начаса го съзрях в очите ти.

— Трябва да направим нещо — прошепна ми. — Не можем да продължаваме така. Той знае, че все още се виждаме. Ще ти направи нещо, знаеш го.

— Нека ми направи.

— Не...

— Писна ми да се страхувам от него, Айзък. Нещо трябва да се промени. Не само заради мен. Хората трябва да разберат истината.

— Мислиш, че вече не я знаят?

— Тогава трябва да им я наврем в лицето и да ги принудим да предприемат нещо.

Отдалечихме се от уличната лампа и тръгнахме покрай запустелите магазини, където го бях видяла за пръв път. Край бордюра по-надолу по улица „Крокъс“ беше паркирана тъмна кола.

— Не можеш да принудиш някого да направи нещо — рече ти.

Зад нас се хлопна врата на кола. И двамата се обърнахме. Някой се беше насочил към нас.

Защо не се отдалечихме, не избягахме или нещо подобно? Защо просто останахме на място и го изчакахме да ни настигне?

— Марта Хънидю, ти си мръсна кучка точно като майка си.

Разпознах гласа на мига.

— И е крайно време да отървем света от бремето, което си. Ти си грешка, която просто не трябваше да се случва.

— Моля? — обади се ти.

Нещо изщрака. Той се приближи и дулото на пистолета му проблесна на лунната светлина.

— Недей, татко.

Ти тръгна напред, но моите крака бяха залепнали за земята.

— Не искам да те наранявам, Айзък, но нея ще убия — и ще се погрижа да изпържат някой шибан, долен боклук за престъплението. На никого няма да му направи впечатление, а след няколко седмици хората дори няма да си спомнят случката. С един куршум — два заека. Две пропаднали лайна, без които в града ни ще бъде по-добре. Тя не става за теб — тя е нищо, някаква си тъпа, безполезна курва като майка си.

— Майка ми беше добра жена! — изкрещях аз и най-сетне тръгнах към него. — Ти обаче не ѝ остави нищо! Нищо, освен мен!

— Какви ги говориш, тъпа кучко?

— Знаеш за какво говори — отговори му ти.

Пристъпвахме един около друг в някакъв елегантен, бавен танц, една крачка насам, една — натам, без никой да получи превес. Бавно се връщахме към подлеза по улица „Крокъс“.

— Имам и доказателство — казах.

— За какво? — изсумтя Джаксън.

— Да започнем с това, че ти си убиецът на майка ми — а после ще продължим и с останалото.

— Нищо не можеш да докажеш — рече той.

Куршумът изсвистя покрай ухото ми, а гърмежът проехтя толкова силно, че нощната тишина след него ми се стори оглушителна.

— При следващия изстрел няма да пропусна — изръмжа той.

Насочено в главата ти дуло, мъжът, когото обичаш, до теб, всички роднини мъртви, без бъдеще, без образование... е, това помага

да се ориентираш в обстановката.

— Часът е: деветнадесет часът и тридесет минути — обявява електронният глас. — Остават ви: един час и тридесет минути до вероятната екзекуция. Текущият вот е: 79.6% „за“, 20.4% „против“. Следващо включване след... тридесет минути.

Мамка му.

АЙЗЪК

Бялата лимузина спира пред портите на затвора. Отпред има огромна тълпа: журналисти с микрофони и камери, хора с плакати, туристи, дошли за зрелището. Хората скандират диво: „Смърт на обвинената“, „Око за око“.

Встрани от тълпата има по-малка групичка хора, чиито плакати гласят: „Нека намерим доказателства“, „Честен вот за всички“, но гласовете им почти не се чуват и журналистите не им обръщат внимание.

Щом Айзък и майка му слизат от колата, хората притихват, свалят шапки и престават да се блъскат. Стоят мирно, свели глави или сложили ръка на сърцето си.

— Джаксън беше нашият герой! — извиква някой.

Пати Пейдж се усмихва широко иззад тъмните си очила.

— Героят на народа! — добавя друг, а останалите ръкопляскаат.

— Само да знаехте истината — проронва Айзък, но никой не го чува.

Превеждат ги по алея покрай зданието, подминават дърво, на което е кацнало врабче, виждат един прозорец с решетки. На входа ги претърсват за оръжие.

— Какво е това? — пита пазачът Айзък и вдига папката.

— Реч — отвръща момчето. — Ще говоря от името на майка си.

Пазачът кимва и ги пуска да минат.

— Насам, моля — подканя ги охранителката и ги въвежда в широка зала. — Трябва да ви уведомя, че в момента осветлението осигурява видимост само към килията. Обвиняемата понастоящем не може да ви види, или ви вижда съвсем бегло.

Айзък влиза в залата.

Помещението напомня кино или театър. Редовете седалки се издигат леко в задната част, светлините са насочени напред, а между първия ред седалки и сцената има празно пространство.

Той спира, вира се в стъклената преграда, която е по-близо от очакваното, без завеса, която да я скрие преди началните надписи или

появата на актьорите, без допустима възраст за зрителите или реклами преди началото... тя е пред него.

Очите му падат на нея и той пристъпва напред, неспособен да се сдържи, докато не стига до самото стъкло, и протяга пръсти, за да го докосне.

— Тя чува ли ме? — пита.

— Нито звук — отговаря охранителката. — Можете да я засипете с каквито ругатни искате, но тя няма да чуе нищичко.

Той я гледа как седи в електрическия стол, с червени петна по лицето и остригана глава.

— Марта... — прошепва.

Другият охранител обяснява нещо на майка му, но Айзък не чува и без да отлепя очи от стъклото, с присвито сърце забелязва как тя се надига от стола на босите си крака.

Без да фокусира погледа си върху му, тя тръгва към него. Очите ѝ са празни или е потънала дълбоко в някакъв спомен, но спира пред стъклото точно пред него, вдига ръка и я поставя до неговата.

— Виждаш ли ме? — шепне той. — Чуваш ли ме?

Очите ѝ минават през него, без да фокусират.

— Обичам те — прошепва той.

Тя се визира през преградата, сега вече го гледа, после се привежда, издиша мощно върху стъклото и то се запотява. Той я следи с очи как прокарва пръст през петното и започвайки от нейно дясно — негово ляво, — размазаните, разкривени букви се подреждат една до друга: ОБИЧАМ ТЕ!

Той преглъща, а тя поглежда над рамото му и бързо избърсва написаното с длан.

Разговорът зад него продължава, но той гледа Марта.

— Съжалявам — проронва.

Тя поклаща глава и отново дъхва върху стъклото.

НЕ ЗАБРАВЯЙ ОБЕЩАНИЕТО СИ!

Той кимва и затваря очи. Когато ги отваря, тя е седнала на стола.

Охранителката внезапно изниква до него:

— Имате запазени места отпред. С вас ще бъдат и някои изтъкнати гости, а именно изпълнителният директор на „Лайф вижънс“, главният редактор на „Нешънъл нюз“, представител на „Сайбър секюр“... Ако има и някой друг, който искате да седи с вас,

можем да го уредим, например членове на семейството, близки приятели...

— Ив Стантън — казва той.

— Моля? Терапевтката? — пита Пати. — За какво пък ви е тя? Не я познавате.

— И съдия Сайсеро — добавя той.

— Моля? — повтаря майка му.

Жената вдига ръка.

— Госпожо Пейдж, присъствието на подобни хора сред гостите със сигурност ще разпали общественото любопитство и съответно ще привлече зрителите. Можем да пуснем спешно съобщение до медиите.

Пати кимва и двете жени се отдалечават заедно.

Мъжът в униформа се обръща към Айзък.

— В уреченото време два телевизионни екрана ще се спуснат от тавана, по един от двете страни на стъклото. И по двата ще се излъчва директно „Смъртта е справедливост“. Малко по-рано осветлението ще се промени, за да може обвиняемата да вижда през стъклото, както виждате вие.

Айзък кимва.

— Ще я поканим да отправи предсмъртните си думи след около... — той поглежда часовника си. — ... петдесет минути. Не забравяйте, че тя твърди, че ще разкрие някаква тайна, което ще повиши значително интереса. Изглежда, ще постигнем най-големия брой зрители в историята! Вълнението е огромно. За пръв път се случва подобно нещо — тийнейджърка, обвинена в убийството на човек както баща ви...

Айзък го прекъсва:

— А кога ще мога да говоря аз?

— След изтичането на времето за обаждания и проверката на гласовете. Пет минути преди екзекуцията ѝ, тоест в 20:55 часа.

— Напълно убеден сте, че ще я обявят за виновна.

Той се смее.

— О, абсолютно сигурен!

МАРТА

— Часът е: двадесет часът. Остават ви: един час до вероятната екзекуция. Текущият вот е: 97% „за“, 3% „против“. Следващо включване след: тридесет минути.

Върнаха се на позициите си отпреди дванайсет часа.

Как лети времето.

Това е. Последният час.

Използвай го разумно, Марта.

Вече остават само минути. Петдесет и девет минути до вероятната ми екзекуция...

„Вероятна екзекуция“ — да, бе!

Петдесет и девет минути до смъртта ми.

Или петдесет и осем?

О, стъклото се е променило, сега виждам през него, виждам ясно.

Боже, колко много места. Нима очакват, че ще има толкова много наблюдатели? И са прави! Влиза цяла тълпа! При това все непознати!

Някой взема билетите им и ги води до местата им. Боже, това е... това е плашещо... о, боже... мамка му. Гледат ме, разглеждат ме, сякаш съм някакво животно в зоопарка или нещо подобно. Господи!

Искам да се скрия, но няма къде.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

Застанали до плота, Кристина и Джошуа гледат екрана, на който вървят кадри от Килия 7 и от залата за наблюдение. Неговото лице е мрачно, движенията му са бавни и премерени. Тя непрекъснато се усмихва, а очите ѝ блестят от възмущение.

ДЖОШУА: Какво мислиш за това, Кристина?

КРИСТИНА: Честно казано, едва сдържам възмущението си! Толкова ми се иска да бяхме там на живо!

Той изопва лице в гримаса — престорена усмивка.

ДЖОШУА (през смях): Трябваше да се родиш в Рим по времето на гладиаторските боеве, Кристина. Явно изпитваш наслада да гледаш как някой страда!

Усмивката ѝ посърва, тя отлепя поглед от камерата и се обръща към него. Без да ѝ обръща внимание, той продължава.

ДЖОШУА: Чух, че билетите се продавали на черно четири пъти по-скъпо от цената си.

КРИСТИНА: Да, ами, ако трябва да съм честна, бих се разделила с единия си бъбрек, за да бъда там! Някой може и да страда, да, но такова зрелище се вижда веднъж в живота.

ДЖОШУА: Да, да се надяваме, че си права. Определено се надяваме и се молим да живеем в общество, където този тип престъпление се среща изключително рядко.

КРИСТИНА: Точно така. Ох, гледайте само!

И двамата се обръщат към екрана.

ДЖОШУА: Боже мой...

КРИСТИНА: Това се казва изненада. Доколкото виждам, на първи ред са седнали — ако не се лъжа, — не само опечалените роднини, а и господин Сайсеро и Ив Стантън! Какво означава това, кажи, моля те!

ДЖОШУА: Кристина, нямам никаква представа!

МАРТА

Ив, ето я Ив. Мъжът също ми е познат, това е съдия Сайсеро.

Ив, виждаш ли ме?

Опитвам се да изразя с очи молбата си към нея да вдигне очи, но
тя не го прави.

И Айзък. Той ме гледа. Не сваля очи от мен.

Ох, прилошава ми. Искам да се разплача.

Помогнете ми, някой да ми помогне.

Аз не... Аз не...

Не... Не прави това... бъди силна...

ИВ

— Не искам да съм тук — прошепва Ив на Сайсеро. — Не мога да я погледна.

— Налага се — отвърща той. — Налага се да си силна в нейно име. Говори й с очи.

— Това е грешно — казва Ив. — Не бива да се случва. Обаче не знам какво да направя.

Той се навежда към нея.

— Момчетата са намислили нещо — прошепва.

Тя повдига вежди.

— Момчетата? Кои момчета?

Той поема тихо дъх.

— Айзък и твоят Макс.

— Макс! — изсъсква тя. — От къде на къде Макс? Сайсеро, не мога да допусна да се забърка в това.

— Шшшт. Всичко е наред. Обеща ми, че няма да прави нищо рисковано. Каза, че дори няма да дойде.

— Тогава как...? А и вие двамата кога сте се сближили толкова?

— Тази сутрин, номера в телевизията. Синът ти си го бива с техниката.

— Моля?

МАРТА

— Часът е: двадесет часът и тридесет минути. Остават ви: тридесет минути до вероятната екзекуция. Текущият вот е: 97.4% „за“, 2.6% „против“. Следващо включване след: десет минути.

Боже господи.

Пресвети боже, помогни ми.

Мисля, че няма да се справя.

Страх ме е да умра.

Искам да променя мнението си...

Онази нощ, онази нощ, помниш ли? Преди седмица! Преди цяла седмица!

По това време миналата седмица минах през заскрежения парк, посрещнах те на спирката, тръгнах ръка за ръка с теб, като през цялото време знаех, усещах нещо... нещо...

И изведнъж той се появи. Джаксън, вторачен в нас, стиснал пистолет в ръка, сипещ заплахи...

Внезапно всичко доби перспектива.

Мислех, че ще умра. Мислех, че той ще ме застреля още тогава, че ще се отърве от мен и ще си върне семейството, ще опази тайната си и така нататък. Беше нужно просто да дръпне спусъка. И той, и аз, и ти знаехме, че никога няма да го спипат за убийството.

Просто поредната жертва.

Твоята майка, моята, аз.

Само за тях знаехме.

Бяхме си казали, че нещата трябва да се променят и докато гледах в дулото на пистолета, осъзнах, че моментът е настъпил. Действай сега или никога.

Изкрещях с пълно гърло и се спуснах към него. Той не стреля, може би беше твърде изненадан, така че успях да го съборя на земята и чух как главата му изкънтя на асфалта.

Той обаче скочи на крака и ме сграбчи, преди да му се изплъзна.

Очаквах да усетя студеното оръжие на кожата си, но не стана това.

— Айзък! — викнах ти и се загърчих в хватката му, замахнах и го уцелих отстрани по лицето.

— Кучка! — излая той.

Извъртях се настрани, но не достатъчно бързо. Внезапно отново се озовах на земята. Лицето ми пареше и ми се зави свят. Обувките му бяха пред очите ми и усетих как едната се забива в стомаха ми. Нямах въздух, за да извикам или да се разкрещя.

„Айзък, къде си?“, помислих си.

Стиснах очи, за да пропъдя болката, после съзрях пистолета му на асфалта сред проблясващите скрежни кристали.

„Не мога да го направя“, помислих си.

Въздухът изгаряше дробовете ми.

„Можеш — възпротивих се сама на себе си. — Трябва.“

Опитах се да пропълзя дотам на колене. Втори ритник се заби в крака ми, последван от удар в главата. Всичко се завъртя.

„Боже мой, най-ужасният начин да умреш — пребита до смърт.“

Удар в гърба.

Протегнах ръка към оръжието.

„Трябва да го направиш“, заставих се.

Блъсване в ръката. Свивам се. Боже, колко боли. Спри, моля те. Моля те, помогни ми.

Опомнй се. Ето го. Протегни се към оръжието. Протегни се.

Обувките изникнаха пред пръстите ми, нечийи ръце взеха пистолета под носа ми. Свлякох се на земята.

„Свършено е с мен. Това беше.“

Чух глас.

— Не би го направил — произнесе той.

— Бих — рече друг.

Не можех да ги различа. Претърколих се по гръб. Краката на Джаксън бяха до мен.

— Дръпни се от нея.

— Няма как, сине. Знаеш, че няма. Тя може да ни съсипе. Трябва да се отървем от нея.

Вдигнах очи. Той разкопча колана си и го извади от гайките.

— Искаш да кажеш, може да съсипе теб, не нас. Но грешиш — не „може“, а „ще“. Тя... Не, аз и тя, аз и Марта, ние ще те съсипем, както заслужаваш.

— Айзък, не си на себе си. Тази е обсебила ума ти.

— Не, Джаксън.

— „Татко“. Аз съм ти татко.

— Не, не си. Вярно, осиновил си ме, но си ме взел оттам, за да не се разприказвам, че си блъснал мама през балкона, и за да се изкараш много благороден! Да добавиш щипка човечност към публичния си имидж! Знам, че си я убил!

— Айзък...

— Не отричай.

— Добре, щом искаш да го чуеш от мен — да, аз я убих! Ясно? Но не те осинових заради това. Направих го, защото... когато ме погледна с големите си, невинни очи, единственото, за което се замислих, беше това какъв живот водех на онова място и какво чакаше теб там.

— Моля? — рече ти с подигравателен тон. — Състрадание? Каква рядкост!

— Ако щеш вярвай, но да, състрадание беше. Пати обаче преобърна всичко — той изсумтя и поклати глава. — Пати... Всичко останало... беше дело на Пати.

— Не. Не Пати продаваше наркотици в Блоковете и зарибяваше хората, за да трупа пари. Не Пати подхващаше връзки, просто за да докаже, че все още е привлекателна, или... знам ли, в някаква илюзия за власт. Не Пати бутна майка ми от балкона, не тя прегази майката на Марта, не тя раздаваше подкупи, за да постигне своето, не тя...

— Добре!

Гласът му проехтя в подлеза. С крайчеца на окото видях как коланът се проточва през ръцете му, а пръстите му спират на токата.

— Не искам да имам нищо общо с теб — каза ти.

— Не си длъжен да си с мен — отвърна той. — Можеш да си тръгнеш, да заживееш свой живот.

— И ще позволиш медиите да видят подобно нещо? Разбито семейство? Провалил се баща?

Усетих, че Джаксън се приближава странично към мен.

— Не е задължително. Държим ги в джоба си. Показваме на хората онова, което искат да видят, докато зад кулисите правим каквото си поискаме.

— Лъжеш ги? Манипулираш медиите с всичките си гадни познати? Да, разбира се, ти знаеш да правиш само това!

— Просто остави пистолета. Не мислиш трезво. Ще се отървем от момичето и всичко ще си тръгне постарому.

Вдигнах очи. Ти поклащаше глава.

Джаксън се приближи още. Разтреперана, проследих как пъха края на колана през токата. Не можех да помръдна.

— Налага се — каза той.

Намести се зад мен, в ноздрите ми нахлу миризмата на кожата на колана, а люлеещият се ремък ме докосваше по рамото.

— Дръпни се от нея! — нареди ти.

— Не. Ще приключа с това, а ти ще се прибереш вкъщи и двамата ще забравим за цялото това фиаско.

— Казах да се дръпнеш от нея!

— Ти си още дете. Не знаеш какво правиш.

Разплаках се. Изгарях от желание да побягна, но не можех да помръдна, нито да проговоря.

— Дръпни се! — изкрещя ти.

Зад мен Джаксън се изсмя.

— Предупреждавам те!

— И какво от това? Ти си просто едно момче в света на големите, което не знае как да се държи възпитано.

Коланът се плъзна на главата ми.

Бях заковала очи в теб: стиснал пистолета в протегнатите си ръце, сложил пръст на спусъка, със сълзи в очите.

Усетих кожата на шията си.

— Ти ме направи такъв! — извика ти.

— Крушата никога не...

Гърмежът на пистолета сложи край на изречението.

Обръщам гръб на отвратителния електрически стол, който чака да отнеме живота ми, и се приближавам до стъклото. Искam да ти кажа, че съжалявам. Моля те, Айзък, погледни ме. Кажи ми, че всичко ще бъде наред. Кажи ми, че няма да боли.

Боже, колко ме е страх.

Гърдите ми горят. Призлява ми.

„Не... успокой се... дишай равномерно... хайде.“

Нещо става зад мен. Вратата се отваря. Влиза един пазач и...
какво е това?

АЙЗЪК

— Какво е това? — възкликва Айзък.

Охранителят се навежда напред от задния ред.

— Новата ни машина.

Той се усмихва на Айзък и посочва телевизионните екрани, които се спускат от тавана.

— Гледайте. Сега ще я представят по „Смъртта е справедливост“.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

Кристина и Джошуа стоят до големия екран. На него има нарисувана Килия 7 и анимационна Марта, седнала на електрическия стол. Ремъците около китките, глезените и гърдите ѝ са стегнати. Металният пръстен е спуснат над главата ѝ.

КРИСТИНА (с усмивка): Да, драги зрители, изключително се гордеем с последното ни нововъведение, най-доброто до момента според мен.

ДЖОШУА: Мнозина смятат така...

КРИСТИНА: Нека обясня.

В дъното на килията на екрана се отваря малка вратичка. Влиза апарат, движещ се по програмиран маршрут.

КРИСТИНА: Новото ни изобретение е напълно автоматично. И съответно премахва нуждата от екзекутор.

Апаратът достига до анимационната версия на Марта, пуска едно удължение и го включва отзад на стола. На екранчето му се появяват брояч и волтомер, който показва нула, изписва се и вотът.

КРИСТИНА: Броячът отмерва последните гласове и показатели, което стартира автоматична реакция в апарата. Ако се постави присъда „виновен“, друг брояч започва обратно броене от три минути...

Камерата се завърта и разкрива анимационен мъж, застанал на катедрата в предната част на залата за наблюдение, който говори на тълпата гледащи.

КРИСТИНА: ... което дава възможност на близките на жертвата да отправят последните си думи.

Мъжът се връща на мястото си и щом броячът достига нула, показанието на волтомера се покачва и електричеството протича през тялото на анимационната Марта. След няколко минути показанията отново падат, а Марта затваря очи.

Джошуа се обръща към камерата.

ДЖОШУА: Какво мислите за това, драги зрители?

В студиото екват аплодисменти.

КРИСТИНА: Сами разбирате, дами и господа, че така всъщност справедливостта и смъртта попадат право във вашите ръце. Вече вие сте съдиите, съдебните заседатели и дори екзекуторите. Апаратът получава пряко информация от телефонните линии и я превръща в действие, което в крайна сметка слага край на обвинения. Винаги сме се стремили да дадем властта на вас!

АЙЗЪК

— Може ли да бъде спрян, ако нещо се обърка? — прошепва Айзък.

Охранителят повдига рамене.

— Какво може да се обърка?

— Всичко — отвърща Айзък и поклаща глава. — Всъщност, то се обърка преди много време.

Сайсеро се обръща и го потупва по ръката.

— Айзък, виж.

В килията Марта се е изправила.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

Седнали на плота, Кристина и Джошуа се обръщат на високите си столчета, за да проследят предаването на живо на екрана. В ъгъла му се върти логото с окото.

ДЖОШУА: Е, момент, който чакахме.

КРИСТИНА (през смях): Един от тях!

ДЖОШУА: Не мога да ви опиша, драги зрители, с какво възмущение очаквам да чуя тайната, която Марта ще сподели с нас. Колко време са й разрешили да говори, Кристина?

КРИСТИНА: Отпуснали са й обичайните три минути, което — честно казано, — ме изненада, тъй като е същото като отреденото за близките на жертвата. Изглежда несправедливо — би било редно да отпуснат по-малко на виновника.

Предаването на живо показва, че пазачът е сложил окови на китките и глезените на Марта и я е отвел до стъклото.

Джошуа опира пръсти в устните си и поглежда публиката. Чува се изпращяване и студиото се изпълва със звука от тежкото дишане на Марта.

МАРТА

Марта се съсредоточава върху Айзък. По лицето ѝ пробягва усмивка — толкова мимолетна, че само той успява да я забележи, след което тя насочва вниманието си към публиката.

— Обещах ви тайна — изрича с плах, разтреперан глас. — Не мисля, че онова, което чуете, ще ви се понрави, а и е нещо, което вече не искам да споделя.

— Хайде, няма ли да я убие! — вика някой.

— Обаче трябва да започна от по-отдавна, затова ви моля да проявите търпение... — Тя поема дъх и оглежда очакващите лица. — Майка ми...

— Майка ти е била проститутка! — чува се женски глас. — В Блоковете е пълно с такива като нея!

Марта замълчава за момент.

— Майка ми не беше, но сте права, че в Блоковете има проститутки. Кажете ми какво бихте направили вие — бихте правили секс за пари или бихте умрели от глад?

— Бих си намерила работа!

Марта изкривява лице.

— Моля ви, имам три минути, не искам да ги пропиля в спорове за безработицата, ниските заплати и прочие. Моля ви...

Диша насечено, очите ѝ бродят по присъстващите, без да пропускат никого.

— Майка ми вярваше в любовта. В истината и почтеността. И в доверието. Искам да я запомня като идеалист, но всъщност вероятно е била просто наивна.

Тя поглежда часовника.

— Преди седемнайсет години тя се влюбила в един мъж. Бил хубавец, имал чар, глезел я и се кълнял, че ще сложи света в краката ѝ. Тя била израсла в бедност и родителите ѝ едва свързвали двата края между заплатите.

— Нали не очакваш да ти съчувствам! — вика някакъв мъж. — Няма оправдание за онова, което извърши!

Няколко души около него се обръщат и го измерват ядосано с очи, някои вдигат пръсти пред устните си, за да го накарат да замълчи.

— Последното, което искам от вас, е шибаното ви съчувствие! — крясва тя в отговор.

Някой поема сепнато въздух и Марта обръща очи към Ив, която е вдигнала ръце, сякаш за да я успокои.

— Съжалявам — казва Марта по-тихо. — Просто искам да ме изслушате. Непредубедено — тя си поема дъх. — Навярно е била уязвима. Навярно е трябвало да бъде по-предпазлива. Знаела кой е мъжът, била го виждала наоколо, била чувала и клюките. Приятелите ѝ опитали да я предупредят. Когато ми разказа това, каза, че е проявила глупост. Не съм съгласна, според мен е била манипулирана. Мъжът бил умен. Знаел какво иска, получил го, приключил с жертвата си и преминал на следващата. След него се проточила диря от разруха, която с времето ставала все по-голяма. Когато мама се запознала с него, следата едва започвала. Когато му казала, че е бременна, той на мига я зарязал да се оправя сама. Тя ми каза, че било за добро, и аз ѝ повярвах. И може би щеше да излезе права.

Тя пак поглежда часовника — остават ѝ минута и трийсет секунди.

— Нещата обаче имат странния навик да излизат наяве. След като тя загина, след като беше убита, малко по-късно, не веднага, тъй като не можех да се справя с това, разгледах вещите ѝ. Не исках да го правя. Това бяха личните ѝ притежания, но се налагаше. Намерих няколко писма и ги взех в ръце. На пликовете беше изписано нейното име, на гърба на един от тях имаше нарисувано сърце — досетих се, че навярно са от него. Недоумявах защо ги беше запазила, бях убедена, че трябва да са от него, от моя баща, и... и... извадих листовите хартия... и ги прочетох.

Тялото ѝ трепери, тя скръства ръце и ги разтрива с длани, после потърква и очи. Примигва и от тях покапват сълзи.

— Сред другите имаше едно писмо с написан на машина адрес, с една дума — изглеждаше официално. Прочетох и него. Беше от някакъв адвокат, споразумение, подписано от нея, в което пишеше, че ако приеме да не го търси — баща ми, — и да не разкрива самоличността му, ще получава по петдесет лири на месец до осемнайсетата ми годишнина. Петдесет лири на месец за мълчанието

й. Написаните на ръка писма бяха подписани само с инициалите му. Помня, че се взирах в тях и си казвах, че е просто изключено те да принадлежат на човека, за когото подозирах.

Тя поема дълбоко дъх насечено, поглежда към трийсетте секунди на брояча, а после — към наблюдателите.

— В писмото от адвоката обаче името му беше изписано цяло. Баща ми... баща ми... — прокарва очи по хората. — Беше Джаксън Пейдж.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

В студиото цари мълчание. И Кристина, и Джошуа са зяпнали потресени.

ДЖОШУА: Хм... ами... драги зрители...

КРИСТИНА: Лъжи и измами. Изключено е това да е истина.

ДЖОШУА: Към настоящия момент, Кристина, се чудя за какво ѝ е да лъже.

МАРТА

Сред тълпата се надига ропот, все по-силен.

— Затова си го убила! — вика някой.

— Джаксън Пейдж — Марта надвиква глъчката, — редовно посещаваше Блокови жилища. Благотворителните му дейности бяха за прикритие. Имаше любовници там, продаваше наркотици... Не уважаваше нито нас, нито родното си място, използваше ни!

Става все по-шумно. Един пазач излиза зад Марта и я сграбчва, но тя не помръдва от мястото си.

— Когато майка ми забременяла от него, той я изоставил, без нищо. Не му пукало. Просто минал към следващото момиче. Беше лъжец и измамник. Беше покварен. Той уби майка ми, не момчето, което екскутираха, но се отърва, защото има пари!

— Мразела го е! — крещи някой. — Ревнувала е!

— Искала е да го убие!

— Изпържете я!

Пазачът издърпва Марта обратно до електрическия стол, но тя се съпротивлява, отскубва се от него, хвърля се към стъклото и наднича през него.

— Не съм искала да умира! — крещи. — Просто исках истината за мама и за Оли. Трябва да има истинска, реална справедливост за всички, а не само за хората с пари, които могат да си я купят!

Ив, Сайсеро и Айзък се изправят на крака и ръкопляскат.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

КРИСТИНА: Вижте само, драги зрители! Доста странна клика — терапевтката, съдията и опечаления, — не мислите ли? Какво става тук всъщност?

ДЖОШУА: Мисля, Кристина, че хората знаят доста повече от нас...

КРИСТИНА: Невъзможно!

ДЖОШУА (поклаща глава): Не всичко в тази история е видно с просто око. Нещата още не са приключили.

Публиката в студиото е необичайно тиха — хората следят развоя на събитията със зяпнали усти.

МАРТА

— Моля ви — казва Марта. — Говоря истината!

— Времето ти изтече, кучко! — крещи женски глас.

Марта спира поглед на лицето на Айзък — той се е втренчил в нея. По лицето ѝ покапват сълзи. За миг тя свежда глава и раменете ѝ потреперват от учестеното ѝ дишане.

— Обещавам ви, че всичко ще стане още по-ясно — продължава тя и отново вдига очи, — когато чуете останалото. Ще си спомните това, което ви казах току-що, и ще бъдете удивени. Навремето някой ми беше казал, че идва моментът, в който човек избира дали да действа, или да замълчи завинаги. Едва на шестнайсет съм, но дори аз забелязвам апатията у хората, които биха могли да направят нещо, както и безсилието на онези, които не могат. Това е единственото, което мога да направя, за да променя — може би, — може би да променя нещата. От деня, в който пистолетът гръмна и Джаксън загина, знам, че моята роля е да се принеса в жертва. Някой друг, някой, който е по-силен от мен, трябва да продължи.

Пазачът я завлича до стола и я тръшва на него.

— Моля ви, спрете — казва тя. — Оставете ме да продължа, моля ви!

Ремъците се стягат около китките ѝ и около краката ѝ.

— Спрете! — крещи тя. — Моля ви!

Прокарват през устата ѝ парче плат и тя ококорва очи ужасено. Започва да се гърчи, дърпа и блъска, но не може да се освободи.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

КРИСТИНА: Както казах, драги зрители: лъжи и отчаяние.

ДЖОШУА (тихо): Не пропускайте да се включите в дебата в социалните медии на своето устройство и останете с нас, за да проследите събитията на живо и да чуете въпросите в студиото. Всъщност, Кристина, положението в царството на интернет е доста пощуряло, нали?

КРИСТИНА: Точно така. Дами и господа, убедена съм, че изпитвате изключително силни чувства по отношение на този забележителен случай, но не позволявайте фактът, че тя е просто тийнейджър, да повлияе на преценката ви. Това са последните пет минути за гласуване, така че разкършете пръсти. И не забравяйте, тази вечер вие сте и ексекutori! Да видим любимите ни цифри...

МАРТА

— Часът е: двадесет часът и петдесет минути. Остават ви: десет минути до вероятната екзекуция. Текущият вот е: 98.3% „за“, 1.7% „против“. Следващо включване след: пет минути, окончателен вот.

Това е, значи. Обзалагам се, че всички смятат, че съм си измислила. Че опитвам да спечеля време. Ще умра и всичко, което ще знаят и ще запомнят за мен, ще бъдат лъжи.

„Говореше някакви глупости, че знаела тайна, а накрая изтърси, че Джаксън й бил баща — чувам го още сега. — Явно е искала да му отмъсти или е ревнувала. Хладнокръвна кучка, която просто дръпна спусъка и уби нашия герой.“

Само че не аз дръпнах спусъка, нали?

Имах чувството, че лежа просната на студения асфалт от часове, пребита и посинена. Гърмежът на пистолета в ушите ми. Вторачена в тялото до мен. С отворени, празни очи. И с дупка в главата. Една дупка, а не десетки, както пишеше по вестниците.

Не можех да отлепя очи от него.

Не те видях да падаш до мен, просто внезапно усетих, че си там.

— Аз... той...

Не можех да намеря думите. Не можех да мисля, да изричам, да...

— Полицията скоро ще пристигне — прошепна ти.

Сложих ръка върху твоята. Съзнанието ми се избистри.

— Казахме си, нали си казахме, че нещата трябва да се променят. Това е промяната.

— Марта, по-добре тръгвай. Не искам от полицията да те замесят в това. Не искам да се опитат да обвинят теб.

— Нека го направят — казах аз.

Тогава ми хрумна.

— Остави ги да обвинят мен. Знаеш ли, това може и да се получи, може би това е шансът ни.

Знаех, че за мен всичко беше свършило, няхах бъдеще, което да ме чака. Сама се бях озовала в невъзможно положение, без измъкване.

Всичко, което бях искала някога, беше справедливост и истина, а не неговата смърт... но да кажа, че аз съм го направила?

— Айзък, така може и да се получи. Това наистина може да промени нещата. Да окаже нужното влияние, да доведе до нещо добро, не е ли така?

— Кое?

Взрях се в лунната светлина в очите ти и вдигнах моите към небето, което споделяхме.

— Това е. Ако кажа, че аз съм го направила, медиите ще се заинтригуват изключително много, а ако обявя, че съм дъщеря на Джаксън в предсмъртното си слово, няма как хората да не се вслушат. Ти ще набавиш доказателствата. После, на речта от името на жертвата можеш да им покажеш какво направи той. Разполагаме с всичко необходимо. Всичко в дома на Гус. Писмото от адвоката до майка ми, документите, които ти преснима. Ще можеш да им покажеш всичко, защото тогава ще слушат. Именно това чакахме. За това говорехме. Сега няма как нещата да не се променят. Няма как!

— Не. Не. Няма да позволя ти да поемеш вината. Ти може да им покажеш доказателствата, така или иначе това ще предизвика буря в медиите!

Поклатих глава.

— Не, не мога. Аз съм обикновено момиче от Блоковете. Осиротяло момиче от Блоковете, което няма никакво значение и е едно нищо. На мен никой няма да ми обърне внимание. Знаеш го. Ти си синът на Джаксън Пейдж! Хората ще се вслушат в теб.

— Не, Марта, няма да позволя да го направиш. Още си в шок. Не мислиш трезво...

— От много време насам мислите ми не са били по-трезви. Чуй ме, Айзък! От пресата просто ще ме обявят за лъжкиня, знаеш, че е така. Ще ми се изсмеят и всичко — онзи списък, всички онези невинни хора, — ще отиде на вятъра. Теб обаче ще изслушат! Ти имаш образование. Имаш влияние. Хората те харесват. Ще те изслушат. Готова съм да се принеса в жертва, Айзък, ще се справя, но борецът трябва да бъдеш ти.

— Не.

— Така трябва. Имаш влияние, имаш и пари. Хората ще те чуят. Ти можеш. Аз — не. Но мога да направя това.

В притихналия мрак долетя вой на сирени. И сини отблясъци.

Виждаш ли докъде може да те докара отчаянието? И как си готов да заложиш живота си в името на принципите?

Ти ме хвана за ръка.

— Но... Не искам да умираш. Не е честно. Невинна си. Трябва да убият мен.

Треперех, усещах колко съм уплашена, но знаех, че постъпвам правилно.

— Айзък, вече не става въпрос само за мен и теб. Това е нещо далеч по-голямо. Помисли за всички хора от онзи списък. За семействата, които така и не получиха справедливост, за невинните хора, които бяха екзекутирани или вкарани в затвора, за виновниците, които останаха ненаказани. Колко още?

Сирената се усили. Примигващото синьо грееше по-ярко.

— Можем да променим това, знаеш го — прошепнах. — Трябва поне да опитаме.

Ти ме прегърна.

— Обичам те — каза. — Недей...

— Позволи ми — примолех аз. — Заради майка ми и заради твоята. За Оли, за всички. Моля те, позволи ми.

Ти хвана лицето ми в ръце и ме целуна, а когато се отдръпна, очите ти отразиха сините проблясъци.

— Обещай ми — казах. — Обещай ми, че няма да признаваш, обещавай ми, че ще направиш каквото можеш.

— Щом това искаш — отвърна ти, — ще обещая. С цялото си сърце, обещавам ти.

Сирената пищеше още по-силно и бялата светлина на фаровете и сините лампи подскачаха в мрака.

— Бягай! — извиках.

Сега всичко зависи от теб, Айзък.

Завързана на стола, те гледам как заставаш на катедрата.

Радвам се, че те срещнах.

Изкарахме само година заедно, но беше най-прелестната година в живота ми.

В този свят никога не бихме могли да постигнем повече от това.

Помниш ли първата ни разходка в гората? Помниш ли как гледахме небето, осеяно със звезди? Помниш ли как седяхме заедно на

люлките? Помниш ли как се любихме у нас?

— Ще споделим небето — каза ми ти.

И винаги ще е така.

Ще ми липсваш.

Винаги ще те обичам.

— Часът е: двадесет часът и петдесет и пет минути. Гласуването приключи. Окончателният вот е: 98.6% „за“, 1.4% „против“. Вашата екзекуция започва след: пет минути.

Това беше значи.

АЙЗЪК

— Дами и господа, осъзнавам напълно, че не разполагаме с много време, така че ви моля да ми позволите да се изкажа, без да ме прекъсвате, тъй като бих искал и обвиняемата да успее да чуе всичко, което имам да кажа. Както знаете, името ми е Айзък Пейдж. Аз съм осиновеното дете на Джаксън и Пати Пейдж. Сигурен съм, че всички знаете, че Джаксън ме спаси от Блокови жилища, но съм сигурен още, че не всички знаете, че е имал връзка с майка ми. Бързам да уточня, че той не ми е баща.

Той замълчава, оглежда се и поема дъх.

— Майка ми не скочи сама от балкона на жилището си — той я блъсна. Да, Джаксън Пейдж е... беше... убиец. Не, нямам доказателства за това убийство.

Публиката в студиото, присъстващите в залата за наблюдение и тълпите хора навън, които гледат предаването на живо, мълчат.

— В нощта, когато бе убита Бет Хънидю, майката на Марта, Джаксън се прибра у дома пиян. Аз си бях легнал, свадата с Пати ме събуди. Ако щете вярвайте, но двамата се караха често — и винаги тя излизаше права. Надникнах през прозореца и забелязах, че предницата на колата му е толкова смачкана, че си казах, че надали ще тръгне отново. По нея имаше кръв. Направих снимка.

Той вади снимка във формат А4 от папката и я вдига пред публиката.

— Направих снимка и на мъжете, които дойдоха да поправят колата — той вдига и нея, — както и това...

От колоните се разнася прациящ запис.

— Почистете я бързо. Тъпа кучка... не, онази, Хънидю... Не знам, оправате се някак. Как действате обикновено? Ами, добре, знам ли, просто намерете някоя кола, поочукайте я малко... разберете чия е и се свържете с адвоката... него го бива с гласуването.

Гласът млъква.

Айзък проговаря отново.

— Гласът не може да бъде сгрешен. Както и това.

На екрана прякото предаване угасва и е заменено от неясен черно-бял видеозапис. Датата и часът са изписани отдолу, а в средата камерата е фокусирана на пътя до подлеза. Една кола — номерът ѝ се разчита ясно, — чака малко встрани. Една жена се появява отляво с чанта с покупки в едната ръка. Тя стъпва на пътя и се чува ревът на двигателя. Жената се обръща, когато е по средата на платното, но е твърде късно. Колата се врязва в нея, тя подскача във въздуха и прелита зад колата.

След няколко метра колата набива спирачки, отвътре слиза мъж и камерата се фокусира върху него — вижда се ясно, че е Джаксън Пейдж. Той тръгва към тялото, навежда се до него, после се връща до колата си. Никой от публиката не смее да поеме и дъх.

— Оказва се, че охранителните камери са работели в нощта, в която беше убита майката на Марта — казва Айзък. — Синът на съседката, Оливър Барков, беше екзекутиран тук, в килията зад мен, за фаталния сблъсък с Бет Хънидю. Той неотменно твърдеше, че е невинен.

Той оглежда присъстващите.

— Знаех, че Джаксън е виновен, знаех също, че не за пръв път убива човек. Защо го направи? Бих могъл да допусна, че нещастieto с майка ми е вследствие на разгорещил се спор, или че сблъсъкът с колата се дължи на факта, че майката на Марта е възнамерявала да наруши подписания от нея договор и да го изобличи. Бих могъл да предположа още, че е просто психопат, който търси начини да докаже, че е всемогъщ.

— Искане ми се той да беше тук, за да ми отговори. Каква полза щеше да има от това обаче? Той си имаше система, държеше хора в ръцете си. Те си знаят кои са и би трябвало да се засрамят. Заради тях се стигна до смъртта на невинни хора.

— Правосъдната система в страната не работи. Нечестна и корумпирана е. За да осъдиш някого за убийство или за друго престъпление, се нуждаеш от доказателства. От свидетели. Недопустимо е това да се постига чрез гласуване, което е достъпно само за някои. Нуждаем се от промяна. Знаех го, но не направих нищо по въпроса. Вината, която изпитвах заради Бет Хънидю, ме караше непрекъснато да се връщам в Блокови жилища. Всяка вечер се озовавах близо до мястото, на което беше убита.

— По време на тези късни бдения се запознах с едно момиче. Тя ми каза, че съм я спасил, че съм ѝ вдъхнал желание да се събужда сутрин, но всъщност тя спаси мен — даде ми надежда в едно общество, което смятах за обречено.

— Започнахме връзка, но предвид кой бях аз — кой съм — и откъде идваше тя, трябваше да я държим в тайна, поне от хората около мен. Но, както се казва, всичко хубаво си има край. Когато Джаксън научи, опря пистолет в главата ми и ми каза да не дружа с курви.

Той въздиша тежко, обръща се и поглежда Марта и брояча. Остават две минути и трийсет секунди.

— Аз обаче я обичах, още я обичам. Не можех да я оставя, въпреки че той заплаши да ме убие. Тя беше — е — всичко за мен. Джаксън обаче беше мъж, който държеше на думата си, ако не друго. Следеше ме, проследи ме и ме откри с нея. С Марта.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

ДЖОШУА: Боже. Боже мой. Това определено ми дойде неочаквано. Кристина, това е любовна история като Ромео и Жулиета. От погрешната страна. С погрешните семейства. Просто... прекрасно. И... трагично.

КРИСТИНА: Драги зрители, моля ви да не обръщате никакво внимание на това. Убедена съм, че не е истина.

ДЖОШУА: Но...

КРИСТИНА (клати глава): Просто нелепо. Няма логика. За какво му е на някого с неговото положение да се захваща с момиче като нея? Помисли си колко много хубави момичета биха се предложили на сина на Джаксън Пейдж.

ДЖОШУА (повдига вежди): Говорим за любов, Кристина, не за логика!

Той поглежда предаването на живо, а после — нея.

ДЖОШУА: Все едно, да чуем нататък.

АЙЗЪК

Айзък махва към Марта. Публиката е занемяла.

— Избухна свада, доста се разкрещяхме. Не съм подозирал, че човек може да бъде толкова погълнат от себе си или тесногърд. Бях станал свидетел как обвинението в убийство му се беше разминало два пъти, видях го как съсипва живота на хората за собствени облаги. Най-важното обаче беше, че го бях видял как си играе със справедливостта. Доколкото изобщо може да става дума за справедливост...

— Справедливостта сега е едно телефонно обаждане. Лесно, нали? Не и ако не можете да си го позволите. Лесно е за манипулация и нагласяване. Това не е справедлива система.

— „Ще я убия“, каза ми той, когато разбра за нас. И няколко месеца по-късно, когато отново повтори ултиматума си, защото ние отказахме да спрем да се виждаме, доказа, че наистина би го направил.

На екрана започва друг запис от охранителна камера. Публиката гледа в мълчание как Джаксън насочва оръжие към Марта, ужасяват се, когато я удря, затаяват дъх, когато Айзък взема оръжието, и закриват уста с ръце, когато Джаксън нахлузва колана върху главата на Марта.

— Когато Марта го събори на земята, а аз насочих оръжието срещу него, не го направих от гняв, направих го, за да спася момичето, което обичах, и защото машината, в която се беше превърнал той, трябваше да бъде спряна.

Той поема дълбоко дъх и изправя гръб.

Екранът светва в бяло, когато Айзък дърпа спусъка, и Джаксън пада на земята. Публиката мълчи.

— Аз убих Джаксън Пейдж, не Марта Хънидю — казва той.

Екранът пак се сменя — снимката от вестника, тази на Марта на местопрестъплението. Камерата се приближава към сенките и постепенно се очертава неясен силует. Фокусът се настройва, камерата се приближава още, отново настройва фокуса и вече ясно и отчетливо се вижда лицето на Айзък, който бяга.

— Винаги е било пред очите на всички ви, но вие предпочетохте да не го виждате. Марта не иска да правя това, но искате ли да научите защо пое вината? — Той вдига ръце отчаяно. — Защото смята, че аз имам по-сериозни шансове да променя системата от нея. Мисли, че никой не би се вслушал в нея, защото тя е „обикновено момиче от Блоковете“. Аз мисля, че се заблуждава. Мисля също, че достатъчно хора загинаха за нещо, което не са извършили.

Той се отдръпва от катедрата и стъклената преграда, която дели килията от публиката, се плъзва встрани. Хората се сепват, а Марта опулва очи.

На екрана е изписано една минута и петдесет секунди.

— Видя ли? — прошепва Сайсеро на Ив. — Казах ти, че твоят Макс си го бива с техниката.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

ДЖОШУА: Как успяха да помръднат преградата? Нали вече не се движи?

Кристина се е облещила в екрана.

ДЖОШУА: Напълно смаян съм. Това е абсолютен прецедент. Какво ли ще се случи? Гласовете все още са, че е виновна, но сега... Тя трябва ли да промени признанието си? Драги зрители, просто не знам.

Публиката мълчи.

ДЖОШУА (тихо): Невинна е...

МАРТА

Айзък скача в килията, завтича се към Марта и маха парчето плат от устата ѝ.

— Трябва бързо да те свалим оттук — казва той и разтърсва металните окови около китките ѝ, но те не помръдват.

Зад него Ив и Сайсеро се изправят и дотичват в килията.

— Измъкни я! — крещи Ив.

Присъстващите седят замаяни, в шок. В килията нахлуват охранители и пазачи от затвора и се спускат към Марта.

На екранчето е изписано: една минута.

— Не мога да ги разкопчая — казва Айзък на Ив и отново дръпва оковите.

— Захранването — подмята Ив, — не може ли да спрем захранването? Сайсеро, помогни ми. Ще опитам да измъкна краката ѝ!

Петдесет и две секунди на екрана.

Айзък се спуска през килията.

— Няма кабел! — крещи той. — Не мога да намеря кабела!

Ив и Сайсеро дърпат и блъскат металните окови около краката на Марта.

— Не помръдват. Не мога да ги сваля! — възкликва Сайсеро.

— Съжалявам, Марта — шепне Ив. — Аз...

— Няма проблем — прошепва Марта. — Няма проблем.

Айзък оглежда публиката, после насочва очи към камерата.

— Как може да го допуснете? — крещи той. — Как може да я убие сега? Невинна е, за бога. Пуснете я!

Той се връща при Марта на стола, лицето му е обляно в сълзи. Хваща я за ръцете.

— Кажи им истината. Нека да я запишат. Нека хората видят в какво са се превърнали!

— Не! — вика тя. — Не, знаеш какво ще стане, ако го направя.

Тя преглъща и снижава глас.

— Ако не успеят да убият мен, ще вземат теб, ще убият теб. Няма да опитвам да променя нищо. Казах ти, не съм достатъчно силна.

Не съм умна, не...

— Напротив! — прошепва той. — Кажим им, че си невинна, за бога! — настоява. — Кажим им, кажи им още, че аз го извърших. Трябва да го чуят от теб! Трябва да промениш самопризнанието си.

Тя се взира в него.

Четиридесет секунди на екрана.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

КРИСТИНА: Но... трябва да има екзекуция... не можем да отнемем на зрителите, на гласувалите, онова, което искат. Онова, за което са платили.

ДЖОШУА: Тя е невинна. Всеки момент ще екзекутират невинно шестнайсетгодишно момиче. А и какво ще стане с Айзък след признанието му, че вината е негова?

КРИСТИНА: Аз предлагам да екзекутират и двамата.

Джошуа я поглежда смаяно.

АЙЗЪК

Трийсет и пет секунди на екранчето.

— Кажи им истината! — умолява я Айзък. — Трябва да я чуят от теб. Трябва да бъде записана. Моля те, Марта, направи го заради мен. Довери ми се. Кажи им истината!

— Но...

— Достатъчно силна си. Ти си най-силният човек, когото познавам! Погледни се само — колко усилено работиш, за да се издържаш, как се оправяш без родителите си, щастието, което носиш на Госпожа Б. и на мен, приятелството, с което даряваш хора като Оли и Гус. Силна си. И си добър човек. Кажи им истината! Ако решат да те убият, нека поне всички разберат, че си невинна, преди да те положим в гроба — защото наистина е така!

Марта поглежда към морето от лица с изписано очакване, после към пазачите, препречили пътя на хората, опитващи се да проникнат вътре, после към Ив, която се бори неуспешно с оковите и плаче, към Сайсеро, опитващ се да повреди апарата, към брояча, който не спира да брои... двайсет и шест... двайсет и пет... двайсет и четири... и накрая — към Айзък.

Толкова малко време и толкова малко възможности.

— Аз... не го направих — прошепва тя. — Не застрелях Джаксън Пейдж.

Очите ѝ не помръдват от Айзък.

— Продължавай! — моли я той. — Кажи им кой го направи!

По лицето ѝ капят сълзи и тя поклаща бавно глава наляво-надясно.

— Айзък — прошепва. — Айзък го уби. Но го направи заради мен.

Двайсет и пет секунди.

— Нали ви казах? — крещи той. — Сега я пуснете!

Той дърпа и блъска оковите, но нищо не помръдва.

— Пуснете я!

По бузите му се стичат сълзи. Той поема лицето на Марта в ръцете си и се вглежда в очите ѝ.

— Много съжалявам — казва. — Наистина. Изобщо не биваше да се съгласявам на това. Не мога...

Двайсет секунди.

Той отново се обръща.

— Спрете го! — крещи с пълно гърло.

— Айзък, трябва да се дръпнеш — хваща го Ив.

— Хайде — включва се и Сайсеро.

Петнайсет секунди.

— Някой трябва да си плати! — провиква се някой в публиката.

— Платих солидна сума, за да присъствам на екзекуция! — добавя друг.

Един пазач сграбчва Ив и я издърпва.

— Айзък, не можеш да направиш нищо, трябва да се дръпнеш! Електричеството... ако се докосвате... — пищи тя през килията.

Друг пазач улавя Сайсеро.

Тринайсет.

— Чудовища! — крещи Айзък и въздухът вибрира от силата на вика му.

Пръстенът се спуска над главата на Марта. Айзък го дърпа и се опитва да го изскубне от поставката, но той е закрепен здраво.

Един от пазачите го сграбчва, но той се извърта и стоварва юмрука си в лицето му.

— Защо го правите? — крещи. — Тя е невинна! Аз го направих, нали ви казах. Тя също го потвърди! Аз съм виновникът, не Марта!

— Айзък, слушай — казва Марта.

Девет.

Той се обръща към нея. Лицата и на двама им мокреят от сълзи.

— Остави ме — прошепва тя.

— Не...

Седем.

— Направих онова, което исках — вестниците ще пишат за това. Хората ще разберат. Сега трябва да ме оставиш.

Шест.

Той отново поклаща глава.

Пет.

— Трябва. За мен вече няма изход, но ти можеш да се бориш и в бъдеще, точно както бяхме замислили.

Четири.

— Но...

Три.

— Остави ме и се постарай бъдещето да бъде по-добро. Обещай ми — казва тя.

Две.

По лицето му се стичат сълзи.

— Остави ме — повтаря тя. — И ми обещавай, че няма да се откажеш.

Едно.

— Обещавам — прошепва той и пуска ръката ѝ.

СЛЕД ТОВА...

МАРТА

Чува се звън. Светлините угасват.

Не изпитвам болка.

Толкова бързо ли умрях?

Не почувствах нищо. Не виждам нищо. Тъна в пълна тъмнина.

Просто седя, не знам какво става. Сякаш долавям звуците на движещи се хора. Чувам приглушени гласове. И стъпки. Примигвам, оглеждам се, нищо не се променя.

Това ли е? Мъртва ли съм?

Това ли е животът в отвъдното, в който се съмнявах?

Опитвам се да раздвижа ръце, очаквайки все още да са заключени, но те се измъкват от оковите без никакво усилие. Глезените ми също.

Може би съм призрак.

Вдигам ръка и докосвам лице.

Струва ми се, че от устата ми излиза дъх. Мисля... мисля... че гърдите ми се повдигат и спускат.

Отварям уста.

— Айзък?

Гласът ми е прегракнал. Гърлото ми е сухо... но го усещам. А щом усещам, значи...

Или си въобразявам?

Протягам ръце напред, внимателно се изправям на крака и поемам напред. Краката ми все още са вързани.

— Айзък? — повтарям и чувам собствения си глас.

— Марта?

Той протяга ръце и ме взема в прегръдките си.

— Марта, Марта, о, боже мой, Марта, жива си.

Той ме стисва силно, а аз се вкопчвам в прегръдката. Лицето му се долепя до моето и усещам влагата от сълзите му. Телата ни се тресат, а аз прокарвам ръце по тялото му, за да се уверя, че действително е той.

— Обичам те — казвам му. — Обичам те, обичам те и съжалявам.

— Жива си! — повтаря той.

Усмивам се, защото... да, жива съм. Наистина.

Свличаме се на пода заедно, вкопчени един в друг в мрака.

— Какво стана? Защо спря? — питам.

— Явно е дело на Макс — отвърща той и бърше сълзите ми с пръсти.

— Макс?

— Синът на Ив... Няма значение... спасена си... в безопасност си...

— Какво ще стане сега? Трябва ли да бягаме? Трябва да бягаме, да се махаме оттук. Да намерим безопасно място. Хайде, да тръгваме. Бързо.

Светлина от фенери. Лицата подскачат около мен като духове.

— Не мисля, че е възможно — казва той.

— Пуснете аварийното осветление! — прогърмява глас.

Някъде проскърцва врата. Още тежки стъпки и мърдащи тела.

— Можем да опитаме — прошепвам. — Хайде!

Опитвам се да стана, но внезапно пръстите му ме пускат и той отдръпва ръце от мен.

Приглушените гласове започват да викат, а стъпките се чуват по-силно и от по-близо.

— Айзък? — казвам аз и го търся с ръце. — Айзък? — повтарям, но вече не мога да го намеря.

Заставам на четири крака и започвам да търся опипом.

— Айзък! — крещя.

По пръстите ми стъпват крака, в мен се блъскат тела.

Не мога да го намеря.

— Айзък, моля те, къде си? — крещя пак.

Примигва зелена светлина. Вдигам очи и оглеждам странните, полуосветени от нея сенки. Сякаш сънувам... не, по-скоро е кошмар. А може би пък съм мъртва и това е някакъв номер в ада.

Зелената светлина мига. Светва, гасне, светва, гасне, светва, гасне, толкова бързо, като специален ефект от някой филм или някакъв психологически трик, който да те обърка или да те накара да повърнеш.

Но въпреки всичко успявам да го видя.

Той рита с крака — влачат го назад, а той извива тяло в ръцете, които го стискат, изкривил уста от болка или яд.

Влачат го към вратата на килията!

Изправям се и се втурвам към тях.

— Айзък! — пищя.

Срещам погледа му за едно премигване на зелената светлина, но се спъвам, подхлъзвам се и го губя. Изправям се на крака и се затичвам към него, виждам как рита срещу пазачите на насечената светлина. Появява се още един пазач, вече са трима и се опитват да го озаптят. Един слага ръка на устата му, гърлото му е стегнато под нечий лакът, краката му са във въздуха — стичат се все повече пазачи.

— Не! — крещя аз.

Вратата на килията зад него обаче се отваря. Нахлува бяла светлина и аз вдигам ръка пред очите си, почти заслепена от нея.

За секунда надниквам между пръстите си и виждам тъмния му силует да се скрива в светлината на килиите зад прага. Силуетите на пазачите са неизброими. Безсилен е.

Затичвам се към вратата.

Може би ще успея да я запреча с крак, може да успея да ги спра, да ги накарам да се замислят, да го пуснат. Тя обаче се затръшва, преди да я достигна. Масивна. Тъмна. Неподвижна. Надеждата на бялата светлина угасва.

Вероятно съм на не повече от половин метър от него, но сякаш сме в различни вселени.

Разтърсвам се от неудържими хлипове — без да се срамувам, да се въздържа или да се тревожа редно ли е. Не ме интересува нито кой ще ме види, нито каква ще е шибаната му реакция. Искам да разбия вратата и да смеля от бой пазачите, задето ми го отнеха. Искам да се разкрещя на лайнарите, които приеха тази система. Да ги накарам да изпитат болката от загубата, безнадеждността на това да видиш как някой умира, някой, за когото знаеш, че е невинен. Искам да изпитат всичко, на което бях подложена аз — мъката, омразата, тревогата, самотата, объркването, страха и безкрайното проклето, шибано, гнусно отчаяние.

Крещя срещу вратата.

Блъскам с ръце по нея.

Викам и крещя.

Ритам я.

Удрям я, разтърсвам дръжката и се опитвам да я откача от пантите.

— Върнете ми го! — пищя. — Върнете го!

Правя всичко възможно, за да мина през прага, но накрая се отпускам изтощена на пода.

„Безполезна овца — казвам си. — Егоистична, безполезна овца.“

— Допускате грешка! — опитвам да извикам, но гърлото и устата ми са пресъхнали.

Той обаче е виновен, нали? Каза го сам, а аз го потвърдих. Вече сигурно го подготвят за Килия 1, както постъпват с всеки затворник, а след седмица той ще се озове тук, седнал в този стол в очакване на брояча и на електрическия удар. Кой ще гласува, че е невинен, когато не се допускат „смекчаващи вината обстоятелства“, нито пък компромиси?

Как ще продължи борбата си сега?

„Ти трябва да я продължиш — чувам глас в ума си. — С всичко, с което разполагаш, по всички възможни начини. Сега той е вътре на твое място. Ти трябва да се бориш!“

Нечия ръка ме докосва по рамото. Обръщам се — Ив клечи до мен. Кимвам й. До нея е съдия Сайсеро — казва на пазачите да ме оставят на мира.

Зелената мигаща светлина забавя ритъма си и угасва, заместена от бяла, точно каквато беше преди това.

Зад нас екранът отново се включва, огромното око примигва срещу нас и изследнява.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

Публиката в студиото е потънала в мълчание. Кристина и Джошуа гледат в екрана със зяпнали усти. Лицето на Кристина е каменно, очите ѝ излъчват студенина, а тялото ѝ е сковано. Джошуа подсмърча тихичко, вади кърпичка от джоба си и избърсва очи.

ЧОВЕК ОТ ПУБЛИКАТА 1: Искаме си парите! Трябваше да я изпържите!

Ръкопляскат му.

ЧОВЕК ОТ ПУБЛИКАТА 2: Нали гласувахме, че е виновна!

ЧОВЕК ОТ ПУБЛИКАТА 3: Голяма работа, като е казала, че е невинна! Твърде късно е, смятам аз.

ЧОВЕК ОТ ПУБЛИКАТА 4: Да екзекутираме и двамата, задето излъгаха!

Джошуа вдига ръка и слага другата върху ухото си. Кимва неувверено.

ДЖОШУА (тихо): Дами и господа, мисля, че тази вечер без съмнение всички станахме свидетели на нещо забележително, което дори аз не мога да обобща с няколко думи. Емоциите са разгорещени. Има много въпроси, по които трябва да говорим и дискутираме и които в никой случай не бива да забравяме. Обвинения в корупция в най-висшите кръгове, намеци за неработеща законова система, настоявания за промени отвътре, слухове за убийства. Едва разминалата се екзекуция на тийнейджърка, която очевидно е невинна. Същински сапунен сериал. Може ли да стане по-драматично от това? Ами...

Той отново докосва ухото си.

КРИСТИНА (прекъсва го): Действително, развиха се...

ДЖОШУА: Ще ми позволиш ли да продължа, Кристина? Да, все още остава загадка какво точно стана със захранването на килията и на електрическия стол, но без съмнение ще започне щателно разследване. И все пак, нека обърнем внимание на случващото се в момента, бих искал да насоча зрителите натам.

Той се изправя и преминава през студиото до екрана вдясно. Образът се размазва, примигва и се появява помещение — легло,

умивалник и тоалетна. И прозорец високо на стената. Всичко е бяло и стерилно. Младият мъж вътре е облечен в бял гащеризон, с белезници на китките и на глезените. Седнал е, докато бръснат главата му. Той застива, а после поглежда камерата. Айзък.

ДЖОШУА: Да, дами и господа, след разкритието, че е застрелял Джаксън Пейдж, в момента Айзък Пейдж се приготвя за Килия 1 и за смъртната присъда. Разбира се, можете да следите преживелиците му тук с всекидневните бюлетини. В това време обаче...

Образът на екрана се сменя. Марта е в Килия 7, Ив и Сайсеро са с нея, а столът, издигащ се зад тях, напомня колко близко се е разминала.

ДЖОШУА: Имам усещането, че сме свидетели на ново начало. Тази млада жена, която се е борила с бедността, с живота като сираче, със самотата, загубата и несправедливостта, жена, изправена пред очите на обществото в личната си битка за справедливост, току-виж се окаже герой, за когото не сме си давали сметка, че ни е нужен. Герой, който да ни поведе по трудния път към едно по-добро общество. Убеден съм, че всички медии ще я следят отблизо и очаквам това с нетърпение. Мога да заявя искрено, че се гордея, че нашето предаване насочи вниманието ви към нея.

Публиката ръкопляска. Кристина мълчи.

МАРТА

Всички си тръгват.

Айзък го няма.

Аз съм жива.

Радвам ли се? Не знам. Всичко пред мен изглежда трудно и не разбирам как така аз съм човекът, който трябва да подеме борбата.

Нямам пари. Нямам къде да живея. Непълнолетна, без родители, без законен настойник — ще ме изпатят в някой от онези приюти. Що за бъдеще е това?

Поклащам глава. Невъзможно е. Трябваше да умра. Айзък трябваше да бъде тук, не аз. Не знам какво да правя.

„Чуй се само — укорява ме умът ми. — Не си слаба. Не се предаваш. Никога досега не си се предавала, защо ти е да го правиш сега?“

Знаеш какво трябва да направиш: ще се бориш, без отказ, без отказ — казвам си. — Показа на хората деянията на Джаксън. Знаят, че той е убиецът на майка ти, както и на майката на Айзък. Ти постигна това — ти и Айзък. Длъжна си пред себе си да продължиш. Както и пред него. Можеш да се справиш.

НАВЪН

Марта хваща Ив за ръка и двете прекосяват коридора и излизат от сградата, придружавани от Сайсеро.

Тъмно е, но под уличните лампи има светли петна, в прозорците също свети. Светкавиците на тълпата журналисти и граждани наблизко също просветват и всичко се смесва подобно на панаир нощем. Объркващо и дезориентиращо.

Преминават по алеята и спират.

— Ето как изглеждало дървото отсам — прошепва Марта. — Не мислех, че някога ще го видя. — Тя задържа погледа си върху него. — По-голямо е, отколкото мислех.

В него се е свил врабец. Те продължават по пътя си.

На входа ги чака тълпа, няколко журналисти с камери и микрофони, тълпа демонстранти, които явно са се отказали от плакатите си, докато другите, които протестират за по-добра и по-справедлива система, държат своите високо. Гус не е сред тях, няма го наоколо.

Сайсеро спира пред тълпата.

— Какво прави? — пита Марта Ив.

— Не знам.

— Моля за вашето внимание — казва той.

Тълпата се обръща към него.

— Камерите включени ли са? И микрофоните?

Те кимват.

— Уверен съм, че всички осъзнавате ясно какво се случи току-що, както знам също, че всички ще проявите разбиране към молбата ми за известна тактичност около Марта в близките дни. Въпреки това обаче има едно нещо, което трябва да направя тук и сега.

Той замълчава и свежда поглед към пощенския плик в ръцете си.

— Малко преди... събитията от тази вечер Айзък Пейдж ми даде това. Каза, че ако той не успее да го сподели след процедурите, тази роля трябва да се падне на мен. Не знам какво пише вътре, но...

Той разкъсва плика и вади лист хартия. За секунда очите му пробягват по думите, после той поема дълбоко дъх и оглежда тълпата.

— Ще ви го прочета. Написано е от Айзък. Това са неговите думи.

— Въпреки че ясно осъзнавах случващото се в обществото и в съдебната ни система, беше нужно да срещна Марта, за да оценя действителните му мащаби. Станах свидетел на безмълвното ѝ безсилие пред загубата, с която се беше сблъскала тя — както и много други, — поради безчувствените действия на приемния ми баща и властта му над другите. Дадох си сметка, че трябва да направим нещо. Не съм замислял да го убия, нито пък да прехвърля вината върху Марта. Заедно измислихме план — да потърсим справедливост за майка ѝ, за моята майка и за Оливър Барков. Надявахме се, че това може да доведе до промяна. Идеята ни за по-справедлива правосъдна система обаче разчиташе на това да променим хода на правосъдието — налагаше се Марта да поеме вината за моите действия. Лицемерно, мислех си. Обаче ѝ бях дал обещание — прибързано, тъй като няхаме време да спорим, — но все пак бях дал обещание и няхам намерение да го престъпвам.

Сайсеро се обръща към Марта и продължава да чете:

— Марта, ако не получа възможност да ти го кажа, искам да знаеш няколко неща. На първо място, не беше права. Знам, че това няма да ти се понрави, но е вярно. Съмняваш се в себе си и в способностите си, докато мнозина вярват в тях. Зареди се със силата на хората около теб, приемай помощ, когато ти е нужна, и винаги отстоявай принципите си. Единствените пречки пред теб са самата ти, шансът и — за съжаление, — парите. Ти едва можеш да платиш храната си, да не говорим за образованието или пък за борбата за промяна. По тази причина приписах всичко, което притежавам, на теб. Не е кой знае какво за шестнайсетгодишно момче, поне по принцип, но предвид че баща ми — за мое учудване, — остави на мен всичко, с изключение на дребна пожизнена издръжка за Пати, ми се струва, че ще ти стигне.

Сайсеро спира и прочиства гърлото си.

— На второ място, в този плик има нещо за теб, което принадлежеше на родната ми майка — пръстен с няколко халки. Като

малък си играех с него. Отначало е трудно да го сглобиш, казваше ми тя, но ако упорстваш, ще успееш.

Надявам се да го носиш и да не ме забравяш, където и да съм сега. Надявам се още той да ти даде вдъхновението да не се отказваш.

Ти донесе светлина в живота ми, Марта Хънидю. Сега е време да дариш светлина в живота и на останалите.

Обичам те, винаги ще те обичам:

Айзък.

Сайсеро бръква в плика и вади пръстена — пет свързани халки, които са се разделили.

Пуска го в шепите на Марта.

— Обещавам — прошепва тя. — Завинаги.

„СМЪРТТА Е СПРАВЕДЛИВОСТ“

Джошуа извърща очи от екрана. Вади кърпичка от джоба си и отново избърсва лице, но не може да скрие сълзите си. Логото с окото в ъгъла примигва бавно и се затваря.

ДЖОШУА: Бога ми, дами и господа, каква драма, каква драма ви показахме тази вечер. И през цялата седмица всъщност. Дни, пълни с емоции. Дни, пълни с изненади. Да си призная честно, аз съм изтощен. Кристина?

Прическата и гримът на Кристина все още са безупречни и стойката на обичайното ѝ място до плота все още е изправена, но очите на публиката вече са приковани в Джошуа.

КРИСТИНА: Действително, но нека стискаме палците, с които стискаме телефона...

ДЖОШУА: А това, че Джаксън не остави парите си на Пати? Какво става тук?

Той прокарва очи по публиката, поема дълбоко дъх и се изправя. Следван от лъча на един прожектор, той прекосява студиото и оставя Кристина в сянка. Спира пред екрана, вира се в огромното изображение на Марта в килията, която вдига очи и в тях проблясват сълзи.

ДЖОШУА: Марта Хънидю... какво момиче.

Отново връща погледа си на публиката и на лицето му бавно изгрява доволна усмивка.

ДЖОШУА: Дами и господа, нямам търпение да видя какво ще предприеме нашата драга Марта първо, както и какво ще се случи с Айзък след още седем дни, но засега е време да сложим край на този монументален епизод от „Смъртта е справедливост“. Да се надяваме, че ще успеем да ви представим ексклузивно интервю с нашата Марта, а защо не и да ѝ зададем въпроса: „Смъртта справедлива ли е?“. От продуцентска къща „Око за око“ ви пожелаваме лека нощ, драги зрители, благодаря ви, че бяхте с нас.

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга нямаше да бъде в ръцете ви без помощта и подкрепата на много хора. Чувствам се късметлийка, че са около мен.

Огромно благодаря на онези, които ме карат да се смея и ми напомнят, че и отвъд лаптопа ми има живот. През последните години те са възможно най-невероятните приятели и са ми помагали да не изгубя почва под краката си, когато съм била объркана, кална, потна и останала без дъх: Джон Шарп, Стивън Джонсън, Мартин Бол, Саймън Шарп, Треиси Уилкинсън, Кейт и Ричард Коунуей, Джей и Стив Хънт и, разбира се, Джеки Хол.

Благодаря на Питър Бретън за разумното предложение за име и за кейка и питиетата в онази новогодишна утрин, докато си стояхме в центъра на онова езеро.

Когато започнах за пръв път да мисля за „Килия номер 7“, прочетох есето на историчката Лиз Хоманс *Swinging Sixties: The Abolition of Capital Punishment* и бих искала да ѝ благодаря за това информативно и интересно четиво, което наистина разпали у мен разсъжденията „Ами ако...“?

Благодаря на Йън Дюрант, че ми отдели време за чат и ми помогна да вникна в настоящата правна система на Великобритания, а също и на Мириам Барбър за въведението. The YA community е място, което дава невероятна подкрепа, затова за мен е чест да се чувствам част от него и ето защо благодаря на Морските крави (вие си знаете кои сте!) и на Всестранния Автор. Хора, вие сте най-великите!

Специални благодарности на авторите Ребека Маскъл и Ема Пас, които изчетеха ранните чернови на тази книга и бяха моите скали, помагаха ми с насоки и се тревожеха заедно с мен. Не можете да си представите колко много означава подкрепата ви, приятелството ви, добротата ви.

Огромно благодаря на чудесния ми агент Джейн Уилис (от United Agents), която — заради постоянната подкрепа от самото начало и ентузиазма ѝ — у дома сме кръстили Агент Джейн със

суперагентската мантия и суперагентските сили. Също и на United Agents — благодаря на Джулиън Диксън и Емили Талбот, а също и на Ясмин Макдоналд за всички филмови и телевизионни неща.

Чувствам се привилегирована, че бях посрещната толкова топло в семейството на Hot Key и бих искала да благодаря на Ема Матюсън за всичките ѝ съвети и за упоритата ѝ работа да направи книгата по-добра. Благодаря на Джени Джейкъби за набитото око (и обещавам — без повече „мърморения“!), на Рут, Моник, Роси и Джеймс Фрейзър за зашеметяващата корица.

И на финала: благодарности, обич и обещание за чийзкейк на моето брилянтно семейство — съпруга ми Ръс, децата ми Джес, Дан и Боуън, баща ми Ричард, доведената ми майка Ан и брат ми Колин. Обичам ви всичките.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.